

Giới thiệu Làn Váy Lay Động

Câu hỏi lớn trong đầu của cô là tại sao người thanh niên kia cứ đeo bám theo nàng, trêu chọc đủ điều khiến việc học của cô phải gặp khó khăn. Cứ ngỡ rằng sau khi tốt nghiệp sẽ thoát nạn và không hẹn ngày gặp lại...

Duyên số làm sao đó, vài năm lại gặp người thanh niên đó! Lần này người thanh niên đó lại mang cho cô một cảm giác khác, cảm giác đó làm cho cô nóng hơn, tim đập nhanh và thở gấp.

Thực hư điều này ra sao? Mời các bạn đón đọc truyện Làn Váy Lay Động của tác giả Điền Tâm sẽ có câu trả lời nhé!

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Sáng sớm 6 giờ rưỡi.

Ngã tư đường yên tĩnh, ánh mặt trời chiếu rọi một mảnh vàng óng ánh. Gió lạnh mang theo hơi giá rét nồng đậm, gào gào thét thét quét một trận từ ngã tư này đến ngã tư khác, lá vàng chung quanh rụng như mưa. Một chiếc xe vận tải chở hoa chạy qua làm thức tỉnh trấn nhỏ, trong không khí lạnh như băng, một làn hương hoa nhẹ nhàng truyền tới.

6 giờ 40, một chiếc xe đạp chậm rãi chạy tới.

Cô gái trên xe tựa như con mèo tránh ở bên đường quan sát động tĩnh. Thần sắc khẩn trương thỉnh thoảng nhìn trái nhìn phải, mái tóc suôn dài kia cũng theo động tác của cô mà quay trái quay phải.

Bốn bề vắng lặng, tốt lắm!

Hành động trinh sát kéo dài đến 6 giờ 45.

Sau khi xác định trong phạm vi có thể nhìn thấy không có nhân vật nào khả nghi, Lăng Lung lúc này mới dám ngẩng đầu nhìn trời quang xanh thắm hít một hơi, khẩn trương trên khuôn mặt nhỏ nhắn bớt đi, hai tay chấp lại cảm kích vô hạn.

“Cám ơn trời đất!” Thấp giọng cảm ơn vài tiếng xong Lăng Lung lại leo lên xe, lúc này mới dám yên tâm chạy tới ngã tư đường, nhắm mấy cái đèn xanh đèn đỏ trước trường học chạy tới. Gió lạnh tháng mười hai nghiền nát cô vô cùng nhiệt tình, lạnh khủng khiếp, hai bả vai thoáng co rúm lại, tay nhỏ bé run run kéo kéo lại khăn choàng cổ cho kín.

Thời gian còn quá sớm, đa số cửa hàng hai bên đường còn đóng chặt cửa sắt đang trong mộng đẹp nhưng ở ngoài chợ thì náo nhiệt phi phàm. Người ta bán hàng rong một loạt từ trong chợ ra đến ngoài đường, sáng sớm những bà chủ gia đình tay cầm giỏ sách đang mặc cả hăng say với những người bán.

Khi đi qua sạp bán rau quả, Lăng Lung kiểm lòng không đậu thả chậm lại tốc độ, con mắt to ở trên rau quả trái cây đổi tới đổi lui.

Ừm, rau Hàn Quốc này xem ra rất xanh tươi, bất luận là ăn sống hay là nấu chung với thịt bò cũng đều ngon cực kì. Đúng rồi, đi u Dương tối qua có đem cho nửa khối chân giò hun khói, nếu đem rau này hầm canh với cái đó, mùi vị khẳng định là rất ngon.

A, cà rốt này nhìn cũng rất tươi, lại còn đang giảm giá nè, nếu mua về mấy cân buổi tối là có thể nấu lẩu rồi. Trong tủ lạnh còn có mấy hộp tôm và cá nữa, chỉ cần làm rã tuyết ra rồi đem đầu nó bye bye đi là ok, à mà đầu con cá này cũng lớn lắm, uh, lấy thịt nó lại lấy xương bỏ đi, rồi thêm chút gia vị ướp như-----

“Lăng Lung!”

Một tiếng kêu mười phần trung khí vang lên, bảy tôm bảy cá còn có đầu cá nữa bị tiếng kêu đó dọa sợ, nháy mắt bay đầu chẳng thấy tăm hơi. Lăng Lung thờ hốc kinh ngạc vội vàng quay đầu tốc độ cực nhanh, thậm chí còn nghe thấy ở gần truyền đến một tiếng ‘cách’ thanh thúy. Chỉ thấy cách đó mấy mét có một thiếu niên xấp xỉ cùng tuổi với cô, mặt mang theo ý cười tới gần. Lăng Lung hô hấp dừng lại, sắc mặt nhất thời chuyển sang trắng bệch.

Không thể nào, lại là hắn!

Tâm tình tốt đẹp nháy mắt biến thành hư ảo, Lăng Lung quyết định thật nhanh xoay người bắt đầu điên cuồng đạp ý đồ kéo dài khoảng cách hai người. Tốc độ xe quá nhanh, gió lạnh cứ tấp vào xiêm y, khăn choàng cổ trong gió tung bay, Lăng Lung cắn môi dưới đón gió lạnh, đem xe đạp biến thành Phong Hỏa Luân Bàn của Na Tra cầm đầu cầm cổ liễu lĩnh chạy về phía trước, trong lòng chỉ cầu mong thoát ra cái đuôi ở đằng sau.

Xui là đối phương cũng không phải loại gà mờ, chẳng những một đường bám chặt Lăng Lung không buông mà còn dùng âm lượng cực to gọi cô.

“Lăng Lung!”

Âm thanh vang dội la lên ở ngã tư đường đang yên tĩnh nghe cực kì chói tai. Lăng Lung bả vai co lại, cực kì nén xuống xúc động muốn quay đầu mắng người, tức giận hóa thành hành động, hai chân đạp xe dùng sức chạy càng nhanh. Hai người hai chiếc xe đạp một người đằng trước một người đằng sau ở ngã tư đường triển khai tốc độ truy đuổi.

“Lăng Lung!” hấn lại kêu, tiếng nói vang dội đánh thức toàn bộ dân chúng trong trấn.

Bá!

Tiệm nước đi mở cửa.

Bá!

Văn phòng phẩm đi mở cửa.

“Lăng Lung!”

Ông trời ơi, hấn muốn đem mọi người trong trấn đánh thức hết có phải hay không?

Ngã tư đường ở phía trước, đèn xanh chuyển thành đèn vàng, Lăng Lung nhìn nó không chớp mắt, hào khí dâng lên ra sức điên cuồng đạp, muốn lợi dụng đèn đỏ thoát khỏi [ác quỷ]. Đáng tiếc! Lúc Lăng Lung còn cách vạch kẻ đường khoảng nửa mét nữa đèn vàng chuyển thành đèn đỏ, dập tắt hi vọng cuối cùng của cô. Trong lúc đột cho đèn đỏ chuyển sang xanh, Lăng Lung dừng ở bên đường tranh thủ nghỉ mệt, tay phải chống lấy cột điện, cúi đầu liên tiếp thở, lồng ngực vì vận động quá độ mà đang đau ê ẩm.

Chiếc xe đạp này là của Lăng Vân, anh trai Lăng Lung, cái yên xe so với cô mà nói thật sự là cao thái quá. Lăng Lung ngồi ở trên yên, hai chân căn bản là không chống tới đất, mỗi khi dùng xe đều phải tìm cái này cái nọ chống đỡ một chút.

Tuy nói cùng là sản phẩm của Lăng gia nhưng nam nữ có khác, lớn lên càng thấy rõ bất đồng, huynh muội hai người chênh lệch rõ ràng giống như size XXL với size XS. So với Lăng Vân lớn lên đáng người cao ráo, Lăng Lung lại phá lệ tiểu kiều (nhỏ con), có chút không cô phụ cái tên của cô.

Một tiếng phanh xe đạp dừng lại phía sau, lông tơ của Lăng Lung một cây một cây rồi một bầy tất cả dựng thẳng lên như đang đứng chào cờ. Cho dù không quay đầu lại Lăng Lung cũng biết chắc chắn cái tên đầu sỏ phát họa tâm tình tốt đẹp của cô lúc này đã đuổi tới.

“Sớm!” Tiếng nói dễ nghe mang theo ý cười nồng đậm vang lên ở sau lưng cô.

“Sớm!” Lăng Lung hít sâu một hơi, tâm không cam lòng tình không nguyện quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bày trừ một cái tươi cười so với khóc còn khó coi hơn.

Cách Lăng Lung không đến một mét, thiếu niên đứng nhìn cô mỉm cười.

“Em không muốn cùng anh nói chuyện sao?” Anh nhẹ giọng hỏi, ngón tay thon dài gác trên cổ xe, chân dài chống dưới đường, bộ dáng nhàn nhã, cùng Lăng Lung đang thở hên hên hoàn toàn bất đồng.

“Không, không có đâu.” Lăng Lung bất an nói dối, còn nhỏ tâm cùng anh bảo trì khoảng cách.

“Vậy vì sao anh gọi thế nào em cũng không để ý?”

“Anh có gọi sao?” Lăng Lung giả ngu “A, thật có lỗi, tôi không có nghe thấy!”

“Phải không? Anh còn nghĩ ý định em là trốn anh!” ánh mắt Hường Cương mang theo ý cười, chậm rãi nhìn cô từ đôi giày vải sạch sẽ đến khuôn mặt thuần khiết trong trắng, cẩn thận dò xét một lần.

Lăng Lung cười có lệ vài tiếng, mắt to lại chăm chú nhìn đèn hiệu, trong đầu cầu mong nó mau chóng đổi màu cô mới có thể mau mau thoát thân. Hường Cương đạp xe lên phía trước song song với Lăng Lung, thân hình cường tráng chắn đi phần lớn gió lạnh, tóc ngắn màu đen kia dưới ánh mặt trời xem ra thập phần soái khí. Đèn hiệu ở trên trước sắp chuyển màu, Lăng Lung hít sâu một hơi, cúi thấp thân mình nắm chặt tay lái, chỉ còn thiếu động tác là vọt lên thôi.

“Đúng rồi, vì sao sáng sớm lại chạy nhanh như vậy?” Hường Cương hưng trí dạt dào hỏi, đối với từng hành động của cô đều cảm thấy hứng thú.

Ha, người này có vấn đề sao, chạy nhanh hay chậm là tự do của mình, đến lượt hấn quản sao?

Lần này Hường Cương ngay cả cười cũng không kịp, lúc đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, Lăng Lung lấy tốc độ lừa thiêu mông không quay đầu lại lao đi.

Lăng Lung không dám quay đầu, một đường thẳng tấp đạp xe như điên.

Thuận thuận lợi lợi chạy qua vài con đường, đèn đỏ chói mắt lại lần nữa xuất hiện ngăn cản con đường tiến lên của cô. Lăng Lung tâm không cam lòng

không muốn dừng xe, thói quen tìm kiếm vật chống đỡ, tay nhỏ bé thật tự nhiên chống lên hòm thư.

Tình huống đáng sợ đã xảy ra!

Chẳng biết cái đũa khốn nào không có đạo đức, đem qua đụng ngã hòm thư chẳng những không đi tự thú lại còn đem một cái cây gậy trúc đến chống đỡ, miễn cưỡng làm cho hòm thư bảo trì trạng thái đứng thẳng. Nay, Lăng Lung lấy tay chống lên như vậy, hòm thư không chịu nổi đối xử thô bạo như thế, bắt đầu thông thả ----- ngã xuống!!!

“A!” Lăng Lung hét thảm một tiếng vội vàng nhảy xuống hai tay giữ chặt hòm thư, dùng hết khí lực bú sữa mới miễn cưỡng làm cho nó ngừng khuynh đảo.

Gió lạnh hiu hiu thổi qua, hay tay của cô đều dính ở hòm thư, hoàn toàn không thể động đậy.

Hương Cương lại một lần nữa hiện thân, chậm rãi đem xe đạp ngừng xong, thế này mới đi đến bên hòm thư, hai tay khoanh ở trước ngực, vẻ mặt làm như đang xem trò hay, nhìn Lăng Lung cùng hòm thư đánh giằng co.

“Thì ra em chạy nhanh như vậy là muốn đi phá hư của công!” Hương Cương bùng tình đại ngộ.

“Không, không, không phải!” Lăng Lung liếc mình lắc đầu cố gắng phủ nhận, trong lòng vì khản trương mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng “Không phải tôi làm hư đâu!”

“Anh nhắc nhở một chút, chứng cứ phạm tội trước mắt xác thực thế này, em cãi lại rất khó có người tin!” Hương Cương khoe môi mỉm cười, bảo trì tư thái xem kịch, ngay cả một ngón tay cũng lười động, lại còn bồi thêm một câu: “Anh nhớ làm hư một cái hòm thư thì phải bồi thường ba ngàn, có khi còn nhiều hơn!”

Lăng Lung nuốt một ngụm khí lạnh.

Ba ngàn! Ông trời ơi, đối với một học sinh trung học mà nói, ba ngàn là một con số thiên văn, tiền tiêu vặt hàng tháng của mình chỉ có năm trăm thì kiếm đâu ra ba ngàn đây?!

“Anh mau tới đây giúp đi!” Lăng Lung vội vàng cầu cứu.

“Giúp em anh có được trả thù lao gì không?” Sự tình này không liên quan đến mình, nếu ra tay giúp thì trước tiên phải xác nhận thù lao cái đã.

“Giúp đỡ người khác là nguồn gốc của vui vẻ, làm người tốt thì đừng có đòi thù lao!”

Hương Cương rung đùi đắc ý, suy nghĩ trong chốc lát mới lại mở miệng, “Như vậy đi, anh giúp em, com hộp tiện lợi của em thuộc về anh. Như vậy rất công bằng, đúng không?”

“Đây là xảo trá!” Lăng Lung kích động phản bác, khuôn mặt phấn nộn vì tức giận mà trở nên hồng toàn bộ.

Hương Cương nhún nhún vai, làm như rất quân tử bồi thêm một câu: “Em quyết định đi, muốn ăn com hay là muốn bồi thường tiền?”

“Anh---anh---anh” Lăng Lung dùng hết bú sữa khí lực giữ chặt hòm thư, nhưng khí lực đã dần dần dùng hết, bả vai lại phát đau.

Không được, giằng co như vậy tuyệt đối không phải biện pháp! Đợi lát nữa có người đi qua đây nhìn thấy tình hình này, mình chắc chắn là hết đường chối cãi, khi đó lại mang thêm tội danh [phá hoại của công] nữa thì nguy to. Nhưng quan trọng nhất là mình phải thoát khỏi cái hòm thư chết tiệt này trước đã.

Sau khi hạ quyết tâm, Lăng Lung ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hương Cương đang đứng nhàn nhả.

“Được rồi, được rồi, anh nói cái gì cũng được!” Lăng Lung nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng.

“Tốt lắm!” Hương Cương tán dương gật gù đầu, mặt vẫn bình tĩnh như cũ giống như đã sớm biết Lăng Lung nhất định sẽ đầu hàng.

“Còn đứng sững sờ ở bên kia làm cái gì? Nhanh chút đi, tay tôi sắp bị chặt đứt rồi!” Lăng Lung ồn ào, cánh tay đau vì dùng sức mà run run không ngừng. Cái vòng nguyệt quế trang trí hòm thư chết tiệt này làm bằng cái gì mà nặng thế, làm tay mình muốn gãy rồi.

Hương Cương vừa mới đi tới, bàn tay to duỗi ra đỡ lấy hòm thư chia sẻ sức nặng, bộ dáng nhẹ nhàng thông dong. Lăng Lung dùng hết sức lực mới giữ được hòm thư còn Hương Cương thì nhàn nhả như thế đấy. Lăng Lung vừa mới được tự do liền ngồi xỏm xuống đất. Cô cần mỗi đồ mọng nhin xuống rên rỉ, còn mắt xa cái cánh tay đáng thương muốn giăm đi một ít đau.

Hồ, hoàn hảo mình không có cây mạnh kiên trì, nếu chống đỡ thêm một chút nữa, cánh tay cùng bả vai của mình chắc không còn nữa quá!

“Đừng ngồi bất động như thế, đứng lên!” Hương Cương nhận được [trọng trách] mở miệng, nhắc chân đá đá cái mông Lăng Lung, “Đem cái cây trúc đó lại đây, chúng ta đem cái hòm thư này cố định lại rồi đi đến đồn cảnh sát, kêu bọn họ cho người đến xử lý!” Khác với Lăng Lung bối rối, Hương Cương thật sự bình tĩnh đã sớm nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Lăng Lung yên lặng đứng đây, lấy tay phủi phủi dầu chân dính ở trên váy nhưng không có ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị. Tương phản, cô lui dần từng bước một, dần dần rút ra khoảng cách của hai người trong lúc đó.

Hương Cương nheo mắt lại cảnh cáo.

Lăng Lung chạy lại dựng xe đạp lên, đầu nhỏ cúi cúi, lén lút ngồi lên, quyết định đào tẩu bỏ lại [ân nhân] nhà mình, đem củ khoai lang phòng tay đó ném cho Hương Cương xử lý.

“Em dám?” Hương Cương giọng mềm nhẹ vô hạn hỏi, trong ngữ khí hàm chứa uy hiếp.

Hai chữ đơn giản nhưng làm cho trong lòng cô chập bông, thân hình tiểu kiều không hiểu vì gió lạnh hay vì khiếp sợ mình run run. Một cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng, mắt nhìn từ trái sang phải rồi lại nhìn từ phải sang trái, nhìn đủ bốn phương tám hướng nhưng tuyệt đối không dám nhìn Hương Cương.

“Ồ...tôi...” Lăng Lung cố lấy dũng khí mở miệng.

“Trở về.” Âm thanh Hương Cương càng nhẹ càng ôn hòa.

Lăng Lung ngừng thở, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi càng thấp.

“Cái đó...à, cái đó...đúng rồi, hôm nay có giờ tự học.....tôi, tôi, thầy Lý kêu phải đi sớm chuẩn bị bài thi...” Lăng Lung bịa đại một cái lý do, âm thanh càng lúc càng nhỏ, đến lúc cuối nhỏ như nghe không được, “Vây..... đi trước.....”

Không dám coi phản ứng của Hương Cương, Lăng Lung thì thầm nói cho hết lời xong liền cúi thấp đầu cười xe đạp nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

Giờ tự học còn chưa có bắt đầu, trong sân trường học sinh mang theo dụng cụ quét dọn đi qua đi lại, bây giờ là thời gian làm vệ sinh lớp. Lăng Lung đem xe để vào nhà xe, lưng mang túi sách đi tới phòng học, dọc đường đi còn không quên quay đầu nhìn lại, để phòng phía sau bỗng dưng nhảy ra một con ác quỷ phần nộ sẽ đem cô chặt ra làm tám khúc.

7 giờ 10, trong lớp còn trống rỗng chỉ có rải rác vài người.

Lăng Lung theo thói quen từ cửa sau đi vào, đến bàn của mình ngồi xuống, đem túi sách cất xong rồi mới thận trọng lấy com hộp từ trong túi sách ra. Vụng trộm mở nó ra liếc mắt một cái, vừa nhìn thấy rau trộn cùng thịt bò thơm nức mũi con người trong trời lập tức tỏa ra ánh sáng hạnh phúc!

Ha ha, làm người xấu rất là đáng giá! Ít ra thì cái hộp com này giờ cũng nằm trong tay mình.

Tuy nói hành động qua cầu rút ván khi này có chút ti bỉ, nhưng cũng phải nói lại, ban đầu là tại Hương Cương có ý đồ vơ vét tài sản trước mình bắt đắc dĩ mới xài tới cái hạ sách này. Nếu ban đầu hấn hảo tâm tình nguyện giúp đỡ thì mình đâu có tìm hấn làm kẻ chết thay?

‘Phịch’ một tiếng, một cái túi sách khác nằm ở trên bàn, một khuôn mặt tròn nhìn qua đây.

“Nghe nói bỏ buổi sáng lại gặp Hương học trưởng phải không?” La Tiểu Phụng tò mò hỏi, tay đang vén lại mái tóc làm cho khuôn mặt lại càng tròn hơn.

Lăng Lung rên rĩ một tiếng.

“Tin tức truyền cũng quá nhanh rồi!”

“Là một người trong đội duy trì trật tự giao thông nhìn thấy rồi nói cho một học tỉ năm hai nghe, học tỉ năm hai lại đem tin tức đó nói cho người trong đội duy trì vệ sinh nghe và bây giờ thì đội duy trì vệ sinh đang đứng trước cổng trường nói cho mọi người nghe!” La Tiểu Phụng thành thật đem con đường truyền bá lời đồn nói qua một lần, sau đó trên mặt tràn ngập tò mò hỏi “Nói thật đi, nghe nói hôm nay bỏ cùng Hương học trưởng đi học chung, hai người còn vô cùng thân thiết nữa, có đúng không?”

Oan uổng quá trời! Ai cùng hấn vô cùng thân thiết đâu?!

Lăng Lung khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp, nghe xong thờ dãi, thậm chí lười cãi lại.

Bước vào trường trung học này mới có hơn ba tháng mà nhờ lời đồn đãi của [một ai đó] ban tặng cho, cuộc sống trung học của cô đã sớm u ám làm người ta khóc không ra nước mắt.

Thấy bạn tốt về mặt ai oán, La Tiểu Phụng đồng tình vỗ vỗ đầu của Lăng Lung cho chút an ủi.

“Ai kêu Hương học trưởng được hoan nghênh quá làm chi, mỗi ngày hai người đều đi cùng nhau cho nên fanclub của học trưởng cũng [yêu ai yêu cả đường đi], tự nhiên đối với bỏ phá lệ chú ý chút thôi.”

Ai yêu ai yêu cả đường đi đâu? Bỏ chỉ mình xem xem.

Làm ơn đi, mỗi ngày mình cơ hồ là bị cái fanclub đáng sợ đó ăn tươi nuốt sống! Mình giống như đựng trứng cái tổ ong về nè, mỗi ngày đều bị chích hết,

cả người muốn sung phù lên đây. Yêu cả đường đi hời nào đâu?

Không phải Lăng Lung khiêm tốn, cho tới nay, đặc sắc của cô chính là không có đặc sắc gì hết.

Nói đến thành tích, biểu hiện bình thường; nói đến diện mạo, tuy rằng cũng có thể nói là thanh tú đáng yêu nhưng đầu lại luôn cúi thấp làm cho người ta căn bản là thấy không rõ bộ dáng gì. Hồi cấp hai lúc phát sổ liên lạc về nhà, cô giáo luôn phê ở trong sổ là [văn tĩnh như thuận], phiên dịch trắng ra là [không có cảm giác tồn tại].

Dựa vào cái ưu thế này, cuộc sống của Lăng Lung từng xưa đến giờ luôn thoải mái vô cùng, bất luận là xem trộm tiểu thuyết, ăn vụng đồ ăn vặt hoặc là trong lúc ngồi học ngủ gà ngủ gật, mọi việc đều thuận lợi chưa bao giờ bị ai la mắng hoặc phát hiện.

Nhưng mà mấy tháng trước vào một ngày nào đó, sau khi Lăng Vân chiêu đãi đồng học ăn cơm ở nhà xong, cuộc sống êm ả của Lăng Lung từ nay về sau trời sụp đất nứt. Sau khi các món ngon dọn ra, Hường Cương giống như con sói nhìn trứng con mèo, đối với đồ ăn Lăng Lung làm nổi lên hứng thú rất lớn, cho dù không ai mời, hắn cũng tự động gấp đồ ăn bỏ vào chén tham lam thưởng thức trù nghệ tuyệt hảo của cô.

Càng nghiêm trọng hơn là sau khi kì nghỉ hè chấm dứt, khi mà Lăng Lung bước chân vào trường trung học mới thật sự thâm, mỗi lần ăn trưa, trong khi người ta vui vẻ thưởng thức món ăn ngon thì Lăng Lung phải cảm hộp tiện lợi lên quanh tránh né Hường Cương đánh lén, cô càng muốn tránh hắn lại càng truy đuổi hăng say. Thế mới chết!!!

Vì thế, Lăng Lung bị cô lập, trở thành phần tử ‘được’ quan sát trọng điểm.

Từ khi khai giảng đến nay, Lăng Lung đã bị cái đội fclub chết tiệt ấy chop tới hỏi thăm [thân thiết] vô số lần. Những người đó vây quanh cô hỏi đông hỏi tây, rốt cuộc cũng chung quy về một câu cổ điển là [tại sao Hường Cương lại quan tâm đặc biệt đến cô?]

Các thiếu nữ này hoàn toàn không thể tin được Hường Cương lại ưu ái Lăng Lung, một con nhỏ chả có gì đặc sắc. Cô hung hăng trừng mắt liếc Hường Cương thì trong mắt fclub biến thành [liếc mắt đưa tình], xưng hô của bọn họ đối với cô đã từ [em gái Lăng Vân] biến thành [con hồ ly tinh dung mạo xấu xí].

Càng nghĩ càng uể oải, Lăng Lung ghé đầu nằm vào hộp tiện lợi, khổ sở rất muốn về nhà cuộn vào ổ chăn, hoàn toàn trốn tránh sự thật. Trên đầu lại truyền đến vài tiếng của tiểu phượng, đem Lăng Lung ra khỏi cảm xúc hối tiếc.

“Đứng lên đi, bỏ đừng có ngủ nữa!” La Tiểu Phượng lấy ra hộp tiện lợi, tay lôi cổ áo của Lăng Lung đứng dậy đi ra phòng học, “Đi, giờ tự học sắp bắt đầu rồi, nếu không đem tiện lợi bỏ vào tủ giữ ấm thì giữa trưa phải ăn tiện lợi lạnh đấy!” Lúc này trời giá rét đông lạnh, Lăng Lung đối món ăn lạnh cũng chả có khẩu vị gì.

Từ giữa ẩm cơm nằm ở một dãy phòng khác, hai người cầm tiện lợi đi qua sân thể dục, lúc đó đội bóng rổ đang tập chạy. Mới đi đến một nửa một tiếng hô kinh hi nhỏ nhỏ truyền vào trong tai.

“A, là Hường Cương.” Một nữ sinh khe khẽ nói nhỏ đỏ mặt cười trộm.

“Đâu đâu?”

“Bên trái kia, a, anh ấy đang nhìn bên này nè!”

“A!”

“Nhìn về đây kia, anh ấy nhìn về đây kia! A a a”

Không---phải-----chứ!!!

Lăng Lung toàn thân rét run, cái đầu cứng ngắc quay lại nhìn, quả nhiên thấy khuôn mặt tuần tú làm cho các nữ sinh khác mừng rỡ như điên nhưng lại làm cô hằng đêm gặp ác mộng đang từng bước một tiến lại đây.

Cổ nhân nói đúng: Oan gia ngõ hẹp.

Càng muốn tránh một người thì càng dễ dàng gặp được đối phương. Ví dụ như hôm đó không học bài thì ngay ngày hôm sau lên trả bài, hơn nữa lại trả ngay cái đoạn mà lúc đó mình ngủ gà ngủ gật hoặc xem trộm tiểu thuyết.

Lăng Lung hít sâu một hơi, sau đó nắm chặt tiện lợi trong lòng, bắt đầu chạy đi như điên.

Cơ hồ là trong nháy mắt phía sau cũng truyền đến tiếng bước chân ừ ừ, Hường Cương nhắm mắt theo đuôi đuổi theo, xem ra là quyết tâm bắt được Lăng Lung để trừng phạt hành động [vong ân bội nghĩa] của cô lúc sáng.

Trong mắt vô số học sinh, Lăng Lung ở sân thể dục cùng Hường Cương thi chạy Marathon, phạm vi đào tẩu từ sân thể dục kéo dài đến đài phun nước, lại từ đài phun nước mở rộng đến hành lang lầu hai.

Lăng Lung một lòng một dạ muốn bảo vệ hộp cơm nhưng thể lực nam nữ chênh lệch quá lớn, không lâu sau cô không thở nổi nữa, ngực phát đau, hai chân lên men, tốc độ chậm lại rõ ràng, khoảng cách hai người càng ngày càng nhỏ dần. Rốt cục chạy tới ngã rẽ cầu thang, Hường Cương vươn tay ra

giống như điều hâu trào gà con, dễ dàng đem Lăng Lung tóm lại.

“Vì sao thấy anh liền bỏ chạy?” Hường Cương thân nhiên hỏi.

Thể lực của hắn thật dọa người quả không hổ là thành viên đội bóng rổ, chạy hơn nửa vòng sân trường mà mặt không đỏ khí không suyễn, không thấy tới nửa điểm mệt mỏi. Còn về phần Lăng Lung ngày thường thiếu vận động mặt đỏ bừng, mồ hôi to thờ hào hển căn bản là không rành mở miệng nói chuyện.

“Làm sai thấy anh đến nên vội vàng đào tẩu, đúng không?” Hường Cương khơi mào mây rậm, không có ý tốt đem Lăng Lung bức đến góc tường.

Lăng Lung tim đập gia tốc, tay nhỏ bé vỗ về ngực, mắt to liếc hắn một cái muốn xem thử hắn có phải ghi hận trong lòng hay không. Thành thật mà nói thì Lăng Lung đơn giản chỉ muốn xem xem hắn có tức giận không nhưng tâm mắt không tự chủ lướt qua mấy kiếm tuần tú, con ngươi đen trong suốt thâm thúy cùng với khóe môi vĩnh viễn mỉm cười.

Haizz, cũng khó trách các nữ sinh khác điên cuồng vì hắn.

Hường Cương tuy không bằng diễn viên thần tượng trên TV nhưng tuyệt đối có thể gọi là [tuần mỹ], khuôn mặt ngăm đen khi cười lộ lên mang theo vài phần tà khí không nói nên lời. Dáng người rất chuẩn, cho dù là mặc đồng phục cứng nhắc nhưng vẫn rất thu hút, hơn nữa trên người hắn tự nhiên tỏa ra một khí chất độc đáo hoàn toàn bất đồng với những người khác.

Dáng người đẹp thì không nói đi nhưng đáng ghét hơn thành thích hắn lại đứng đầu, gia thế giàu có làm cho người ta thêm chảy nước miếng.

Hường gia mười năm nay là nhà trồng hoa lan tiếng tăm lừng lẫy, không ít nhân vật quyền cao chức trọng cùng những ông chủ những tập đoàn giá trị kinh người không ngại ngàn dặm xa xôi đến trấn nhỏ này chỉ vì cầu một chậu hoa lan của Hường gia đã có thể trở về khoe ra phong nhã. Thân là thứ tử của Hường gia nhưng Hường Cương không có nửa phần ngạo khí hào môn, ngược lại thân thiết hiền lành, ăn nói lại có duyên, từ nhỏ đã quản lý việc mua bán của Hường gia.

Những thiếu nữ lãng mạn thì mang hắn thành người tình trong mộng; những thiếu nữ thực tế thì mang hắn làm kim quy tế, chỉ cần câu được hắn là cả đời cơm áo không lo nhưng đến nay vẫn chưa có ai câu được con [kim quy] này cả !!!

“Sao rồi, mới chạy có một đoạn đường mà làm rớt cái miệng rồi à?” Thấy Lăng Lung chậm chạp không hé răng Hường Cương trêu chọc lại hỏi, chân dài từng bước từng bước đi đến.

Thấy khuôn mặt tuần tú đỏ lại gần Lăng Lung lập tức báo động hồi chuông cảnh giác. Cô giống con thằn lằn bám vào vách tường, tay chân luống cuống biểu tình khẩn trương giống như Hường Cương đang mang bệnh truyền nhiễm cần phải cách ly.

“Làm ơn làm ơn, cầu anh cách xa tôi ra một chút đi, tốt nhất là không cần tới gần tôi trong vòng bán kính một mét!” Lăng Lung hai tay khuỵu loạn xạ chân không ngừng lui về phía sau.

“Vì sao?”

“Tôi, tôi không muốn kích thích cái đám fãclub của anh đâu.”

Nói về cái nhóm fãclub đó thì giờ nó đang đứng trên hành lang, tất cả hai mắt đều sáng quắc chặt chẽ quan sát nhất cử nhất động của hai người. Nếu tầm mắt có lực sát thương Lăng Lung khẳng định đã sớm vạn tiễn xuyên tâm quỳ rạp trên mặt đất không thể động đậy.

Cô nhát như chuột, hồi cấp hai mỗi lần sinh hoạt tập thể lúc bị điểm danh đứng lên ca một bài là đã sợ tới mức toàn thân run run. Nay nhờ [người nào đó] mà thường thức được tư vị [vạn chúng chú mục], da đầu Lăng Lung như sắp bong lên, cơ hồ muốn nhảy lầu chạy trốn.

Hường Cương đầu tiên là cười sâu xa khó hiểu, tiếp theo ánh mắt đột nhiên nheo lại, khuôn mặt tuần tú để sát vào thêm mấy tấc, ngón trỏ sờ sờ cảm, con ngươi đen thâm thúy nhìn chằm chằm Lăng Lung, trong mắt hiện ra một ánh sáng quỷ dị như vừa tìm được đồ chơi mới.

“Anh, anh đang nhìn cái gì?” Thấy ánh mắt quỷ dị kia Lăng Lung sợ tức mức vội vàng cuối đầu, mắt to nhìn trái nhìn phải nhanh chóng kiểm tra trang phục của mình xem xem hắn có nhìn thấy cái gì không nên nhìn hay không, bỗng dưng Hường Cương vươn tay đến.

Ngón tay thoa dài dưới ánh mắt [vạn chúng chú mục], nắm lấy hai má hồng hào của Lăng Lung, không chút khách khí---nhéo nó!!!

“Là ảo giác của anh hay là gần đây em thật sự hơi béo một chút?” nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia đang kinh ngạc, Hường Cương lộ ra một chút mỉm cười ác ý, đôi bàn tay to có chút hướng thụ niết xoa hai má Lăng Lung hồng hồng mềm mại.

Xung quanh vườn trường nghe được vô số âm thanh bén nhọn hút không khí vang lên. Hành động này của Hường Cương có thể nói là uy lực vô cùng, fãclub của hắn tất cả đều đứng lớn mắt liếc Lăng Lung, ghen tị cơ hồ muốn phun hỏa.

“A, sắc lang vô lại, buông ra!” Lăng Lung rống lên tức giận, đầu nhỏ dùng sức lay động thật vất vả bỏ ra kiểm chế, “Anh có ý!” Cô ôm hai má đau chết khiếp lui cả mười bước vừa phẫn nộ vừa thẹn quẫn, tức giận đến mức muốn mài răng nhào lại cắn hắn.

Cái tên chết tiệt này, hắn rõ ràng biết hành động khi nãy dễ gây hiểu lầm cho người khác đến bao nhiêu. Hắn nhất định---nhất định---nhất định là cố ý.

Thủ phạm đầu sỏ mang tên Hường Cường thấy Lăng Lung thịnh nộ vẫn duy trì tư thái thông dong tự tại, không thấy được nửa điểm ăn năn hối lỗi.

“Đừng vậy, anh cố ý đấy!” Anh sáng khoái thừa nhận, “Ban đầu anh chỉ muốn đến lấy thù lao, cảm tiện lợi bước đi. Nhưng nghĩ đến hành động qua cầu rút ván của em lúc sáng anh lại cảm thấy phải cho em một ít giáo huấn mới được.”

“Đó là bởi vì...” Lăng Lung há miệng muốn biện minh nhưng khoe mắt lại nhìn thấy cặp bàn tay to gây sóng gió nãy giờ đang vuron trào đến đây. Cô co rút lại ngã thẳng xuống đất, hai mắt nhắm chặt chỉ sợ hai má sẽ bị hấn nắm nhéo lần nữa.

Không ngờ Hường Cường ti bỉ dương đông kích tây, bàn tay trào đến nửa đường sửa lại phương hướng, không công kích cái má hồng hồng của cô nữa mà dễ dàng đoạt lấy tiện lợi trong ngực cô.

“Theo ước định, tiện lợi thuộc về anh!” Hường Cường mở nắp hộp ra nhìn thử vừa lòng gật đầu, “Cảm ơn miếng thịt bò của em!” Sau khi đoạt được chiến lợi phẩm, hấn tiêu sái vẩy tay chậm rãi xoay người bỏ đi, để lại Lăng Lung thất bại thảm hại còn ngồi dưới đất.

“Uy, com trưa của tôi.....” Cô run run vuron tay ra với, không còn khí lực đuổi theo nữa.

“Giờ tự học sắp bắt đầu rồi, nhanh trở về lớp học chút đi.” Đi đến chỗ rẽ Hường Cường còn không quên quay đầu lại mỉm cười nhắc nhở. “Đúng rồi, thầy Lý không phải kêu em đi trước chuẩn bị bài thi sao?”

“Tiện lợi của tôi.....”

“Đừng lo lắng, sau khi tan học anh sẽ mang hộp tiện lợi trả lại cho em, ok?”

Lăng Lung nhìn cái tên gia hỏa đáng ghét kia mang theo miếng thịt bò yêu dấu của cô biến mất ở ngã rẽ----hai mắt đầm lệ lung tròng.

Mãi đến khi Hường Cường đi rồi La Tiểu Phương mới dám hiện thân. Cô chậm rãi lại gần Lăng Lung, vẻ mặt đồng tình nhìn bạn tốt.

“Chúng ta trở về phòng học thôi!” Tiểu Phương thôi thôi Lăng Lung, chỉ sợ về trễ sẽ bị lão sư la cho một trận.

Lăng Lung tâm không cam lòng tình không muốn đứng dậy, lắc lắc bả vai kéo theo cước bộ trầm trọng đi về phòng học, biểu tình rất giống như tội phạm bị áp giải ra ngoài pháp trường---hành hình!! Ozt

“Ách, còn có, còn có một chuyện nữa---” Tiểu Phương thấp giọng nói, thấy bạn tốt đáng thương gặp chuyện xui xẻo có chút đồng cảm.

Lăng Lung buồn chán không thêm mở miệng, kéo thân mình trầm trọng của mình lết qua hết sân thể dục tiếp tục đi về phòng học, đối với cái gọi là [một chuyện nữa] không có hứng thú, cô bây giờ còn đang yên lặng tiếc thương cho cái miếng thịt bò [vô duyên đối diện bất tương phùng] với mình kia.

“Nhóm học tí nhìn thấy Hường học trưởng sờ mặt bò, các tí ấy.....rất.....kích động.....” Nhớ lại biểu tình của nhóm học tỷ khi nãy, Tiểu Phương nhẹn không được rùng mình một cái.

Lăng Lung đột nhiên dừng lại cước bộ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, mắt to trừng tròn tròn.

Không thể nào, chẳng lẽ bị đoạt com trưa còn chưa đủ? Vận rủi của mình hôm nay còn chưa chấm dứt sao?

Tiểu Phương thờ dài một hơi, hai tay vuron ra cầm lấy bả vai của Lăng Lung. Thứ nhất là sợ chút khí lực còm cõi của nó không đủ duy trì được nữa; thứ hai cũng là vì phòng ngừa nó bị đá kích vĩ đại quá, tại hiện trường té xỉu thì mệt.

“Các tỷ ấy nói muốn bỏ sau giờ học lưu lại, có việc muốn [tâm sự] với bò!” Tiểu Phương bắt đắc dĩ nhấn dùm chỉ thị của học tỉ.

Lăng Lung đứng ở trung tâm của sân thể dục, môi dẩu lên rồi lại dẩu xuống, nước mắt thật vất vả mới thu hồi đi lúc này lại bỏ tới tập hợp ở mí mắt, hơn nữa lần này khí thế rào rạt, rất có xu thế vỡ đê. Vài giây sau, Lăng Lung bị đá bại không kiềm chế được nữa. Bất chấp người bên ngoài nhìn vô, cô ôm lấy bạn tốt, oa một tiếng bắt đầu khóc nức nở.

Hu hu hu, ông trời ơi, ai tới cứu con với!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thời gian choạng vạng, từng nhóm học sinh ra về, vườn trường to như vậy đảo mắt trở nên hoang hoang vắng vắng cùng với ban ngày huyền ảo đối lập hoàn toàn mãnh liệt.

Ngay góc cầu thang của lầu ba toilet cho dù đã qua thời gian dọn dẹp nhưng trước cửa vẫn treo tấm bảng [Đang dọn dẹp] chưa có bỏ xuống.

Bên trong toilet im lặng, chẳng những không có dọn dẹp mà tụ tập một đám nữ sinh, không khí ngưng trọng mà quý dị.

Lăng Lung vừa tan học lại thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Dưới hai mắt phun hỏa của các học tử, đầu nhỏ cúi xuống lưng dán sát vào vách tường, đáng thương tội nghiệp lui ở góc khuất nhất, hai vai run run so với lúc mặc niệm chào cờ còn muốn lợi hại hơn.

Một học tử nắm ba mắt xích phun hỏa nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng.

“Sáng nay mày lại cùng Hường học trưởng liếc mắt đưa tình?” Mắt xích chất vấn, trong mắt ghen tuông hùng hực, hai tay bóp nhau ‘răng rắc’ nóng lòng tìm đối tượng [thăm hỏi].

“Tôi, tôi, tôi không có-----” Quá mức sợ hãi Lăng Lung liên tục lắc đầu, hai hàm răng còn đánh khách khách không ngừng ngay cả nói cũng không thành câu.

“Không có? Sáng nay hai người người đuổi người chạy toàn trường đều nhìn thấy! Việc này chả lẽ còn giả được?”

Lời này vừa nói ra, những người còn lại ra sức gật đầu.

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Tôi cũng thấy!”

“Hường Cương còn vuốt ve mặt của mày!” Một nữ sinh oán hận cắn khăn tay, không rõ vì sao chỉ với một mình con tiểu nha đầu này Hường Cương mới [ưu ái] như vậy.

Cái màn truy đuổi [giành tiện lợi] kia chiến trường kéo hết toàn bộ vườn trường, hơn nữa Hường Cương lại là nhân vật phong vân trong trường, cho dù cái nhóm fclub này không thấy thì cũng nghe người ta kể lại.

Không khí trong toilet càng lúc càng bạo hỏa, khí thế ghen tuông bài sơn hải đảo mà tới cơ hồ muốn đem Lăng Lung nhấn chết chìm. Cô không ngừng run rẩy, đồng phục trên người bị mồ hôi lạnh mà ướt đầm, lúc này mà đem nó vắt nói không chừng còn có thể vắt ra nước nữa kia.

Tuy nói [đại hội khảo vấn] loại này ba ngày sẽ được [mời] dự họp một lần, nhưng Lăng Lung nhát gan, mỗi lần gặp tình huống này vẫn là sợ chết khiếp, hảo tướng muốn đào một cái hố chui vào trong đó làm trùng đất luôn. Hơn nữa sáng nay Hường Cương chơi trò đùa dai sờ vào mặt cô, hành động này là lửa cháy đổ thêm dầu, tình cảnh của Lăng Lung so với trước kia càng thêm nguy hiểm.

Nhờ phúc của lăng vân, nhóm fclub này còn chưa đến nỗi đánh Lăng Lung, nhiều nhất cũng là miệng cảnh cáo muốn cô cẩn thận một chút, cách xa Hường Cương ra một lúc, trăm ngàn lần không được mơ tưởng hảo huyền-----

Ai, mơ tưởng hảo huyền cái quỷ gì chứ?!

Nhóm học tử nào biết đâu rằng mong muốn tha thiết và mãnh liệt nhất hiện giờ của cô là có thể tránh xa cái tên khắc tinh kia ra một chút !!!

“Ách, học, học tử, các tử có hiểu lầm!” Lăng Lung hai tay vung loạn xạ cố gắng muốn giải thích rõ ràng “Hường học trưởng muốn đoạt tiện lợi của tôi---”

“Vì sao anh ấy không chọn người khác mà lại chuyên chọn của mày?”

Đúng đó đúng đó, cái này tôi cũng muốn biết là tại sao đó!

Lăng Lung vẫn cặn óc cũng không nghĩ ra tại sao Hường Cương đối với tiện lợi của cô lại mãnh liệt hứng thú cùng cố chấp như vậy.

Những học tử gia cảnh giàu có biết Hường Cương ưu ái cô là vì món ngon mỹ vị. Vì thu hút lực chú ý của Hường Cương không tiếc tiêu phí số tiền lớn để mời đầu bếp nổi tiếng về nhà làm tiện lợi vô cùng phong phú để rồi tự tay dâng đến trước mặt hắn. Không nghĩ tới hắn đối với cao lương mỹ vị đều không để ý tới-----

Hả, nói như vậy đồ ăn không phải là trọng điểm, mấu chốt nằm ở trên người cô?

Lăng Lung càng nghĩ càng mơ hồ, bất luận như thế nào cũng nghĩ không ra, vì sao Hường Cương lại [ưu ái] mình như thế, rồi vì sao mình bị nhóm học tử bao vây và giờ thì kết cục thế thảm như thế này đây !! ++

Ngoài cửa truyền đến một tiếng động, nữ sinh canh cửa ở ngoài kêu lên, “Uy, đi chỗ khác đi! Mắt mày mù rồi hả? Chẳng lẽ không thấy được tấm bảng kia sao?”

Phanh!

Bên ngoài truyền đến tiếng có vật bị ném, dường như là tấm bảng [Đang vệ sinh] đã bị người đó ném đi rồi. {*Có phải Hường đại hiệp đến cứu Lăng nữ nhân ko, oa oa oa, Hường đại hiệp vạn tuế vạn tuế ^.^*}

Dân cư đang canh chừng ngoài cửa khí thế không biết bị cái gì đè bẹp hơn phân nửa, áp a áp ứng, nao núng đến cực điểm.

“Ách---ách---này, nơi này là toilet nữ, mày, mày không thể, không thể---a” m thanh của người nào đó vừa vang lên thoáng chốc bị chặt đứt.

“Đường như có kẻ không biết điều vào đây!” Trong toilet có người nói.

Vị học tử đại ca kia nhú mày không kiên nhẫn vẩy tay.

“Bất luận là đứa nào, đều đuổi ra ngoài đi, tao có chuyện còn chưa hỏi xong--” Học tử đại ca đang chuẩn bị quay đầu tiếp tục khảo vấn bỗng dưng khòe mắt gặp tới người nào đó, cái mặt hung thần ác sát lập tức chuyển biến một trăm tám mươi độ, cả người khom lưng cúi đầu kính sợ tiến ra đón người đó vào.

Một thân hình to lớn chiếm cứ cửa, cho dù được long trọng hoan nghênh nhưng khuôn mặt tròn cùng làn da ngăm đen kia vẫn như cũ không có nửa điểm biểu tình. { *Ai da, không phải Hưởng soái ca của ta rồi, khóc khóc khóc =.* }

Nữ sinh kia dùng tầm mắt lợi hại đảo quanh ngắm một vòng, thế này mới chậm rãi đi vào, khí thế oai hùng kia giống như tướng quân ra trận không người nào có thể ngăn. Nói đến thì lại tội nghiệp cái người đi canh cửa, bởi vì dân nữ tầm thường có mắt không thấy thái sơn, đem đại tỷ của đại tỷ trở thành thân nam nhi cho nên bị thường lấy một quyền, sớm đã nằm sấp hôn mê trên mặt đất.

Mọi người trong toilet thấy đại tỷ của đại tỷ đại giá quang lâm lập tức hạ cúi đầu, cung kính xếp thành hai hàng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Nhắc tới vị đại tỷ tỷ này thật đúng là không người không biết, không người không hiểu. Mọi người sau lưng đều kêu vị đại tỷ tỷ này là [Dương Tiểu Béo], đến nỗi tên thật cũng không có mấy ai biết.

Đại tỷ tỷ này là học sinh mới chuyển trường nhưng lại lịch phi phạm, nhà mở hội quán võ thuật mà trong nhà lại có bốn vị ca ca [ác danh lừng lẫy giang hồ]. Mà bản thân đại tỷ tỷ lại đem [cân quốc không cho tu mi tam bức câu] phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, thân hình chẳng những tráng kiện hữu lực, lúc đi bình thường cũng giống như đại phong càn quét, khí thế rất giống muốn đi đánh nhau, thanh danh lan xa, vẫn được xưng là tinh anh xã hội đen ngày mai. { *ta— nghe xong vô cùng khiếp sợ =.* }

“Đại tỷ, tỷ như thế nào đột nhiên đến đây?” Có người không sợ chết cố lấy dũng khí đặt câu hỏi.

Dương tiểu béo dừng lại cước bộ, khoi mào mày.

“Thế nào, tao không thể tới sao?”

Mọi người cam chịu làm linh quy co đầu rụt cổ lại hết, dám cá lúc này mở miệng thế nào cũng bị đánh, rốt cuộc không ai dám hé răng, bên trong lại lâm vào một trận lặng yên.

Dương tiểu béo cước bộ thông thả đi đến cuối cùng đội ngũ, tầm mắt đảo qua Lăng Lung đang cố trốn vào góc tường. Đại tỷ tỷ hai mắt sáng lên, huy huy tay lên giống như đuổi muỗi nói.

“Tất cả đi ra ngoài cho tao.”

“Hả?”

Dương tiểu béo xoay người lại, tóc ngắn cùn cùn làm cho mày rậm mắt to có vẻ cũng có quyết đoán, “Không nghe hả? Tao nói, đi ra ngoài hết cho tao.”

“Nhưng mà, đại tỷ, chúng em còn chưa có-----”

Trên mặt tròn lườm đạo mày rậm vừa nhú, dương tiểu béo chém ra quyền đầu, đánh thật mạnh vào trên cửa toilet.

Ầm!

Lại là một tiếng nổ, lúc này đáng thương cửa gỗ đang thông thả----ngã xuống!!!

Mọi người hai mắt đăm đăm, vẻ mặt hoảng sợ nhìn nhau, không cần nghĩ cũng biết nếu mình còn ở lại thì mình sẽ là cái cửa kia thông thả nằm đo đất trong toilet rồi, nhiều đây người chắc cũng đủ đo coi toilet này rộng bao nhiêu, dài bao nhiêu rồi.

“Em---em---mẹ em muốn em---về nhà sớm một chút---” Học tử mới lúc trước còn hung ác với Lăng Lung lúc này biến thân thành đứa nhỏ hiếu thuận, học tử phát run nói xong câu đó lập tức hai chân ngã lên ngã xuống lao ra ngoài.

Những người khác thấy có người mở đường lập tức hòa tốc chạy theo.

“Ách, a---cái kia---em ngày mai còn có bài kiểm tra, trở về học bài---”

“A --- em, em-- em phải trở về tập kịch!”

Một loạt lí do cổ quái tung bay tứ tung, nhóm fãclub biểu tình giống như gặp phải hỏa hoạn, người người vò mặt kinh hãi, ra sức chạy ra bên ngoài. Chỉ sợ nếu chậm chạp chờ một lúc nữa tính mệnh sẽ gặp bất trắc mất thôi.

Toilet trong nháy mắt chỉ còn lại có hai người.

Mất thấy những người khác đều bỏ chạy Lăng Lung trốn ở góc khuất nhất đương nhiên cũng muốn chạy theo. Lúc cô vừa mới bò ra khỏi góc tường hai chân chạy còn chưa được hai bước Dương Tiểu Béo liền mở miệng.

“Đứng lại!”

Lăng Lung toàn thân cứng ngắc, hai mắt chỉ có thể nhìn cửa sổ mà khát vọng vô hạn, tuy rất muốn bỏ chạy nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hu hu hu, mình muốn về nhà a! Lục phủ ngũ tạng bốn người trong nhà đều giao cho mình chuẩn bị mà mình lại bị người này vây trong này không có biện pháp nào đi cả.

Bây giờ đã muốn qua năm giờ, nếu còn bị vây ở đây nữa, củ su hào xanh tươi hồi sáng nói không chừng sẽ bị bà chủ khác cướp đoạt, mà nếu không mua được củ su thì mình tối nay phải ăn rau xanh nữa thôi.

Nhưng mà trọng yếu hơn là, mình, mình mình mình mình---mình thật sự không muốn cùng vị đại tỷ này ở cùng một chỗ đâu! Khóc =.=’

“Mày ở lại!”

Ba chữ đơn giản cũng là bằng chứng tuyên bố án tử hình của Lăng Lung.

Lăng Lung toàn thân phát run, sợ tới mức nước mắt lưng tròng, tâm khảm hoảng trầm trọng, hai chân mềm nhũn, rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, [oanh] một tiếng, đương sự liền nằm úp xuống dưới đo đất.

Không thể nào? Chẳng lẽ đại tỷ vô địch Dương Tiểu Béo tráng kiện hữu lực, dũng mãnh phi thường cũng là fã của Hương Cường??? Hu hu hu, xong rồi xong rồi, một đám ác sói mới đi lại đến một con ác hổ, xem ra lần này mình chết chắc rồi!

Đột nhiên một bàn tay mập mạp túm lấy bả vai cô ---

“Uy!”

Ôi hu hu hu, không cần đâu, tha mạng cho tôi đi!

Lăng Lung ôm đầu ngay cả dũng khí cầu xin tha thứ cũng hóa thành zero, cả người co thành một quả bóng nhỏ chờ người ta đánh, thậm chí cũng quên luôn phải hô to cứu mạng.

Nhưng mà bàn tay mập mạp kia không có triển khai công kích cô ngược lại vỗ vỗ, ý bảo cô ngẩng đầu lên.

“Mày có nghe chuyện [Bạch hạc báo ân] chưa?” Dương Tiểu Béo hỏi, miệng như cũ vẫn lạnh lùng nhưng ít nhất sát khí cũng giảm đi không ít.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi nâng lên, kinh ngạc nhìn cái mặt tròn của đại tỷ tỷ trong gang tấc.

“Tôi, tôi không hiểu----” Khuôn mặt trước mắt làm cho Lăng Lung liên tưởng đến quả địa cầu xoay xoay trong giờ học địa lý. Cô hoàn toàn không nghĩ tới đối phương lại nói đến chuyện bạch hạc báo ân là dụng ý gì?

“Tao mới vừa cứu mày, đúng không? Cho nên mày phải báo đáp tao.” Dương tiểu béo đi thẳng vào vấn đề không chút khách khí đòi Lăng Lung trả công; đôi tay từng đã bại vô số đối thủ giờ gác ở trên vai cô; mà cái mặt tròn từng khiến cho vô số lưu manh quý xuống đất cầu xin tha thứ nay ghé sát vào trước mắt Lăng Lung, thẳng tắp nhìn cô.

Xem ra dương tiểu béo không phải vì Hương Cường mà đến, hên quá, cái mạng nhỏ của mình tạm thời được bảo vệ rồi.

Nhưng mà, bạch hạc báo ân là chuyện gì nữa đây?!

Ách, tuy nói dương tiểu béo là cứu mình từ trên tay cái đám fãclub chết tiệt kia nhưng mà chắc không vì cái dạng này mà kêu mình [lấy thân báo đáp] đi???

“Ngán người cái gì vậy, ngẩng đầu lên coi!” Thấy Lăng Lung hai mắt đăm đăm, miệng ngoác ra không ngậm lại được, sau một lúc lâu cũng không trả lời, lòng kiên nhẫn vô cùng quý giá của đại tỷ tỷ dần dần dùng hết, mày rậm mặt nhăn chặt chẽ âm thanh cũng rống lớn lên.

Âm thanh sư tử Hà Đông rống này đem hồn Lăng Lung về nhập vô xác, cô kinh hoàng bắt đầu dùng sức gật đầu, dùng dùng sức gật đầu, gật đầu còn suýt nữa đem cái gáy bị tử thương. Đáng thương cái gáy +.+

“Tốt lắm.” Được đền đáp dương tiểu béo vừa lòng gật đầu.

Tiểu Béo đi tới trước cửa nhìn trái nhìn phải xác định tình hình chung quanh không có ai, bốn bề vắng lặng thế này mới đi trở vô, cẩn thận lấy trong túi ra một cái phong thư.

“Cầm”

“Ách, đây là---” Lăng Lung chả hiểu gì hết, ngốc lăng nhìn nhìn phong thư trong tay sờ không rõ bên trong là cái gì.

Phong thư in ấn hoa mỹ, trên bìa thư in chi chít hoa hồng còn nhọt nhọt vài dòng thư tình suốt mướt, thậm chí còn dùng một trái tim màu đỏ dán ngay chính giữa. Phong thư này cầm lên liền muốn nhảy mũi hắt xì, hình như là dùng không ít nước hoa xịt vào thì phải. Loại thư hồng hồng thơm muốn nhảy mũi này hẳn không phải là thư đe dọa hay là thư khiêu chiến rồi-----

Lăng Lung nhảy mất sắc mặt trắng bệch, tay nhỏ bé cầm lá thư chỉ cảm thấy nó còn nặng hơn tảng đá.

“Tôi---tôi---tôi--” Lăng Lung mồ hôi chảy như mưa cố gắng muốn giải thích, “Ách, thật cảm ơn hảo ý của tỷ, nhưng mà---nhưng mà--- tôi, tôi, tôi thích con trai-----” Cô được ưu ái cảm thấy kinh sợ, không biết nên làm thế nào cho phải, âm thanh càng lúc càng nhỏ.

“Mày nghĩ cái quái gì vậy?” dương tiểu béo trừng mắt liếc Lăng Lung một cái, mặt béo tròn không thấy được nửa ý cười, vẫn lạnh lùng làm cho người ta hoảng sợ.

“Hả?” Chả lẽ không phải nhưng mình nghĩ sao?

“Tao muốn mày đem cái lá thư này chuyển cho Trương Kiệt Nhất!” Khẩu khí vẫn là lạnh lùng cứng rắn nhưng trên màu da ngăm đen kia lặng lẽ hiện ra một chút màu đỏ sẫm.

Chân tướng rõ ràng Lăng Lung mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, thật vất vả mới bỏ được tảng đá trong lòng ra. Hò, thì ra cái lá thư tình này không phải viết cho mình.

Tuy nói là không có hứng thú với những nhân vật phong vân trong trường nhưng nhập học hơn ba tháng nay, nghe đồng học tám hoài nên nhắc tới cái tên này cô cũng còn có chút ấn tượng.

Nhớ mang máng hình như là Tiểu Phương cũng từng đề cập qua, Trương Kiệt Nhất là đội trưởng đội bóng rổ, người cao lại soái, kỹ thuật chơi bóng số 1, lúc ở trên sân bóng mị lực tung bay bốn phía làm người ta vô lực chống đỡ-----

A, thì ra đội trưởng bóng rổ anh tuần mới là thần tượng của đại tỷ tỷ này nha!

“Tỷ nói là đội trưởng đội bóng rổ hả?” Lăng Lung cầm phong thư trong tay về mặt khó xử lại lâm vào một cái thế phức tạp khác, “Tôi---tôi---cái đó--”

“Có vấn đề gì sao?”

“Tôi, tôi---còn không có biết hẳn là ai hết---”

“Cho nên mới nói là [chuyển] giao đó!” m thanh Dương Tiểu béo có chút áp lực hiển nhiên đang nhẫn nại trước sự trì độn của Lăng Lung, “Anh trai mày không phải cùng lớp với anh ấy sao?”

Lăng Lung gật đầu, bắt đầu có chút hiểu được.

“Ý của tỷ là muốn anh tôi đem thư giao cho Trương Kiệt Nhất?”

“Đúng vậy!”

Đáp án khẳng định như thế làm cho tròng mắt của Lăng Lung thiếu chút nữa lộp bộp rớt xuống đất.

Thật không nghĩ tới vị đại tỷ tỷ sắc cạnh này lại là một cô gái lăng mạn như thế; càng không nghĩ tới dương tiểu béo lại chọn mình đến truyền tin. Mình làm con bạch hạc này thật ra là không cần vật lòng chìm làm áo báo ân lại càng không dùng thân để trả nợ, chỉ cần truyền giúp một phong thư tình là đủ rồi.

“Thế nào? Chuyện này chắc mày làm được chứ?”

“Yeah, không thành vấn đề không thành vấn đề, chỉ là---”

“Chỉ là cái gì?” Mặt béo tròn có chút lo lắng.

“Nhưng mà tâm ý như vậy, chỉ chuyển thế nào thôi không phải là có chút bình thường sao?” Lăng Lung cố lấy dũng khí ít ỏi còn sót lại hỏi.

“Mày có ý kiến?” Mày rậm mắt to tất cả đều nhủ lại, mặt tròn tròn không hồn không giận hiển nhiên là không tiếp nhận ý kiến người khác.

Đáng thương dũng khí còn sót lại, bị trừng như vậy liền vỗ cánh bay mất chẳng thấy tăm hơi, ngay cả một cọng lông cũng không lưu lại.

“Không có không có, tôi ý kiến gì cũng không có.” Lăng Lung phi thường dùng sức lắc đầu.

Mặt tròn nhẵn thành một đoàn thật vất vả mới dần ra. Tiểu Béo tới gần thật gần Lăng Lung rồi hai cái tay mập mập lại một lần nữa vỗ thật mạnh trên vai Lăng Lung.

“Chuyện này nếu có người khác biết, như vậy-----” Câu nói cũng chưa hết nhưng ý tứ uy hiếp lại rõ như ban ngày, cộng thêm hiệu ứng mắt to mày rậm mặt tròn tròn để lộ sát gân uy lực càng thêm kinh người.

“Tôi, tôi, tôi-----sẽ không nói đâu--” Lăng Lung toàn thân phát run dùng hai tay phụng lá thư này, thận trọng cam đoan chỉ còn thiếu là quỳ xuống đất phát độc thề thề sống thề chết bảo vệ bí mật này.

Thái độ thức thời của Lăng Lung làm cho dương tiểu béo rất vừa lòng, cặp tay mập mập kia lại một lần nữa vỗ xuống làm cho Lăng Lung suýt chút nữa quỳ rạp trên mặt đất.

“Mày thay tao làm việc sau này tao cũng không bạc đãi mày. Sau này có tao mấy con nhỏ đó không dám tìm mày gây phiền toái đâu!” dương tiểu béo hào khí ngất trời tuyên bố sau đó chậm rãi đứng lên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ rồi nói, “Tốt lắm, tối rồi tao nên trở về luyện quyền.” Dương tiểu béo nói xong liền một bước đi thẳng ra ngoài cửa, cũng giống như lúc xuất hiện bộ pháp khí phách mười phần đi ra, ném Lăng Lung còn lại ở đó.

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn ánh chiều tà xuyên thấu qua cửa sổ cao cao màu da cam.

Lăng Lung toàn thân nhùng ra như cộng bún nhúng nước, hai tay nâng cái phong thư màu hồng phấn như nâng thánh chỉ của hoàng thượng, đứng đại ra nhìn thân ảnh dương tiểu béo đi xa, thật lâu sau cũng không thể nhúc nhích.

xxx xxx xxx

Mặt trời sắp lặn, quyen điều về rừng

Không chỉ là quyen điều biết được phải về, mà ngay cả đà điều Lăng Lung sợ tới mức chết khiếp cũng ngoan ngoãn về chuồng.

Cô nâng phong thư tình nóng phồng tay ở trong toilet quỳ nửa giờ mới có khí lực đứng dậy, đi vào nhà xe không còn một bóng người, giữa trời chiều nồng đậm rồi khỏi trường học.

Lục phủ ngũ tạng đang biểu tình bãi công nhắc nhở cô phải bổ sung nguyên liệu nấu ăn bữa tối. Chạy xe qua chợ chiều Lăng Lung quai một túi plastic vác về nhà.

Lăng Lung chạy xe đạp trở lại nhà mình. Cô hai tay bóp phanh một cái, xe đạp nghe lời dừng lại, thân hình tiểu kiều cũng nhảy trên xe xuống.

“Không còn kịp rồi, không còn kịp rồi.” Lăng Lung thì thảo kêu khê, dựng xe xong tay tái xách đồ ăn, tay phải xách cặp táp, ba bước chạy thành hai bước vọt vào trong nhà bắt đầu chuẩn bị cơm.

Lăng gia tuy rằng quan niệm truyền thống, nhưng cũng không phải là trọng nam khinh nữ. Chỉ là ba ba là nghề mộc, mẹ làm bà mối mà anh trai lại là hội trưởng hội học sinh, giặt quần áo nấu cơm việc vặt vĩnh viễn tinh đương nhiên rơi xuống trên đầu cô.

Nói trở về, Lăng Lung đối với gia sự xác thực là có năng khiếu hơn người.

Giặt quần áo, trang trí phòng ốc trong nhà đối với cô mà nói chỉ là chút tài mọn. Để cho người khác giờ ngón tay cái lên khen chính là món ngon mỹ vị mà cô ra mang từ phòng bếp.

Sắp sáu giờ rồi, ba mẹ sắp về nhà, động tác của mình phải mau chút mới được –

Vọt vào phòng bếp, Lăng Lung ném túi sách, lấy túi plastic ra. Sau đó động tác cô như bị điểm huyệt, cả người cứng đờ không nhúc nhích.

Di, là mình hoa mắt sao? Trong nhà rõ ràng là chưa ai về mà sao khi mình mới đi qua phòng khách lại thấy trên sofa có bóng người-----

Mây liễu loan loan kết luận, hai chân lui về sau vài bước, quay đầu nhìn phòng khách.

Quả nhiên, ngồi trên sofa là một vị khách không mời mà đến.

Thân hình Hường Cương cao ráo trắng kiêu ngồi co tròn trong sofa, hai chân dài đang gác vào nhau.

“Em cuối cùng cũng về nhà!” Hần ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục đọc tạp chí trong tay.

Lăng Lung hít sâu một hơi, “Tôi không đi nhầm chỗ chứ?”

“Không nhầm!” Một tờ tạp chí lật qua.

“Đây là nhà của tôi phải không?”

“Đúng!” Tạp chí lại lật thêm một tờ.

“Vậy anh ở trong này làm cái gì?” Cô chất vấn trong tay vẫn nắm túi plastic, bởi vì tức giận không chỗ phát tác mà hành hạ cái túi plastic, đáng thương cái túi.

“Chờ ăn bữa tối!” hấn trả lời đương nhiên.

“Nhà anh chả lẽ không có người nấu cơm tối sao?”

“Có thì có, nhưng mà anh thích ăn em nấu.”

Hấn cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt đen sâu không thấy đáy mang theo ý cười, nhí gương mặt tức giận đến đỏ hồng của nàng, sau đó nhìn túi nhựa ở trước ngực của nàng. “Đêm nay ăn lẩu sao? Em nhớ thêm nhiều chả cá vô, em làm món ấy ngon lắm.”

Oanh!

Lăng Lung giận ứ hơi.

Da mặt người này chẳng lẽ là tường đồng vách sắt sao? Đêm nàng làm hại thê thảm như vậy, cư nhiên còn dám tối cửa, mở miệng nói muốn ăn bữa tối?

“Thật có lỗi, tuy rằng bữa tối hôm nay tôi ăn lẩu, nhưng là cũng không có phần của anh đâu.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng khắc chế xúc động lấy túi đựng đồ biến đập vào hấn.

“Tại sao lại chán ghét anh như vậy? Anh không nhớ rõ đã từng làm chuyện gì đắc tội với em?”

Hướng Cương lúc này mới hạ tờ báo xuống, nhất cử nhất động đều thập phần tao nhã, trình độ thật pro, so với người mẫu tóc vàng bên trong tờ tạp chí, quả thực có hơn chứ không kém.

Đáng tiếc, mỹ nam kế đối nàng không có hiệu quả!

“Đừng làm vẻ mặt vô tội.” Nàng bước đến cúi người xuống, mắt hạnh trợn lên, cảm thấy miệng hấn nhếch lên một nụ cười vô tội quả thực chính là có ý định khiêu khích, làm cho nàng càng nhìn càng khó chịu.

Tuy nói rằng tay không ai nở đánh vào bộ mặt đang tươi cười, nhưng là nụ cười của hấn thật sự làm cho nàng thực chán ghét, không nghĩ ngợi nhiều nữa, nàng bước đến đưa hai tai nhéo vào gương mặt tuấn tú kia thật đau.

“Gi vậy?”

“Tự trong lòng anh hiểu.”

“Phải không?” Hấn nhú mày.

Còn giả vờ!

“Anh chiếm tiện nghi của tôi.” Nàng đơn giản chỉ rõ ra tội trạng của hấn, chứng minh không phải mình vu oan cho hấn.

“Chuyện này thì anh thừa nhận.” Hướng Cương nhún vai

“Nhưng mà anh cũng đã cứu trợ em món khác rồi mà.”

“Cứu trợ?” Bàn tay nhỏ bé vỗ thật mạnh trên bàn, nàng càng thêm căm tức, khuôn mặt nhỏ nhắn đưa đến gần hấn hơn.

“Anh làm như vậy, càng lôi kéo thêm sự chú ý của nhiều người hơn, hại tôi càng thê thảm hơn thôi.”

Đương nhiên, sau khi chiếm tiện nghi của nàng xong, Hướng Cương liền đến căn tin mua thêm thức ăn khác đem đến, thức ăn đầy trên bàn, nhưng nàng đã không còn đói nữa ăn không vô. Thức ăn tuy không mất tiền mua, nhưng làm sao có nàng làm hảo ăn?

Còn nữa, dưới những ánh mắt ghen ghét dữ dội của các nữ sinh đang nhìn chăm chăm, cho dù thức ăn trước mắt, thực sự ngon hơn gấp trăm lần thức ăn của cô nấu, cô cũng không dám ăn đâu a!

“Được người khác chú ý không tốt sao?”

“Đương nhiên không tốt!” Nàng không ngừng lắc đầu, mỗi khi nghĩ đến ánh mắt của mọi người nhìn mình chăm chăm, giống như cảm giác đang đứng trước ngọn đèn pha, cảm thấy toàn thân không thích hợp. “Nhờ phúc của anh, đám Fan club kia, cứ cách ba ngày hai đầu liền đem tôi kéo đi 『tâm sự』.”

Chuyện sáng nay, chắc chắn là có mưu kế trước, Hướng Cương là cố ý muốn đẩy nàng vào trong tay của nhóm Fan club kia. Nếu không nhờ Dương Tiểu Béo ra 「quyền」 cứu giúp, nàng lúc này chỉ sợ còn vầy ở trong toilet, bị một người lại một người đang ghen ghét bao vây bốn phía thay nhau tra vấn hạch hỏi nàng.

Tuy nói qua sông đoạn cầu là nàng không đứng, nhưng mà 「trùng phạt」 này cũng quá tàn khốc đi!

Nàng thật sự tưởng không ra, đã sắp đến kì thi tuyển sinh đại học ở trước mắt, Hường Cương là học sinh ưu tú cấp ba, tại sao không chuyên tâm vào việc học tập để chuẩn bị thi, ngược lại thích đến trêu chọc nàng?

“Ừm, có được một chút luyện tập cũng tốt.” Hường Cương câu môi mỉm cười, hơi dăm chiêu sờ cằm một chút, sớm đoán được nàng cũng không phải chịu nhiều ủy khuất gì lắm.

“Luyện tập? Đây là ngược đãi!” Nàng như chú mèo con bị đập trúng đuôi, tức giận kêu to. Chỉ nghĩ đến chuyện ‘mạo hiểm’ mà hôm nay nàng gặp được, nàng liền cảm thấy hốc mắt nóng lên, hai hàng nước mắt cơ hồ muốn tuôn trào khỏi khóe mí.

“Anh ngược đãi em khi nào, đây chính là sự dạy dỗ thương yêu.” Thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, đôi bàn tay to kia đã đưa lên đầu nàng, vô cùng thân thiết vuốt ve những sợi tóc suôn mềm của nàng.

Nàng dùng sức lắc mạnh đầu, tránh xa bàn tay to lớn của hắn. “Ê, ê, ê, nên làm cho rõ a, tôi không muốn được anh dạy dỗ, lại càng không muốn được anh yêu.”

Hường Cương nheo lại ánh mắt, bạc môi ý cười càng sâu. Hắn mở miệng ra, định nói tiếp, cửa lớn của Lăng gia lập tức bị đẩy ra. Mọi người của Lăng gia bước vào nhà, chậm rãi cời giày, phui phui bộ quần áo lao động còn dính đầy bụi.

“Con chào bác.” Hường Cương cao giọng nói, đem tờ tạp chí nặng nề để lên trên bàn. “Tờ tạp chí này vừa mới xuất bản, con mang đến cho bác.” Hắn thông thả nói, thái độ vô cùng lễ phép, tuyệt đối không một tý vết nào.

“Tốt lắm.” Bố Lăng trả lời đơn giản, dáng vẻ như đã giảm hẳn mọi mệt, có vẻ cao hứng cực kỳ. Ông ngồi vào trên ghế sofa, túi đồ nghề bên hông vang lên loảng xoảng, đôi bàn tay thô ráp cầm lấy tờ tạp chí, bắt đầu lật xem.

Ông là một cao thủ thợ mộc, Lăng gia từ trần nhà đến sàn, đều là một tay ông xây dựng. Mà bản tạp chí chuyên về thiết kế đồ gỗ này ông xem như thánh kinh.

Tạp chí in ấn tinh tế đẹp đẽ, đã sưu tập tất cả những thủ công tinh xảo của các quốc gia khác, giới thiệu và kể lại, đáng tiếc là tạp chí xuất bản ở nước Anh, cách Đài Loan hơn phân nửa vòng trái đất. Nhờ sự thần thông quảng đại của Hường Cương, bố Lăng chỉ là thuận miệng đề cập đến, qua không bao lâu, một tờ tạp chí nóng hổi đã tự động xuất hiện trong phòng khách Lăng gia.

Bởi vì công lao to lớn này, đương nhiên vị trí ở trên bàn cơm của Lăng Gia cơ hồ có thể nói là khó có thể dao động.

“Buổi tối ở lại ăn cơm đi!” Bố Lăng một tay lật tạp chí, thuận miệng nói, hoàn toàn không để ý không khí trong phòng khách đang nổi sóng ngầm mãnh liệt, càng không phát hiện ra, cô con gái yêu, vì câu nói của ông cả khuôn mặt đều sụp xuống, giống như là bị ai đập một cước.

“Vâng.” Hường Cương mỉm cười, đối với người đứng ở một bên, giận mà không dám nói gì, cô gái nhún mày.

Thật đáng ghét, chỉ biết lấy lòng ba nàng!

Chính là vâng lời mà làm, nhưng lòng Lăng Lung lại có nhiều bất mãn, cũng không có dũng khí mở miệng đuổi người.

“Con đi nấu cơm.” Nàng thấp giọng nói, nuốt xuống những lời chửi mắng liên miên không dứt đã vọt lên tới đôi môi đỏ mọng của nàng, trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú kia liếc mắt một cái, lúc này mới ngậm ngùi ôm lấy túi nhựa, tâm không cam lòng tình không muốn, nhẹ nhàng bước vào nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Lăng gia chỉ có bốn miệng ăn, trên bàn ăn hiện tại có đến năm người.

Lò lẩu để ở giữa bàn, phía trên có cái nồi thủy tinh bốc khói nghi ngút, nước trong nồi sôi ừng ực, từ trong nồi toát ra hơi nóng hầm hập, làm ấm cả không khí trong gian phòng ăn, cũng làm ấm cả thân mình của mỗi người.

“Chả cá hôm nay làm thật ngon, đặc biệt mềm, mịn.” Lăng Lương Nguyệt Nga ca ngợi nhiệt tình, nhắm nháp mỹ vị cô con gái cưng làm.

Bố Lăng tay cầm bát cơm, nhưng đôi mắt dính liền trên trang tạp chí. Mà hai thanh niên đang ở độ tuổi trưởng thành thì cúi đầu cầm cúi ăn, liên tiếp bới thêm một bát lại một bát cơm trắng, lấy hành động thực tế, chứng minh cho tài nấu bếp của nàng.

Đứng ở trước tủ lạnh Lãng Lung, không hề tươi cười, ngược lại nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, có chút khó chịu lấy thêm thịt cá từ trong tủ lạnh ra rửa đồng. Hừ! Ăn thật tự nhiên! Nàng đem hết nỗi bức dọc tức giận tất cả đều phát tiết vào khối thịt bò.

Sau khi lui về nhà bếp, Lãng Lung liền nắm chặt lấy con dao chặt thịt, xem tảng thịt bò kia như kẻ thù bất cộng đái thiên với mình, phát điên băm lấy băm dẽ. Thịt bò trắng phau (?), trải qua một phen nhiệt tình phát tiết của nàng, biến thành nát nhuyễn như tương, làm thành thịt viên, mềm mại ngon tuyệt.

Người nhà lục tục ở trong phòng đang cầm cúi ăn, cái lẩu trong thời gian ngắn nhất được bùng lên bàn, mấy chục viên thịt băm, được nấu chín, đã bị ăn sạch sành sanh.

Mà nàng sớm đoán được, sức ăn của Hường Cương so sánh còn hơn châu chấu, lại không có nửa điểm khách khí chỉ là một vị khách, đồ ăn tám phần không đủ ăn, cũng may mà nàng có chuẩn bị dư một số thịt viên ở trong tủ lạnh, lúc này mới bùng lên thì vừa đủ số.

Lãng Lung đi trở về bàn ăn, đem đĩa thịt viên thứ hai đổ vào nồi lẩu đang sôi ùng ục, chìm dần vào nồi nước đang sôi chung với các loại thực phẩm khác, lúc này mới ngồi xuống, mở đôi mắt to tròn ngò nhìn Hường Cương ở đối diện.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hẳn lại thành thành viên cố định của bữa tối tại Lãng gia, cơ hồ là mỗi đêm đều đến, không đêm nào vắng mặt.

Trần nhỏ nhưng tình cảm rất đậm ấm, các nhà đều có quan hệ chặt chẽ gắn bó với nhau, có chút thức ăn quý là mời mọc cùng nhau ăn chung, hoặc là thường xuyên đến nhà thăm nom nhau, ở nhà của đối phương dùng cơm, cũng là chuyện bình thường.

Nhưng là, cho dù là tình làng nghĩa xóm có nồng đậm đến đâu, cũng nên có giới hạn, không thể cứ vào mỗi tối là đến nhà người khác dùng cơm mãi?

Tuy trong lòng âm thầm nghĩ như thế, nàng cũng không dám thốt thành lời, mắt công tốn sức, nhưng là ở trong nhà có thêm một người ngoài, trong lòng nàng chính là cảm thấy không thoải mái.

Càng làm cho nàng ảo não, những người trong nhà nàng luôn thân thiết yêu mến lẫn nhau, cư nhiên lại dễ dàng tiếp nhận ‘người ngoài’ này.

Ba mẹ đối với Hường Cương càng lúc càng yêu, chỉ kém không mở miệng, nói muốn thu nhận hẳn làm con. Đại ca cùng hẳn còn lại là kẻ vai sát cánh không hề rời bước, chẳng những là bạn học cùng lớp còn là bạn tốt, đưa mắt nhìn khắp gian phòng, hình như chỉ có một mình nàng là không thích ứng nổi với tên bất lương này thôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, hơi quay đầu về phía sau, xem ra phiền não cực kỳ, đôi mắt trong suốt mở to nhìn chăm chăm vào Hường Cương, thật lâu không có dời đi.

Bên cạnh bàn bên kia, Hường Cương đang cuốn ống tay áo, lộ ra cánh tay rắn chắc, vô cùng sáng khoải thường thức bữa tối của mình, mỗi một động tác, đều tác động quần áo dính thật sát vào thân thể hẳn. Có lẽ là vì cái lẩu nóng quá, nên trên gương mặt ngăm đen kia, hiện lên một lớp mồ hôi mỏng, một lọn tóc đen nghịch ngợm đang rủ xuống vàng trán rộng của hẳn, làm cho nàng nhìn thấy hẳn dường như có vài phần quyến rũ lạ kì không kèm chế được –

Cảm giác thật kì dị và khó hiểu tự dung cứ dâng lên lúc nàng nhìn hẳn, lặng lẽ âm thầm mềm mại tràn đầy trái tim nàng.

Đó là một loại cảm giác nôn nóng, một loại cảm giác bất an, một loại cảm giác không biết làm sao, một loại –

Một loại cảm giác nàng không thể nói rõ được.

Hường Cương ngẩng đầu lên, chuẩn bị lại lần nữa tấn công vào nồi lẩu ngon tuyệt kia, trùng khớp nhìn thấy nàng đang giương đôi mắt mơ màng nhìn hẳn. Hẳn nhượng cao đôi mày rậm, nhếch khóe môi lên, không nói gì chỉ nhìn nàng nở nụ cười nhẹ.

Gương mặt nóng bỏng đỏ bừng, nụ cười kia tuy nhẹ, nhưng đột nhiên đến thật mãnh liệt, làm cả khuôn mặt nhỏ nhắn nàng đỏ lên!

Lãng Lung nhanh chóng cúi đầu, nhìn vào nồi lẩu, né tránh ánh mắt không kiêng nể gì của hẳn. Trái tim của nàng đập loạn nhịp, giống như một chú nai con không an phận, ở trước ngực nàng nhảy nhót không ngừng, đôi tay nhỏ bé xoắn lại, dường như nắm không vững chiếc đũa.

Quái, mặt nàng tại sao lại nóng thế nhỉ? Ở trong nhà người khác ngang ngược ăn cơm cũng không phải nàng –

Nàng cúi đầu, trong lòng đầy áp hoang mang, yên lặng nhắm nháp rau dưa xanh tươi.

“Em gái à, lấy giùm anh chai nước tương.” Lãng Vân ngồi ở một bên mở miệng nói, cho dù ngay trên bàn cơm, khi đối mặt với người nhà, cũng lễ phép không chê vào đâu được.

Nàng còn đang chìm trong suy tưởng của bản thân, miệng đang ngậm thức ăn, bàn tay nhỏ bé chạm đến chai nước tương, không chút để ý lấy ra đưa cho anh trai.

Lãng Vân tiếp nhận bình, lấy thìa, chậm rãi rót nước tương vào cái chén nhỏ. “Đúng rồi, em gái à, phiếu điểm kiểm tra kì hai anh vừa mới thấy.” Gương mặt đỏ hồng của hẳn, nhẹ nhàng băng quơ nói, miệng thoải mái giống như đang bàn luận vấn đề thời tiết.

Trên bàn cơm trong nháy mắt yên tĩnh, tiếp theo là một tiếng ho sặc sụa kịch liệt.

“Ách, khụ khụ khụ khụ -“

Lăng Lung bị dọa đến sắc!

Nàng đảo ngực, liếc mình ho khan, cặp mắt to kia tràn đầy nước mắt, kinh hoàng nhìn người anh trai yêu quý của mình, không thể tin được sao hắn lại tàn nhẫn như thế.

“Đưa đây.” Lăng Lương Nguyệt Nga mở miệng, trên gương mặt tươi cười của bà có vài phần giống con gái, bây giờ như phủ một lớp sương mỏng.

Lăng Vân không hé răng, đứng dậy đi đến phòng khách, mở ra ngăn kéo, lấy ra một phiếu điểm, lúc này mới xoay người đi trở lại bàn.”

“Không, khụ khụ, không — đợi chút — khụ khụ khụ khụ —” Lăng Lung nằm úp sấp ngã vào trên bàn, cái miệng nhỏ nhắn còn ho khan không ngừng, run run hai tay quơ loạn xạ, ý muốn trên đường chặn lại.

“Làm cái gì?” Lăng Lương Nguyệt Nga mắt hạnh tròn trĩnh.

Nàng giống bị phỏng lửa, lập tức rút tay lại, vội vã trở về ghế ngồi, trơ mắt nhìn mẫu thân đại nhân tiếp nhận phiếu điểm, và đang từ từ mở ra—

Ô ô, xong rồi xong rồi! Hết thấy đều xong rồi!

Bên trong sau một lúc lâu lặng yên, chỉ còn âm thanh tiếng nước sôi ùng ục trong nồi lẩu, hãy còn sôi trào.

Chỉ thấy Lăng Lương Nguyệt Nga không nói được một lời, mở to hai tròng mắt, nhìn kỹ tờ giấy mỏng manh trong tay kia, trong mắt giống như muốn phun ra lửa. Sắc mặt của bà càng lúc càng khó coi, dần dần từ hồng chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển thành xanh.

Cuối cùng, khi con tức giận tích lũy đến đỉnh điểm, một tiếng Hà Đông sư tử rống vang tận mây xanh.

“Hai, mười, bảy điểm?” Bà liên tiếp hít không khí, chỉ cảm thấy trước mắt đen kịt.

“Con lần trước vốn không đạt tiêu chuẩn, mà lần này, con lại chỉ đạt có hai mươi bảy điểm!”

Lăng Lung bị hét bả vai co rút lại, một cử động cũng không dám, run run hai tay ôm bát, cúi cúi đầu, cơ hồ muốn vùi vào nồi canh.

“Nhưng — lần này rất khó —” Nàng nhỏ giọng giải thích, lặng lẽ thở dài một hơi, thầm oán Lăng Vân không nghĩ gì đến tình cảm anh em, ở phía sau đánh lén nàng; Càng thêm oán bản thân không đủ thông minh, không nhanh chóng đem phiếu điểm đốt cháy, hoàn toàn tiêu diệt chứng cứ phạm tội.

Ôi, toán học ơi toán học, thật đúng là nỗi họa lớn nhất trong lòng của nàng!

Nàng cũng từng có ý muốn cố gắng, cố tình chăm chú vào bài giảng của thầy giáo dạy toán, nhưng nàng tập trung tinh thần chỉ trong chốc lát, Chu Công sẽ nhiệt tình mời nàng dạo mát, còn không chống đỡ đến lúc tan học, nàng đã ghé vào trên bàn, ngủ bất tỉnh nhân sự.

Lăng Lương Nguyệt Nga liên tiếp lắc đầu, vẫn là vẻ mặt đang chịu một đả kích lớn, phiếu điểm kia, quả thực làm bà phát điên mà.

“Khó? Làm sao có cái gì khó? Thành tích toán học của Lăng Vân cùng Hường Cương, chưa từng khó coi giống như con vậy!”

Hai vị học sinh ưu tú, sớm đã tạo nên một thành tích “học tập gương mẫu”, thì đương nhiên không sợ môn toán trung học đáng sợ này rồi.

Môi đỏ mọng đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng thật ra cúi càng thấp.

“Con làm sao giống với anh trai được.” Lăng Lung nhỏ giọng nói.

Này, làm ơn, thật sự có cần thiết bàn luận thành tích học tập của nàng ở ngay trên bàn cơm có được không? Sẽ rất ảnh hưởng đến sự thèm ăn của nàng, hại nàng tiêu hóa không được tốt nha!

“Cho con mượn xem thử?” Hường Cương đột nhiên mở miệng.

Nàng bỗng dựng nổi giận ngẩng đầu lên, vội vàng mở miệng, muốn ngăn cản tên người ngoài xấu xa này.

“Không —!”

Cầu xin hoàn toàn bị coi thường, phiếu điểm từ trong tay mẹ nàng chuyển sang cho hắn, không hề giấu diếm trình bày ngay tầm mắt của Hường Cương.

Lăng Lung rên rỉ một tiếng, lấy bàn tay che ánh mắt.

“Thật ra, thành tích của cô ấy không tệ lắm, chỉ là người học khoa chuyên toán cần phải chăm chỉ hơn.” Hắn sau khi nghiên cứu một lúc lâu, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy, mang một tia ý cười sâu xa khó hiểu.

“Bác à, con thấy, hay là để con đến dạy kèm thêm em ấy môn toán nhé!”

Nàng sợ tới mức thiếu chút nữa đã ngã xuống bàn.

Không thể nào! Người này chẳng lẽ thật sự muốn hại nàng bị người khác ăn tươi nuốt sống sao?!

Hai người tiếp xúc ở trong trường học, đã muốn hại nàng ăn biết bao nhiêu đau khổ, lúc này nếu ngay cả sau khi tan học đều ở cùng một chỗ, một khi tin tức để lộ ra ngoài, nàng còn có thể toàn mạng để sống sao?

“Không không không không—” Lãng Lung vì bảo toàn cái mạng nhỏ, lắc đầu lia lịa. “Tôi không cần anh dạy đâu.”

“Vậy toán học của con làm sao bây giờ?” Mẫu thân đại nhân sắc mặt trầm xuống.

“Ta mặc kệ, lần sau nếu con không mang được điểm cao trở về là không được.”

“Ách—” Lãng Lung cắn cắn đôi môi mọng đỏ, tràn ngập cầu xin nhìn Lãng Vân. “Anh à, chuyện này không cần người ngoài nhúng tay vào, anh có thể dạy em, đúng không?”

“Đương nhiên là có thể.” Giọng nói của Lãng Vân, vẫn là như vậy không nhanh không chậm. “Chỉ là, anh là học sinh sắp tốt nghiệp, chuyện rất nhiều, chỉ sợ anh không có thời gian rảnh thôi.” Không cần vất vả nhiều lời, chỉ cần ba bốn câu nói, đã từ chối nàng không chút dấu vết.

Tuy nói là đã qua năm học cấp ba, Lãng Vân đã không còn giữ chức vị hội trưởng hội học sinh nữa, nhưng mà, do trong quá trình nhậm chức, tác phong của hắn chu toàn gọn gàng, làm cho người ta lưu lại ấn tượng quá sâu, nên mỗi khi gặp chuyện khó giải quyết, vị tân hội trưởng mới nhậm chức nhờ vả, hắn vẫn là phải ra mặt giúp đỡ.

Nhìn thấy hy vọng không còn, thất bại trước mắt, không còn cửa để xin giúp đỡ, Lãng Lung chỉ có thể tìm mục tiêu khác.

“Vậy, vậy, vậy Hường Nhu có thể dạy con được mà?” Nàng hít sâu một hơi, vội vàng chọn ra một người cuối cùng.

Hường Nhu là hòn ngọc quý duy nhất trên tay của Hường gia, cao nhã và thông minh, tuy nói hai người không giao tình gì, nhưng tốt xấu cũng là cùng ban đồng học, nàng nếu muối mặt xấu hổ mở miệng, Hường Nhu hẳn là sẽ không cự tuyệt nàng.

Hường Cương cũng không để cho nàng vừa lòng đẹp ý.

“Em đừng quên, cô ấy là một lớp trưởng, phụ trách cả một nhóm học sinh lưu ban, công việc bận đến sứt đầu mẻ trán.” Hai tay hắn đan vào nhau, tầm mắt vững vàng lướt qua bàn ăn, khoe miệng lộ ra ý cười thâm sâu, quả thực như con sói đem con mồi bức đến góc. Nụ cười kia, làm cho trong lòng nàng bỗng run run.

“Vậy, vậy, vậy—”

Cái tươi cười kia, làm cho nàng từ trong lòng run run. Lãng Lung vắt hết óc, lòng nóng như lửa đốt, lại nghĩ không ra chọn người thích hợp.

“Vậy cái gì vậy? Nhanh nói lời cảm tạ anh!”

Rày con gái xong, khi Lãng Lương Nguyệt Nga đối mặt Hường Cương, vẻ giận dữ đã chuyển sang mỉm cười. “Thật sự là cảm ơn con, nhưng mà làm như vậy thật ngại quá? Bác thật sự lo lắng, nếu con phải kèm cặp đưa con gái gốc của bác, có ảnh hưởng đến kỳ thi chuyển cấp của con không?” Ngoài miệng thì khách khí nói, trong tay lại gấp hai ba miếng thịt viên, ân cần bỏ vào bát của Hường Cương, cảm kích hắn không sợ hiểm trở, nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ vô cùng khó khăn này.

“Mẹ, con không cần—” Lãng Lung cố gắng muốn cứu vãn tình huống nguy kịch này, nếu sự tình cứ tiếp tục như thế này, nàng không còn cách nào để chống đỡ nổi.

Hường Cương chính là không cho nàng như ý nguyện.

“Không sao, con có thể nhân lúc dạy cho cô ấy, rồi ôn tập luôn.” Hắn nở nụ cười tươi thân mật làm cho người ta không thể hoài nghi.

“Tôi tự mình có thể ứng phó, không cần anh nhọc tâm.”

Lúc này mẫu thân đại nhân lại xen vào nói tiếp.

“Thật tốt quá, nếu không có con xung phong nhận việc, bác thật sự cũng không biết phải chạy đi đâu để tìm thầy dạy toán để dạy nó nữa!” Trong lòng vô cùng vui mừng, Lãng Lương Nguyệt Nga, lại tiếp tục múc trong lẩu ra, một muỗng lại một muỗng thêm vào trong bát hắn, ở trước mặt hắn bát thức ăn dâng lên như một cái núi nhỏ.

“Đây là chuyện con nên làm.”

“Hường Cương—”

“Con định vào lúc nào thì rảnh?”

“Mẹ –“

“Có thể,” Hường Cương ngẫm nghĩ một chút. “Mỗi chiều cuối tuần, con có thể đến đây dạy phụ đạo cho cô ấy.”

“Ê!”

“Quyết định như vậy đi.”

Thực rõ ràng, toán học chỉ đạt được hai mươi bảy điểm, nên tại trên bàn cơm là không có quyền lên tiếng.

Mất thấy hai người trò chuyện với nhau thật vui, thậm chí đã muốn bắt đầu thảo luận thời gian để dạy, thân là ‘người mang ơn’ Lăng Lung cuối cùng phải nhận mệnh lệnh của mẫu thân đại nhân, cúi đầu cắm cúi trong bát thức ăn.

Xem ra, ngày nằng bị nhóm fancelub của Hường Cương ‘chú ý’, còn có thể liên tục một khoảng thời gian nữa.

Chính là, cho dù không có nhóm fancelub kia đi chăng nữa, nằng cũng không nguyện ý ở gần Hường Cương cho lắm.

Người khác đều nghĩ đến phẩm chất học giỏi nhiều mặt của hấn, nằng lại cảm thấy, tất cả biểu hiện này đều là giả dối, người này kỳ thật bụng dạ khó lường, ngay cả tươi cười đều mang một tia giả hoạt.

Lấy tính cách giả hoạt của hấn, ngay cả khi thay nằng nhận trách nhiệm cái hòm thư, đều phải yêu cầu thù lao là một buổi cơm trưa, lúc này đâu có thể nào lại vô điều kiện giúp nằng học bổ túc? n tình này nếu nợ của hấn, khó bảo toàn về sau hấn sẽ không bày ra trò quỷ gì, sẽ đòi hỏi nằng những chuyện mà nằng không thể lường trước được. ^ _____ ^

Nằng lại thở dài một hơi, tuy rằng phiền não, lại bó tay, không còn cách nào khác.

Ôi, tình thế này địch mạnh hơn ta, cho dù nằng không tình nguyện, cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, nhận ‘thiện ý’ chỉ đạo của Hường Cương, đi cứu lại thành tích toán học vô cùng thâm kìa.

Tất cả mọi chuyện đều đã được định sẵn, Lăng Lung bị bắt trúng thưởng, phần thưởng là một thầy giáo dạy kèm môn toán.

xxx

Một chọi một học phụ đạo toán, giảng co cũng đã mấy tháng.

Mỗi buổi cuối tuần, giữa trưa sau giờ tan học, Lăng Lung phải về nhà, trước tiên lo cơm nước cho cả nhà ăn, sau đó lại chuẩn bị một mâm trái cây, trở lại trong phòng, ở trước bàn học ngồi nghiêm chỉnh, khấn cầu Hường Cương chỉ điểm.

Đại khái là tư chất nằng không được thông minh cho lắm, trong đầu trời sinh thiếu tế bào toán học, thành tích toán học của nằng mặc dù có cải tiến, cho dù có đột nhiên tăng mạnh biện pháp học tập, thành tích vẫn tiến triển như rùa bò, mỗi lần chỉ nhích nhích về phía trước ba phần, năm phần.

Mãi đến lần kiểm tra ở học kì sau, sau khi phiếu điểm phát xuống dưới, Lăng Lung cảm động đến cực điểm, phát hiện điểm toán học của nằng cuối cùng cũng đạt tiêu chuẩn !

Vì chúc mừng đạt tiêu chuẩn, nằng quyết định hôm nay sẽ trốn một buổi học phụ đạo một phen.

Gần đây trở thành trung tâm của các bạn đồng học khác, làm nằng giống như đứng ngồi không yên; Thứ hai, là nằng càng lúc càng lo lắng, không biết Hường Cương sẽ khi nào mở miệng, đòi hỏi công lao của hấn đây.

Thế là xong, lĩnh đến cái phiếu điểm cuối tuần kia, thái độ Lăng Lung khác thường, không có đi thẳng về đến nhà, ngược lại kéo La Tiểu Phụng, đi dạo dưới ánh mặt trời gay gắt của tháng năm. 0(^_^)0

Gió lạnh vào đầu xuân đã biến đi đâu mất, cái oi bức của buổi trưa hè lúc đầu như dọ ý dần dần ngày càng tăng mạnh uy lực, làm cho trên trán mọi người đều đổ mồ hôi. Các giáo viên đều thay đồng phục của mùa hè, những cô gái mặc đồng phục váy đen áo trắng dung dăng dung dề đi đầy đường, kết thành quần đội vui đùa ẩm ỉ.

Đến thư viện đi dạo một vòng lớn, sờ lần khắp đủ loại sách mới lạ kì dị, đáng yêu, chơi chán, lại ngồi xuống xem xong hai bản tiểu thuyết, hai người đi đến tiệm kem, đều tự kêu cho mình một ly kem trái cây đậu đỏ mát lạnh.

Chính là, hôm nay Lăng Lung, lại đột nhiên đối với kem đậu đỏ mất đi hứng thú. Nằng ngồi ở góc, tay nhỏ bé nắm thìa, lơ đãng khuấy, không chút nào để ý, lại quên đưa lên miệng, đôi mắt to cứ nhìn chăm chăm trên chiếc đồng hồ trên tường, suốt một buổi chiều có vẻ tâm thần đều lo lắng không yên.

Mẹ vừa tác hợp được một đôi mồi, bà mồi ở thị trấn nhỏ này lại ghi thêm một chiến tích. Căn cứ vào kinh nghiệm từ trước đến nay, mỗi lần sau khi làm mai xong, lão mẹ sẽ ở trong nhà nghỉ ngơi vài ngày, nếu nằng không về nhà, người nhà cũng sẽ không đói bụng, căn bản không cần nằng phải quan tâm.

Nguyên nhân nằng tâm thần không yên, là Hường Cương.

Bây giờ đã hơn bốn giờ, có lẽ hắn đã không còn kiên nhẫn nữa, sớm đã trở về nhà rồi? Hay là, hắn vẫn còn ngồi ở Lăng gia, chờ nàng trở về học bổ túc? Hắn có khi nào đoán được hôm nay nàng muốn vượt rào không? Hắn có tức giận không?

“Thời gian không còn sớm nữa.” Tiểu Phương đột nhiên mở miệng, kéo ra miếng khăn giấy lau miệng, trên bàn ly kem đã cạn sạch.

“Bạn muốn về ư?”

“Đúng vậy mình phải nhanh chóng trở về gặp Mộc Thôn của mình.” Mỗi cuối tuần, Tiểu Phương đều đứng giờ canh giữ ở trước TV, xem tiết mục phim truyền Nhật Bản, nhìn chăm chú vào màn hình đối với Mộc Thôn Thác Tai chảy nước miếng, chỉ cần bỏ qua một tập, đều đã làm cho nàng than trời trách đất, khóc ròng.

“Bây giờ còn sớm mà, bạn không thể ở với mình lâu hơn một chút sao?” Lăng Lung đáng thương vô cùng hỏi, còn không muốn trở về sớm như vậy, chỉ sợ Hướng Cường còn chưa có rồi đi.

“Không nên, không nên, tập này là đang ngay khúc gay cần hấp dẫn, mình tuyệt đối không thể bỏ qua.” Tiểu Phương lấy ngữ khí không thể thương lượng trả lời, tàn nhẫn cự tuyệt nàng, vẫy vẫy tay liền rời khỏi.

Lăng Lung cô đơn chiếc bóng, ở chỗ cũ lại đợi thêm nhiều giờ trôi qua, lúc này mới lê bước, rời khỏi tiệm kem chậm rãi lác lác đến chỗ để xe đạp. Nàng mở khóa xe, đạp xe đi về hướng nhà. trong lòng càng lúc càng không yên bất an –

Bầu trời chiều xám xịt, truyền đến một tiếng gầm rú.

“Không có khả năng!” Có người nói.

Lăng Lung dừng xe lại, nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm nơi phát ra giọng nói.

“Cô ấy làm sao có thể coi trọng mày?” Lại một tiếng phẫn nộ rít gào, tiếp theo là âm thanh va đập ồn ào, và tiếng gào thét vang vọng ở trong bóng đêm.

Lăng Lung nhát gan giống như con chuột, nhưng cũng không giảm được lòng hiếu kỳ của nàng cũng giống như con chuột nhỏ vậy. Thanh âm đánh trống reo hò, không ngừng truyền chọc nàng, hấp dẫn nàng càng lúc càng tiến gần nơi phát ra tiếng ồn ào sâu trong hẻm. Nàng bất tri bất giác càng đi càng sâu, dần dần rời xa khu náo nhiệt.

Cuối đường tắt là một lò rèn nhỏ, thanh âm âm ỹ một trận lại một trận truyền ra, càng tới gần, thanh âm càng lớn.

Lăng Lung dựng xe đạp, lưng đeo túi sách, giống như một tên trộm, rón rén nhẹ chân, bước từng bước tiếp cận, thật cẩn thận ghé vào bên cạnh tường nhìn xung quanh.

Trong hẻm nhỏ lúc này tập trung một đám đông khoảng mười mấy người, đèn sáng chói mắt, chiếu rọi nhà xưởng thoáng như ban ngày, cũng đem về mặt hung ác dữ tợn của bọn họ soi rọi rất rõ ràng.

Mất to đang nép sát bên cạnh tường, bởi vì kinh ngạc mà trừng lớn hơn nữa.

Oa, chỗ khách quen huấn đạo dường như đã tụ tập đông đủ !

Nhân mã hai bên đang giằng co, lại hoàn toàn là những gương mặt quen thuộc ở trường học. Bọn họ còn mang đồng phục, túi sách đã sớm bị quăng sang một bên, trong tay mỗi người đều đang cầm những cây sắt, hay gậy đánh bóng, về mặt đều đẳng đẳng sát khí.

Những người này nổi tiếng về tụ tập đánh nhau, thường xuyên ẩu đả, làm cho các giáo viên đau đầu không thôi, đại đa số các học sinh khác lại e sợ bọn họ không kịp, liền cúi đầu nhanh chóng tránh ra.

Lăng Lung cũng nên tránh ra, nhưng là lòng hiếu kỳ dính chặt hai chân của nàng, làm cho nàng không thể động đậy, mà nàng lại lạc quan cho rằng, chỗ nàng ẩn nấp thực an toàn, những người đang kích động ngoài kia không có khả năng sẽ phát hiện, nên rón rén một bên nhìn lên.

“Tao cảnh cáo mày, tốt nhất nên thức thời một chút, đừng quấy rầy cô ấy nữa!”

Trong đó một người rổng lớn, nàng nhận ra được, hắn là lão đại Hắc Long học cấp ba, nghe nói là cao thủ Taekwondo.

“Rốt cuộc ai mới là người đang quấy rầy cô ấy?” Lúc này, người đang kêu gào là A Trung có biệt danh là Hắc Cầu.

“Con mẹ nó, tao đã không còn kiên nhẫn.”

“Những lời này nên để tao nói !”

Hắc Long cùng Trung cầu rít gào với nhau, âm lượng càng lúc càng dâng cao, không khí hiện trường càng lúc càng nóng lên, vũ khí trong tay mọi người cũng rục rịch, nhìn thấy một màn đấu võ sắp diễn ra trước mắt.

Lăng Lung từng nghe thấy, nghe nói hai nhân vật quan trọng năm cuối cấp này, không hẹn mà cùng coi trọng hoa hậu học đường, tất cả đều điên đảo tâm

thần vì nàng. Bọn họ tranh đấu gay gắt, ở khu vực vườn trường từng có mấy lần xung đột, tranh đấu lẫn nhau, không ai nhường ai. Nay, tình hình chiến đấu càng lúc càng khốc liệt dẫn đến phạm vi ngoài trường học, bọn họ cùng nhau ở trong này đàm phán, tranh luận rốt cuộc là ai có tư cách độc chiếm vị hoa hậu học đường kia.

Những chuyện như thế này từ trước đến nay chưa từng xảy ra, nhưng cách đây không lâu, Dương Tiểu Béo đột nhiên chuyển trường, trong trường đột nhiên mất ‘cân bằng’, những vấn đề dù lớn hay bé đều đem ra ngoài này giải quyết—

Nàng đang nhìn đến nhập tâm, sợ ý không đề phòng lại bị ai đó hung hăng đẩy một phen!

“A!”

Dáng người nhỏ nhắn của nàng té khỏi góc trú ẩn, phịch một tiếng, đương trường nằm úp sấp té trên mặt đất, toàn thân và đầu đập trên mặt đất thi hành đại lễ với các vị đại ca kia. Hoàn hảo hôm nay có khóa học thể dục, nên phía dưới váy của nàng còn phủ quần đùi, nếu không chắc chắn cánh xuân sẽ lộ hết ra ngoài.

Đang kêu gào mắng nhau, hai phe đối lập không đoán trước đến sẽ có khách không mời mà đến, đột nhiên cả không gian hoàn toàn yên tĩnh, kinh ngạc ngẩng nhìn nàng đang nằm.

“Cô ấy trốn ở bên ngoài nhìn lên!” Một người từ phía sau lưng nàng bước ra, lớn tiếng tuyên bố với mọi người.

Thảm !

Lăng Lung mặc kệ cái mông đau nhói, thất kinh phát hiện, hai phe đối lập lúc này không còn tranh cãi quyết liệt nữa, mà đem toàn lực chú ý đặt ở trên người nàng, từng bước một tụ họp lại gần nàng, vừa vận đem nàng thành trung tâm bao vây xung quanh nàng.

“Cô là ai?” Một gương mặt hung ác đưa gần sát nàng, đằng đằng sát khí chất vấn.

“Tôi—tôi—” Lập tức từ người xem biến thành nhân vật chính, nàng bối rối mãnh liệt trong nháy mắt, hai tay ôm lấy túi sách, dùng nó như tấm khiên che ở trước ngực.

“Nói!”

“Tôi, tôi, tôi, chỉ là đi ngang qua—” Nàng càng nói càng nhỏ giọng, sợ tới mức chân đã mềm nhũn.

“Đi ngang qua?” Hắc cầu nheo lại ánh mắt, cao thấp đánh giá nàng. “Theo tôi thấy, là Hắc Long muốn cô trốn ở nơi đó, dự bị chờ khi đánh không lại tôi, sẽ sai cô đi mật báo —“

Hắc Long phản nộ đứng bật dậy.

“Con mẹ nó, mày nói rõ ràng cho tao, ai đánh không lại mày?” Hắc kích động từng bước, từng bước tiến về phía trước, cùng tình địch mắt to trừng đôi mắt nhỏ, một chân vừa vận dẫm trên váy của Lăng Lung.

“Đương nhiên là mày, bằng không còn ai vào đây?” Hắc cầu không chút nhượng nhịn, cũng đi về phía trước từng bước. Hai thanh niên đang sung sức hăng máu, cứ dẫm trên váy của nàng, ở ngay trên đầu nàng ra sức rống.

“Mày muốn chết phải không?”

“Mẹ nó, ai muốn chết còn chưa biết đâu!”

Phía dưới truyền đến thanh âm rất nhỏ rất nhỏ.

“Thực xin lỗi—xin các anh không, không cần -- không cần đạp lên váy của tôi được không—” Nàng sợ hãi rụt rè khẩn cầu, chỉ sợ bị chiến hỏa lan đến.

Trả lời cầu xin của nàng, là hai bên đang phun lửa giận nhìn nàng.

“Ách, ách -- quên đi—” Thanh âm càng lúc càng nhỏ hơn nữa.

Hợp tác trừng mắt dọa nàng sợ đến mức lui dần về phía sau, Long Long cùng Trung cầu tiếp tục khẩu chiến.

“Mày chỉ là hạng tép riu, vậy mà còn mơ tưởng muốn ăn thịt thiên nga, sao không đi kiếm cái gương mà soi thử, nhìn xem gương mặt mình là ra cái dạng gì!” Hắc Cầu hươu cây thiết côn trong tay lung tung, một gương mặt đầy mụn xem ra càng thêm dữ tợn.

Bị người ta công kích trực tiếp như vậy, làm cho Hắc Long phát điên.

“Mẹ nó!” Hắc thô lỗ mắng một tiếng, đột nhiên bước đến tấn công.

Mắt thấy lão đại dẫn đầu đầu vồ, thoáng chốc trong lúc đó, mọi người như là được lệnh tấn công, thiết côn cùng cầu bổng bắt đầu mở màn vung lên loạn xạ, tiếng la hét, chửi mắng cùng tiếng kêu thảm thiết, vui buồn than khóc đều diễn ra ồn ào hỗn tạp, hai bên đang giao đấu loạn đả, giống như trâu điên đã

man quây quần lấy nhau.

Bên trong kịch liệt đánh nhau, Lăng Lung cuộn thành một quả bóng nhỏ, ôm chặt túi sách, không ngừng run run, ở giữa trận chiến cố gắng tìm đường thoát thân, chỉ sợ những tên đó hăng máu quá trúng nòng bị đạn lạc oan uổng.

Hu hu, dù là muốn đánh muốn giết, nàng đều không có ý kiến gì, nhưng là làm ơn, làm ơn, đừng tổn thương người vô tội!

Tiếng la hét đánh nhau liên tục, làm cho gian nhà xưởng nào động loạn cả lên, ngay cả nóc nhà cũng bị họ xóc tung lên, làm hai mắt nàng đăm lệ lưng tròng, tuyệt vọng đang muốn bật khóc, một người thân ảnh cao lớn bước vào giữa sân.

Người nọ cước bộ trầm ổn, thái độ thông dong, không giống như là đang xuyên qua hiện trường hỗn chiến, giống như là đang từng bước chậm rãi đi dạo trong công viên.

Hắn thẳng tắp đi về hướng nàng, quả thực như vào chỗ không người, tốc độ chưa từng chậm lại mảy may, trên đường chính là đơn giản chém ra mấy quyền, làm những tên có ý định công kích hắn, liền kêu rên văng ra. Lướt qua hơn phân nửa cái nhà xưởng, tiếng binh lách cách té lăn trên đất, rốt cuộc không thể động dậy.

“Đình đình đang đang” tiếng gậy sắt và côn bông khua nhau, cùng với tiếng mắng chửi hỗn loạn thô tục đột nhiên toàn bộ ngừng bật, mỗi người đều dừng lại động tác, cảnh giác nhìn kẻ mới vừa xâm nhập vào.

Hắn vẫn kiên định đi về phía trước, đến trước mặt nàng mới dừng chân lại, từ trên cao nhìn xuống, ngọn đèn bốn phía chói mắt, làm cho cặp mắt đen có vẻ càng thêm thâm u –

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Là Hường Cương!

Ô, thật không dám tin, sẽ có một ngày nàng lại cao hứng khi nhìn thấy Hường Cương!

Vui sướng khi tìm được đường sống trong chỗ chết, làm cho Lăng Lung vui đến muốn khóc, nàng hai tay vội vàng phui phui, thật vất vả mới phui sạch bụi cát trên cái váy bị bẩn, lập tức thùng thùng thùng chạy đến, ôm nhanh thắt lưng của hắn, ca người lui ra nép phía sau tấm lưng vững chãi của hắn.

“Em bị thương sao?” Hường Cương hai tay nắm chặt, tiếng nói ôn nhu bây giờ mang theo một tia áp lực, như là hắn đang dùng một sức lực dữ dội nào đó, kiểm chế cảm xúc đang sôi trào trong cơ thể hắn.

“Ách – không, không có –” nàng nuốt nước miếng, ngẩng đôi mắt mờ mịt nước, có chút mông lung nhìn hắn.

Nàng chưa bao giờ biết, trên khuôn mặt tuần tú kia của hắn cũng sẽ xuất hiện vẻ mặt như thế này.

Hường Cương luôn mang vẻ mặt mỉm cười, có khi tươi cười, có khi mỉm cười, có khi hứng thú dào dạt, có khi còn mang vài phần giả dối, nhưng mà chưa bao giờ giống như lúc này, cuồng dã mà nguy hiểm như vậy, làm cho người ta khi tiếp xúc đến ánh mắt hắn, cảm thấy như rụng rời xương cốt nha --

“Vậy là tốt rồi.” Giọng nói của hắn bình thản, cảm xúc kịch liệt bỗng dưng tan biến không còn chút gì, bạc môi nhếch lên thành nụ cười, nháy mắt khôi phục lại thành gương mặt vô lại quen thuộc nàng thường thấy.

Thay đổi này quá mức nhanh chóng, cũng quá cẩn thận, nàng không tự chủ được hoài nghi, bản thân mình chắc bị dọa đến u mê đầu óc, mới có thể nhất thời hoa mắt, đem hắn thoải mái mỉm cười, lại cho rằng đang tức giận đến cực điểm, nhe răng cười –

A, nàng suy nghĩ cái gì! Nàng nên quan tâm tình huống nguy cấp trước mắt, là như thế nào thoát vây, mau chóng thoát khỏi chỗ hỗn loạn này mới đúng!

Lăng Lung dùng sức lắc đầu, đem Hường Cương trong trí nhớ làm cho người ta sợ hãi kia bỏ qua một bên, đôi tay nhỏ bé càng thêm siết chặt vòng eo của hắn, không chịu buông ra người cứu mạng mình.

Dựa vào gần như vậy, hai người trong lúc này sát đến mức không có nửa phần khe hở, quần áo dán sát vào thân thể rắn chắc cơ bắp của Hường Cương, đều bị nàng mò đến rõ ràng rãnh mạch ráo trội. Mãi đến lúc này nàng mới đột nhiên phát hiện thân thể giữa nam và nữ thật sự khác biệt rất lớn.

Thân thể của nàng nhỏ nhắn mà mềm mại, mà hắn rắn chắc, cao lớn như vậy, thân thể tráng kiện chẳng những có thể che gió, có thể che mưa, còn có thể thay nàng chặn quyền đầu, chắn cầu bóng –

“Anh tôi thật đúng lúc, làm ơn làm ơn, mau thay tôi giải thích một chút, nói cho bọn họ, tôi chỉ vừa đúng lúc đi ngang qua, không cần thận nhìn hơi nhiều một chút không phải có ý định rình coi.” Nàng nói đi nói lại như con rôi, ý muốn nhờ hấn ra mặt hòa giải, thay nàng nói vài câu dễ nghe, để hạ bớt con tức của mấy tên đại ca kia.

“Tại sao anh phải thay em giải thích?” Hấn nhíu mày hỏi lại, nhìn đôi tay đang ôm chặt lấy hông hấn như bạch tuộc, cự tuyệt ra mặt làm thuyết khách* (người nói thay).

“anh không thể thấy chết mà không cứu.” Nàng oa oa kêu to, không tin hấn lại là người có máu lạnh đến như vậy. “Tốt xấu gì, anh cũng xem như là thầy của tôi mà.”

“Em bỏ trốn.” Hấn nói từng tiếng một, vạch rõ hãnh vi phạm tội của nàng, còn dùng tay nhéo mạnh vào đôi gò má phẩn nộn của nàng, trừng mắt giận dữ.

Lung Lắng phát ra tiếng nước nổ nho nhỏ, hai bên gò má bị hấn nhéo thật đau, lại bọ tình thế trước mắt làm cho sợ hãi, nàng yếu thế hơn, không dám phản kháng, làm hại nàng mồm miệng không rõ, thiếu chút nữa ngay cả nói cũng không nói được.

“Ô ô – tôi thề, tuyệt đối – tuyệt đối sẽ không bỏ trốn nữa -” Nàng đáng thương vô cùng cam đoan.

Hấn nheo đôi mắt đene lại, rung đùi đắc ý lo lắng, một lúc sau mới mở miệng.

“Anh bận đi tìm em, chưa ăn cơm trưa, bây giờ thật sự đói.” Hấn cuối cùng buông tay, nhẹ nhàng băng quơ oán giận, không có nói cho nàng biết, vì muốn tìm nàng mà suốt cả buổi chiều nay, hấn gần như lật ngược toàn bộ thị trấn này lên.

Vừa nghe đến Hường Cương mở miệng kêu đói, nàng vội vàng lấy thức ăn còn sót lại trong túi sách, mang một gói bánh vẩy vẩy trước mắt hấn.

“Đến đây, mau ăn đi!” Nàng vội vàng thúc giục, muốn dùng đồ ăn đói lấy cơ hội thoát thân.

Hường Cương nhìn gói bánh cười nhạt, cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

“Anh chỉ muốn ăn chả cá viên do em làm thôi.”

“Được, khi trở về em sẽ lập tức làm cho anh ăn.” Nàng cam đoan.

“Còn có thịt bò sốt rượu đỏ.” Hấn được một tác lại muốn tiến một thước.

“Không thành vấn đề.”

“Còn có ...”

“Này, anh muốn ăn cái gì cũng được!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi kêu. Tại đây, ngày tại thời điểm máu chốt này, cho dù hấn mở miệng nói muốn ăn gan rồng, óc phượng, nàng cũng sẽ đồng ý vô điều kiện!

“Thành giao.” Có tia sâu xa khác thường nào đó, ở sâu trong đôi mắt đen của hấn, chợt loé lên rồi biến mất, Hường Cương lại nhếch khoé môi lên lần nữa, xoay người đối mặt đánh thanh niên đang hăng máu kia.

“Cô gái nhỏ này là của anh?” Giọng nói của Hắc Long đầy uy hiếp hỏi, tuy rằng trong lòng giật thon thót, nhưng ở ngoài mặt lại vẫn cố gắng bảo trì uy nghiêm của lão đại.

“Đúng, cô ấy thuộc về tôi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người lộ ra vẻ mặt như chợt hiểu, nhìn ánh mắt của nàng lúc này như đã giải đáp được ba phần, vô cùng ái muội, tất cả đều nghĩ đến nàng cùng Hường Cương trong lúc này có lẽ quan hệ không tầm thường.

“Anh, anh đừng nói hư nói vượn, anh thuộc về anh?” Mặt nàng đỏ lên, vừa thẹn vừa giận.

“Bé con, anh nói là toán học của em.” Hường Cương vẻ mặt mỉm cười dung túng, độ lượng giống như nàng lại hiểu sai, là bản thân nàng tự có những suy nghĩ tà ác, không chút liên quan gì đến hấn.

Hắc cầu xì một tiếng, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Mặc kệ cái gì của cô này thuộc về anh, tóm lại, là do cô ấy trốn ở một bên nghe lén truyện của chúng tooi, chính là đắc tội chúng tôi. Nhìn cô ấy thuộc dạng các bà các chị yếu đuối, tôi có thể không xuống tay, nhưng nhất định cô ấy phải quỳ xuống dập đầu giải thích với chúng tôi.” Hấn hung ác nói, đưa ra những quy củ, kiên trì muốn Lăng Lung bồi tội, những người khác cũng đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sắc mặt nàng trắng bệch, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, hít vào một ngụm khí lạnh, hai tay vòng quanh cái bụng rắn chắc của hấn xiết chặt lại, thân hình nhỏ nhắn run rẩy.

Đôi mắt hấn sáng quắc, nổi lên một ngọn lửa, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên không thay đổi, vẫn ung dung thong dong.

“Thực xin lỗi, chuyện này chắc không thể được.”

“Anh muốn giúp cô ấy giải vây?” Hắc cầu cười lạnh.

“Không phải giải vây, mà là nhờ các anh bỏ qua.”

Giọng nói của Hường Cương bình thản, ánh mắt nhìn quét qua mọi người, giọng nói âm trầm làm người ta sợ hãi, rõ ràng ám chỉ, nếu bọn họ không chịu dễ yên, hắc cầu cũng chỉ còn cách ra tay thôi.

“Hắc dựa vào cái gì thay cô ta cầu tình.”

Hắc cầu không có trả lời, chính là nhếch khoé miệng, lại lần nữa lộ ra nụ cười mỉa mai sâu xa khó hiểu kia, một tay đưa ra phía sau. Mọi người lập tức cảnh giác đứng lên, trừng lớn ánh mắt, nghĩ đến hắc cầu sẽ lấy ra vũ khí gì kinh người lắm...

Sách giáo khoa.

Xuất hiện ở trong tay Hường Cương, đúng là một quyển sách giáo khoa vật lý cấp ba!

“Nếu các anh nguyện ý giao cao đánh khẽ, bỏ qua cho cô ấy một lần, ta có thể cam đoan, lần kiểm tra này, mọi người có thể thi được thuận lợi.” Hắc cầu không nhanh không chậm nói, ngầm uy hiếp, ở mặt ngoài thì dụ hoặc, không cho người ta có cách cự tuyệt.

Trong nhà xưởng một mảnh tĩnh mịch, mọi người đối mặt nhìn nhau, vẻ mặt đều có chút buông lỏng, không còn vẻ hung hăng như trước nữa.

Có người lúc trước bị hắc cầu chiếu cố, lúc này còn nằm trên mặt đất kêu cha gọi mẹ, đau đến mức nằm thẳng cẳng, bọn họ đều hiểu được, Hường Cương không phải con một sách yếu đuối, mà là nhân vật thâm tàng bất lộ, một khi hắc cầu động thủ, tất cả mọi người chỉ có ngã xuống kêu rên thôi!

Nếu đánh cũng đánh không lại, mà kì thi kiểm tra lại sắp đến, đương nhiên khi không lại biết trước đề thi miễn phí, như vậy --

Hắc Long hít sâu một hơi, dần dần làm quyết định.

“Sách giáo khoa.” âm thanh thô khan của hắc cầu hạ lệnh.

“Cái gì?” Tiểu lâu la một bên phản ứng như không thể tin nổi.

“Ngu ngốc, đem sách giáo khoa đến đây!”

“Tôi, tôi không mang theo—” Ai đi ra đánh nhau còn có thể mang sách giáo khoa ?

Hắc tháp rửa vài tiếng. “Đi cho tao tìm một quyển mau!”

Tiểu lâu la không dám cãi lời mệnh lệnh, vội vàng liền xông ra ngoài, không đến vài phút sau, liền ôm một quyển sách giáo khoa không biết từ nơi nào sờ đến, cẩn thận ôm đến trước mặt lão đại.

Mọi người ngây ra như phỗng, trơ mắt nhìn Hắc Long hung ác nổi danh, thật sự ngồi xếp bằng ngồi xuống, ngay ngốc mở sách giáo khoa ra.

Hắc cầu căn nhắc thế cục, biết một cây làm chẳng nên non, trận này là đánh không nổi nữa. Hắc cầu lẳng trong chốc lát, quyết định gan đua, cũng bắt đầu ngồi xếp bằng xuống, cũng mệnh lệnh thủ hạ đi tìm đến sách giáo khoa, ngồi theo xuống.

Hai phương nhân mã một người lại một người ngồi xổm xuống, lúc trước nắm gậy sắt và vũ khí, lúc này toàn cầm bút nguyên tử, nghe theo chỉ thị của Hường Cương, một khẩu lệnh một động tác, quỳ rạp trên mặt đất viết liên tục lời Hường Cương giảng.

Rất thần kỳ !

Lăng Lung mờ mịt đứng ở một bên, vì xác định bản thân không phải đang nằm mộng, nàng còn vờn tay, vụng trộm nhéo đại vào...

Chân một cái.

Ai da, rất đau!

Gương mặt tròn trịa vì bị nhéo đau mà bỗng chốc nhăn nhó.

Không phải mộng đâu! Những tên hăng máu đòi đánh đòi giết, nay thật sự toàn bộ bãi binh, ngoan ngoãn quỳ rạp ở trên mặt đất hý hoáy viết.

Hường Cương thật sự đáng sợ, chẳng những nắm đầm cứng dọa người, lại rất giỏi dùng kế, nếu hai phe đối lập ủa vào chỉ để đối phó với một mình Hường Cương, cùng hắc cầu đánh nhau, đương nhiên hắc cầu không nắm chắc phần thắng, chỉ có thể lưỡng bại câu thương. Nhưng chỉ cần dựa vào mấy câu nói đơn giản là đã nắm giữ được tình hình đang rối rắm, chẳng những cứu nàng, còn có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, hóa đầu trường thành hội đọc sách, dễ dàng giải quyết một hồi phân tranh.

Lăng Lung vội phục sát đất, len lén buông tay ra khỏi người Hường Cường, lẳng lặng ngồi thụp xuống, thừa dịp không có người chú ý, chậm rãi bò về hướng cửa.

Ừm, nếu nguy hiểm đã không còn nữa, như vậy nàng cũng có thể đi rồi chứ?

Nhưng đi không được vài bước, váy của nàng đột nhiên căng thẳng, một sức lực mạnh mẽ làm chân nàng không thể nhấc lên được. Nàng kinh hoàng xoay đầu, nhìn thấy một bàn tay to ngăm đen, đang nắm chặt lấy gấu váy của nàng không buông.

“Đứng lại.” Hường Cường liếc nàng liếc mắt một cái.

Bé con này, cái tính tình qua cầu rút ván một chút cũng không sửa, càng thấy nguy cơ đã được giải trừ, đã muốn bỏ xuống ân nhân cứu mạng chạy mất.

“Buông ra, anh mau buông ra, tôi muốn về nhà –” Nàng kéo váy lại, cùng hắn chơi trò kéo co, dùng sức đến toàn thân phát run, nhưng vẫn không đầu lại sức lực của hắn.

“Sắc trời đã tối lắm, bên ngoài lại không an toàn, chờ một chút anh đưa em về nhà.”

“Không cần –”

Hắn nheo lại ánh mắt, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng.

“Ngồi xuống.” Đơn giản hai chữ, nhưng chứa một sức mạnh vô cùng lớn.

Lăng Lung trong lòng kinh hoàng, da đầu run lên, bản năng biết kết quả của việc cự tuyệt Hường Cường, tuyệt đối sẽ thảm hại hơn so với chộc giận Long Long cùng Trung Cầu rất nhiều. Một tiếng trống vang lên, ngoan ngoãn ngồi xuống ngay tại chỗ, cũng không dám kiên trì bò tới trước nữa.

Hu hu, ác liệt, ánh mắt hắn lợi hại thật!

“Cô bé ngoan.” Thấy nàng phục tùng vô điều kiện, đôi mắt phản thưởng là nụ cười mỉm hài lòng của hắn, khuôn mặt tuấn tú lại chuyển sang rạng rỡ, lại ôn nhu như xuân về hoa nở.

Bàn tay to kia buông tha làn váy của nàng, sau đó vô cùng thân thiết nhẹ vuốt tóc nàng. Nàng lại chu môi đỏ mọng, tức giận ngoảnh mặt sang một bên, giận dỗi ngồi ở một bên không hé răng.

Chính là, nàng tuy rằng buồn bực Hường Cường cường bức, nhưng cũng mơ hồ biết, hắn giờ phút này kiên trì, cứng rắn như thế, xuất phát từ lòng quan tâm chính mình. Lúc này nếu không hắn đứng lúc đuổi tới, kết cục của nàng khẳng định sẽ vô cùng thê thảm.

Nói trở về, Hường Cường vì sao lại đột nhiên xuất hiện? Lại vì sao sẽ biết, nàng bị nhốt ở chỗ này, thân hãm hiểm cảnh? Chẳng lẽ, hắn cũng không có ở nhà ngồi chờ, ngược lại là tiêu phí toàn bộ buổi chiều, phở lớn ngõ nhỏ tìm kiếm nàng?

Lăng Lung ngồi ở góc, cuộn chân lại, đem đầu gác ở trên gối, nghiêng đầu nhắm mắt ngồi chờ, cùng các vị học huynh đang ngồi hí hoáy viết.

Nghĩ đến hắn vì tìm nàng, đi khắp toàn bộ trấn, ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, trong lòng đối hắn thâm oán, bất tri bất giác bớt dần dần đi, nét tức giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dần dần phai nhạt.

Ngoại trừ treu tức, ngoại trừ bá đạo với nàng ra, sự quan tâm thật lòng của hắn vẫn làm cho ngực nàng ấm áp, cảm thấy thật cảm động, thật cảm động -

xxx xxx xxx

Sáng sớm của buổi thi cuối học kì, ánh nắng mặt trời đã lên rất cao.

Tiếng ồn ào của xe, của chim chóc từ sáng sớm đã âm ỉ không ngừng.

Thức suốt đêm để học bài, Lăng Lung mờ mịt ngẩng đầu từ trên bàn, buồn ngủ mờ mắt ra, mờ mịt nhìn về phía đồng hồ báo thức ở đầu giường --

Bảy giờ ba mươi lăm phút.

“A!” Tiếng thét chói tai vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân rồi ren, thùng thùng thùng từ phòng ngủ vang đến phòng khách, lại từ phòng khách vang đến phòng bếp.

Trước kì thi cuối học kì, nàng lúc nào cũng đợi nước tới chân mới nhảy, lại trong bất tri bất giác, bị đại quân của bọn sâu gây mê làm cho bại trận liên tục. Nàng mơ mơ màng màng nằm lên giường, vốn định nằm một chút là tốt rồi, không nghĩ tới vừa mới nhắm mắt lại, sắc trời ngoài cửa sổ lại tự dưng chiếu sáng rực rỡ như thế.

“Tại sao không ai gọi con rời giường!” Nàng thét chói tai, lại phát hiện trong phòng trống rỗng, ngay cả một bóng người đều không có.

“A, mình lại ngủ muộn vào buổi thi cuối học kì nữa rồi!” Tay chân luống cuống, lung tung quơ vội đồng phục cùng tất, dùng tốc độ nhanh nhất mặc vào

trên người.

Không xong, nàng nghĩ tới! Ba mẹ hôm qua có nói, sáng sớm hôm nay, bọn họ nhất định phải rời khỏi nhà, theo các bác hàng xóm lân cận đạp xe đạp đi cắm trại ở ngoại ô. Trước đó đã cảnh cáo, muốn hai anh em tự cảnh giác, không được ngủ quên.

Không được, nàng tỉnh táo lại!

Lăng Vân cũng không thấy đâu, không thể giúp gì được nàng, lúc này ngoại trừ dựa vào nàng tự lập tự cường, không còn có biện pháp nào tốt hơn.

Cũng may, thời gian tuy rằng cấp bách, nhưng vẫn chưa gọi là nguy hiểm lắm, chỉ cần tất cả thuận lợi, nàng có thể đến kịp giờ thi toán học tiết thứ nhất.

Nàng lưng mang túi sách, dùng sức vỗ vỗ khuôn mặt, tự phấn chấn tinh thần, một bên tự nhắc nhở mình,, đừng nên nhìn đồng hồ nữa, một bên dắt xe đạp ra khỏi cửa.

Còn chưa kịp leo lên xe, nàng liền nhận thấy được một trận chấn động báo hiệu điềm xấu. Nàng hồ nghi dừng lại cước bộ, cúi đầu coi, phát giác bánh xe trước chịu không nổi mỗi ngày dùng tốc độ cao để tránh sự truy đuổi, trở nên có chút nghiêng lệch. Nàng vron chân, muốn thử đá đá nó, muốn nhìn một chút nó có thể hồi phục nguyên trạng hay không.

Rầm!

Một viên đinh ốc bắn đi ra, ở trên đường lăn vài vòng sau, rơi vào ống cống đen ngòm, mất dạng. Mà bánh xe thì dưới ánh mắt chăm chú của nàng, cũng quay tròn lăn đi ra ngoài --

Lăng Lung mờ mịt nhìn xem xe đạp không có bánh trước, nhìn nhìn lại cái bánh xe đang lăn quá nhanh, ngã vào trước mặt cách đó không xa, hoàn toàn không thể tin được, nó vào lúc đầu sôi lửa bỏng, lửa cháy đến tận móng này mà lên tiếng đinh công sao? . Nàng toàn thân rét run, như đi trên mây tiêu sai đi qua, mất hết can đảm nhẹ nắm cái bánh xe sứt xẹo lên, lại tuyệt vọng nhìn xuống hồ nước.

“Xong rồi xong rồi, giậu đổ bìm leo, chết rồi, lần này chắc chắn là bị muộn rồi.” Nàng ôm cái bánh xe, hai mắt ngấn lệ, ngồi xổm trước hồ nước thì thào tự nói.

Bên tai một tiếng thảng xe gọn gàng tiếng vang lên, một bóng đen thật lớn bao trùm nàng.

“Lên xe.”

Đắm chìm ở đau thương Lăng Lung còn ngồi bệt trên mặt đất, cô đơn dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào mấy con kiến xấu số đang vô tình đi lạc, oán giận.

“Minh sắp đến muộn, bị muộn rồi --”

“Bé con, lên xe!” Lần này, tiếng nói thuần hậu có vẻ không kiên nhẫn, còn thương cho nàng một cái đá nhẹ, in một dấu chân thật to trên nền vấy đen của nàng.

Đá đá này, nhưng thật ra đem nàng đá hoàn hồn. “Í, anh tại sao lại ở đây?” Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, như vừa tỉnh mộng,, ngơ ngác nhìn Hường Cương đột nhiên xuất hiện.

Quái, vì sao mỗi lần nàng gặp khó khăn, hần đều có thể đúng lúc xuất hiện?

Hường Cương không nói rõ nguyên nhân, ngược lại vron tay. “Đem túi sách cho anh.”

Nàng không phản kháng, ngoan ngoãn đưa túi sách, hé ra gương mặt vô tội nhìn hần.

“Leo lên đi, anh đưa em đến trường.” Hường Cương tuyên bố, thoáng nghiêng đầu, ý bảo nàng lên xe.

Lăng Lung chậm rãi đứng dậy, không có mừng rỡ như điên nhảy phốc lên xe, ngược lại đứng ở trước mặt hần, đôi mắt to trong suốt nhìn sau chỗ ngồi lưng hần, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chần chờ.

“Tại sao còn chưa lên? Cứ kéo dài thời gian mãi, em sẽ bị muộn thật đó.”

“A -- Trường học quy định, không thể chờ hai trên xe đạp --”

Hường Cương tròn trĩnh mắt.

“Như vậy, em cũng định bỏ buổi thi đầu tiên, ôm một quả trứng to trở về à?”

Nghĩ đến khả năng phản ứng của lão mẹ, nàng sợ run cả người, lập tức quyết định đem nội quy trường học ném lên đến chín tầng mây đi, mạo hiểm làm một học sinh không tốt một lần. Hai tay nàng đề lên bả vai rộng lớn của hần, thân mình nhỏ nhắn hướng lên trên thân hần ôm chặt, dễ dàng liền nhảy lên chỗ ngồi, vừa mới ngồi xong, xe đã giống như mũi tên đã giương sẵn, phóng vụt đi.

Tiếng gió ở bên tai gào thét, tốc độ xe cực nhanh, hai bên cảnh vật nhanh chóng lùi về phía sau.

“Này, anh chạy nhanh một chút nữa được không!” Nàng một lần nữa tỉnh táo lại, còn dầy da mặt hơn yêu cầu hần, vừa nhìn đồng hồ, càng lúc càng khẩn trương. “Nhanh chút, nhanh chút, em sắp muộn rồi!” Tiết thi thứ nhất, là môn toán học là nàng đau đầu nhất!

Phía trước đèn đỏ sáng lên, Hường Cương dừng xe lại, quay đầu nhìn nàng, màu quang lóe ra mà chói mắt. Gương mặt ngăm đen kia dựa vào nàng gần thật gần, hơi thở ấm áp, nhẹ nhàng phớt qua da thịt của nàng, mang đến một trận tê ngứa, nàng không tự chủ được ngừng thở.

Bỗng dưng, hần nhếch môi cười.

Nụ cười kia, làm cho trái tim nàng đập loạn nhịp, đôi gò má đỏ hồng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Rồi mới, Hường Cương mở miệng.

“Bé con.”

“Hà?” Nàng mờ mịt đáp, nhìn đôi môi đẹp kia cử động, trong lòng như bị con bướm hay cánh chim nhẹ nhàng lướt qua, có một trận lại một trận xôn xao không thể giải thích được.

“Thì ra, em lại nặng như vậy...”

Hần kinh ngạc nói nhỏ, như là phát hiện cái bí mật trọng đại gì, còn hơi chút lùi về phía sau, ánh mắt làm càn cao thấp đánh giá nàng, như là muốn xem thân thể mềm mại dưới bộ đồng phục kia, có bao nhiêu kí thị.

Oanh!

Tức giận đột nhiên bùng nổ, đem tất cả những xôn xao, bối rối cùng e lệ đều biến mất không thấy tung tích, Lăng Lung hít sâu một hơi, buồn bực vung tay lên, bát, bát, bát, bát một trận loạn đánh, thương hần một bộ Hàng Long Thập Bát Chương. Người kia, cư nhiên dám cùng một cô gái mảnh mai yếu đuối đùa những việc như thế!

Tạm thời nghỉ tình ở Hường Cương còn có chút giá trị lợi dụng, nàng cần dựa vào hần đưa đến trường, mới có thể tới trường học trước khi cuộc thi bắt đầu, thế này mới miễn cưỡng tha cho hần một mạng. Nếu không, chỉ bằng câu nói đùa này của hần, hần không bị bàn tay nhỏ bé của nàng bóp chết, cũng sẽ bị cái miệng nhỏ nhắn của nàng cắn chết.

Xe một đường chạy nhanh như điện chớp, ngay cả khi bị dừng vì mấy lần đèn đỏ, tiêu phí thời gian nhiều hơn so với bình thường, rốt cuộc cũng đã vào vườn trường, bắt kịp cuộc thi.

Khu vực giữ xe không một bóng người, nhưng thật ra đã đầy xe dựng ở đó, Lăng Lung khẩn trương vô cùng nhìn chung quanh, chỉ sợ sẽ bị người khác phát hiện.

Cũng may, người dám can đảm ngủ muộn vào kì thi cuối học kì, dường như chỉ có một mình nàng. Phần lớn, vào sáng sớm, đã tụ tập đông đủ, khẩn trương ở trong lớp học, nom nớp lo sợ chuẩn bị cuộc thi.

Đợi khi xe ngừng hần, nàng liền nhảy xuống xe, cũng không quay đầu lại chạy nhanh về phía trước, tiến phòng vào học.

“Em không cần túi sách?” Phía sau lưng truyền đến thanh âm.

Túi sách?

Nàng đột nhiên dừng lại động tác, cúi đầu nhìn trùng trùng hai tay rỗng tuếch, lúc này mới nhớ tới, túi sách còn ở trong tay của Hường Cương. Nàng thấp kêu một tiếng, vội vàng quay đầu.

“A, đưa cho em nhanh lên—” Động tác quá mạnh, câu nói chưa hoàn, nàng đã mất đà ngã hần vào lòng của Hường Cương, thân mình mềm mại nhỏ nhắn ngã vào lồng ngực rắn chắc của hần, da thịt cùng da thịt trong lúc đó, chỉ cách mấy tầng mỏng manh của vải dệt, dán sát vào nhau chặt chẽ.

Thân hình Hường Cương thừa nhận một xung lượng va chạm mạnh mẽ nhất, cả người lại vẫn bất động như núi, không hề chịu ảnh hưởng chút gì. Hần vươn bàn tay to mạnh mẽ, đỡ lấy thất lưng của nàng, phòng ngừa nàng bởi vì phản tác dụng lực mà té ngã.

“A, thật có lỗi thật có lỗi.....” Nàng lắp bắp, bàn tay nhỏ bé theo bản năng đưa về phía trước chặn lại, dán sát vào trong ngực hần. Lòng bàn tay cảm ứng được độ ẩm cực nóng, làm cho trong lòng nàng nhịp tim bắt đầu không an phận.

Ừm, chẳng lẽ là nàng tới hôm qua thức đêm học bài, đem đầu óc học đến xảy ra vấn đề? Bằng không vì sao hôm nay luôn bị ánh mắt của Hường Cương trên chọc không ngừng mặt đỏ tím đập, thậm chí còn cảm thấy, bàn tay của hần đặt ở trên lưng nàng, độ ẩm cũng có chút không tầm thường.....

Nàng cau mày, khó hiểu ngược cái đầu nhỏ lèm, đôi mắt to tròn lúng liếng như bị chìm sâu vào đôi mắt đen u ám của hần.

Hường Cương cúi đầu, yên lặng xem kỹ nàng, trên bạc môi có ý cười không thể giải thích được. Có kinh nghiệm lúc trước, nàng khắc chế không cho gương mặt lại đỏ lên, ngược lại lui về phía sau một chút, hồ nghi cảnh giác nhìn hần.

“Nhìn cái gì vậy? Hay anh lại muốn nheo mắt của em? Hay là muốn nói em tại sao lại mập quá ? Hoặc, là muốn nói thể trọng của em so với anh..... Oa!” Nói còn chưa nói xong, bên hông nàng căng thẳng, mắt đi trọng tâm khuynh đảo về phía trước một lần nữa ngã trở vào trong lòng hắn. “Anh làm cái gì anh, hại em thiếu chút nữa.....” Nàng tức giận mắt hạnh trợn lên.

Một bàn tay ngấm đen nhẹ nhàng khéo léo giữ chặt lấy nàng, trước khi nàng cất tiếng lên tiếp tục mắng hắn, hắn đã cúi thấp đầu xuống, bá đạo che lại đôi môi đỏ mọng lái nhai đang của nàng.

Hơi thở nam tính nóng ấm, đem nàng hoàn toàn vây quanh ở trong đó, nàng không thể nhúc nhích, thậm chí còn không thể hô hấp, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể mặc hắn muốn làm gì thì làm, đoạt lấy hương vị ngọt ngào trong miệng nàng.

Đây là một nụ hôn thực sự.

Hương Cương nhắm nháp trên đôi môi non mềm nhất của nàng, hạ xuống ấn ký của hắn, rồi sau đó đột nhiên giống như lúc bắt đầu, bạc môi tàn sát bừa bãi thôi lui, chỉ để lại môi nàng hơi hơi đau và sưng.

Ông trời, đã xảy ra chuyện gì?!

Hắn hắn hắn hắn hắn hắn -- hôn nàng?

Hắn hôn nàng!

Hương Cương cư nhiên hôn nàng?!

Chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, cho dù hắn hôn xong, Lăng Lung vẫn là sợ tới mức hai mắt đăm đăm nhìn, duy trì trạng thái hóa thạch, đôi môi đỏ mọng sưng mở ra há hốc quên khép lại.

“Anh—”Nàng cứng họng, trong đầu loạn rùng rục.

“Bé con, đây là học phí.”

“A?”

“Nụ hôn này, là toàn bộ học phí năm nay anh dạy kèm.” Hương Cương nhẹ giọng giải thích, thanh âm ấm áp mềm mại như tơ lụa, ngón tay thô ráp xoa nhẹ lên đôi gò má mịn màng của nàng, nhếch môi cười nhẹ, bộ dáng ọt vô lại, làm cho lòng của nàng lại là một trận co rút nhanh.

Tiếng chuông vào lớp lại vang lên, giống như được truyền đến từ một nơi rất xa, vườn trường lại một trận xôn xao, các học sinh nối đuôi nhau tiến vào phòng học, bắt đầu nhận lần kiểm tra cuối cùng của năm học này.

Hắn nhường đôi mày rậm, lại duỗi tay ra, nhẹ nhàng nheo nhẹ đôi gò má phẫn nộ của nàng, thừa dịp nàng chưa kịp phản ứng, hoàn toàn mấy chuyện xấu.

“Anh đi trước. Em cũng đừng ngăn người lâu lắm, nhớ rõ nhanh chút đi vào phòng thi nha.” Ngón cái của hắn lướt qua đôi môi đỏ mọng phấn của nàng, trở về chỗ cũ chỗ ngọt ngào nhất. “Bé con, nợ này của chúng ta đã thanh toán xong, đa tạ em hân hạnh chiêu cố.” Sau khi bỏ lại một nụ cười tà xấu xa, hắn thể này mới xoay người rời đi.

Lăng Lung như cũ ngây ra như phỗng.

Sự rung động vẫn còn làm cho nàng không thể nhúc nhích, mà bóng dáng mạnh mẽ cao lớn kia càng đi càng xa, trong chốc lát, bước ra khỏi chỗ giữ xe, biến mất ở ngoài tầm mắt của nàng.

Tên ác liệt kia, cư nhiên vì lý do vớ vẩn như vậy, đoạt đi nụ hôn đầu tiên trân quý nhất của một cô gái?!

Cái giá phải trả này thật sự quá đắt, quả thực gần như là vợ vét tài sản! Chỉ là Hương Cương tiên hạ thủ vi cường, nàng căn bản không có cơ hội lựa chọn, đôi môi cũng đã bị hắn hoàn toàn cắn nát nhắm nháp. Khi hắn rời đi thậm chí còn huyết sáo vang, đặc ý giống như tên thổ phỉ vừa cướp món gì quý giá lắm vậy!

Này, nàng muốn giết hắn! Nàng muốn dùng tay nhào nặn hắn thành một khối, sẽ đem xương cốt hắn rút ra hết, ném vào lửa làm củi đốt! Nàng muốn..... Nàng muốn.....

Tức giận tiếng thét chói tai truyền ra từ chỗ giữ xe, quanh quẩn ở khu vườn trường yên tĩnh, dư âm còn vọng vọng bên tai, thật lâu không tiêu tan.

xxx xxx xxx

Đương nhiên là phải như vậy, cuộc thi toán học lần đó, Lăng Lung thi thê thảm vô cùng.

Đôi môi của nàng vừa sưng vừa đau, trong lòng lộn xộn, đề thi cứ bay qua bay lại trước mắt nàng, đều hóa thành nụ cười vô lại của Hương Cương, trong đầu nàng tràn ngập các hình phạt tàn nhẫn nhất, căn bản không có tâm trí vào bài thi, thậm chí ngay cả tiếng chuông vang tan học, bạn đồng học thu bài thi của nàng, nàng cũng không có phát giác.

Lòng không có chuyên tâm kết quả đương nhiên là, là bài thi làm cho người ta nhìn thấy mà kinh tâm một con không to tướng đồ thăm!

Nàng thật vô cùng muốn cầm cái dao thái thịt kia, một đường phóng đi Hường gia, đem cái tên đã đoạt đi nụ hôn đầu tiên của nàng, lại hại toán học của nàng thê thảm, bầm hấn, nghiền nát hấn thành thịt vụn.

Nhưng mà, nàng vẫn ngại ở Đài Loan vẫn còn luật pháp, giết người phải đền mạng, không muốn ăn com nhà tù, nên nàng chỉ có thể đè nén xuống lửa giận đầy ngập, nghiền răng nghiền lợi đi tới lui ở trong phòng, trốn vào chăn bông thét chói tai, phát tiết toàn bộ phần nộ.

Vừa mới bắt đầu, nàng tức giận không muốn thấy hấn, về sau đến, nàng phát hiện chính mình hoàn toàn không thấy được hấn.

Sau khi tốt nghiệp khảo, hấn bắt đầu khẩn cấp chuẩn bị kì thi chuyển cấp, chuyên chú vui đầu vào sách vở, nụ hôn nơi chỗ gửi xe kia,, thành một cái dấu chấm tròn.

Hường Cương tốt nghiệp vào tháng sáu năm ấy.

Từ nay về sau, hấn cùng với nàng thành hai đường thẳng song song, thân ảnh cao lớn kia, hoàn toàn biến mất bên cạnh nàng, không còn có người lợi dụng hay vuốt ve đôi gò má của nàng, không còn có ai luôn mơ ước com trưa của nàng, càng không ai da mặt đủ dày, ở lại trên bàn com của Lăng gia, tận hưởng hưởng thụ thức ăn tuyệt vời do nàng làm ra.

Nghỉ hè chấm dứt, ngày khai giảng hàng năm lại diễn ra, nàng lại chạy xe đạp đến trường.

Sáng sớm trấn nhỏ im lặng, gần như cả con phố vẫn còn đang say ngủ, nàng một đường thông suốt không bị ngăn trở, thuận lợi chạy xe vào vườn trường, không có gặp gỡ ai đó chạy như bay truy đuổi, cũng không có nghe thấy tiếng hét lên quen thuộc. Cái tên vô lại kia, đã sớm rời đi trấn nhỏ này, rời đi tầm mắt của nàng, không bao giờ sẽ xuất hiện nữa.

Nàng hấn là muốn mừng rỡ như điên, hấn là vì quá vui mừng mà khóc, thậm chí hấn là mang pháo đến, long trọng chúc mừng từ nay về sau sau khi thoát ly khổ hải.

Chính là, mỗi khi nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại Hường Cương, nàng không còn cảm thấy cao hứng nổi, trong lòng còn truyền đến từng trận đau đớn như những mũi kim đang đâm sâu vào trái tim của nàng.

Đó là cái cảm xúc gì vậy, là thất vọng sao?

Hay là từ lúc nàng chào đời tới nay, chưa từng có cảm giác nhớ nhung này?

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Nếu đây là ghi lại thời niên thiếu của nàng, như vậy chuyện xưa sẽ đến đây là chấm dứt.

Thị trường Hoa lan ngày càng được ưa chuộng, trấn trên chuyển sang kinh doanh hoa. Dọc theo hai bên đường, có hơn mười mấy cửa hiệu chuyên kinh doanh hoa si và lê. Mỗi ngày, khi mặt trời còn chưa kịp lên cao, các cửa hàng và thương lái đều tất bật nhộn nhịp, bắt đầu chuyện kinh doanh của mình.

Trong không khí nhộn nhịp của khu chợ, vẫn thoang thoảng hương hoa đủ loại: Hoa cúc, hoa lưu ly... Bay lan trong không khí vẫn còn mờ mờ của rạng sáng.

Không. Chỉ là cảnh vật thì vẫn y như cũ, nhưng nhân sự có chút thay đổi mà thôi, những âm thanh ồn ào đó không còn hấp dẫn giống như trước nữa.

Bạn thân của nàng là Tiểu Phương, sau khi tốt nghiệp trung học phải đi Nhật Bản du học, từ nay về sau nàng đã đạt thành nguyện vọng đến đất nước của thần tượng mà học. Cho dù Mộc Thôn Thác Tài đã sắp kết hôn, nàng vẫn muốn cùng anh ấy hít thở chung một bầu không khí, tình cảm chân thành đối với Mộc Thôn vĩnh viễn không thay đổi.

Vĩ đại Hường Nhu, vẫn là vĩ đại giống như cũ. Nàng tốt nghiệp đại học hạng A, khi nhà nàng mở một xí nghiệp kinh doanh tại thị trấn, tuy rằng xinh đẹp phi phàm, bên cạnh lại chưa bao giờ có bóng dáng của một nam nhân.

Đến nỗi Lăng Lung thôi --

Nàng thoát khỏi 「hiệu ứng của Hường Cương」, quay về cuộc sống bình thường, hai năm sau bắt đầu lên Nam Kinh để học đại học.

Từ nay về sau, nàng chỉ về nhà khi nghỉ đông và nghỉ hè, lên xe từ thành đô ồn ào khói bụi trở về cuộc sống nhàm chán của thị trấn, đợi cho ngày nghỉ

chấm dứt, lại mang gánh nặng trên vai, trở về trường học mà xa nơi chôn rau cắt rốn.

Bốn năm sau lĩnh bằng tốt nghiệp, nàng ở Cao Hùng tìm cơ hội để làm việc, trước sau đã làm được ở hai công ty.

Công ty thứ nhất do kinh doanh lỗ là liên tục, lão bản phá sản, phải trốn chạy, rung rung giải tán công ty; Công ty thứ hai, là do việc kinh doanh quá thuận lợi, lão bản thấy nằm không ăn cả đời cũng chưa hết nên quyết định chấm dứt sự nghiệp, di dân đi hưởng phúc thanh nhàn, cũng đồng thời rung rung giải tán công ty.

Năm hai mươi sáu tuổi, Lăng Lung lại trở về thị trấn.

Nghe đâu, nàng định nghỉ ngơi một thời gian để dưỡng sức, trên thực tế là nàng tạm thời nghỉ ngơi cũng vì không tìm được công việc mới, chỉ phải tạm thời ở nhà không lý tưởng, vì dân của Trung Hoa thất nghiệp đứng đầu trên thế giới.

Trong nhà, trách nhiệm của nàng vẫn như trước không có gì thay đổi, nhưng thật ra có hơi khác biệt một chút nhà nàng có thêm nhân khẩu mới là chị dâu vừa mới mang thai, Lăng Lung thất nghiệp trở về nhà, vừa vặn có thể chia sẻ chút ít công việc nhà. Mà cái việc gọi là việc nhà, ngoài giặt quần áo, nấu cơm, hầu hạ trong nhà một lớn một nhỏ, đương nhiên còn bao gồm các loại việc vặt vãnh --

Thí dụ như cước phí điện thoại.

Một buổi trưa hè oi bức, một thân ảnh nhỏ nhắn cười xe đạp lại xuất hiện trước cổng bưu điện. Lăng Lung dừng xe xong, cởi nón bảo hiểm ra, đôi môi đỏ mọng thờ dài một hơi, lấy tay xoa xoa lên gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng vì nắng. Thời tiết thật sự quá nóng, nàng mới cười xe đạp được một đoạn đường, mua tiểu thuyết, mua rau dưa, toàn thân đã đổ mồ hôi đầm đìa.

“Com nắm, đợi ở đây, đừng chạy theo ta.” Nàng vỗ vỗ con cún nhỏ nhưng có bộ lông xù vĩ đại, lại kéo khóa túi xách, lấy hóa đơn điện thoại ở bên trong ra, liền xoay người đi vào bên trong.

Con cún nhỏ đầu chịu nằm im, tự mình phóng xuống xe, không đem lời của nàng để vào tai, thậm chí còn chạy nhanh hơn nàng. Một tiếng trống vang lên liền phóng lên cái cửa sổ sắt đất, cái đầu lông xù của nó va mạnh vào cửa thủy tinh, ánh mắt màu lam đảo quanh hưng phấn nhìn vào bên trong, bàn chân hồng hồng mềm mại nhỏ nhắn chụp chụp vào mặt kính.

“Không được, nơi này không cho phép chó con vào, mau ở bên ngoài đợi chị một lát.” Nàng luống cuống tay chân giữ chặt chú cún nhỏ, cố gắng lòi nó vào lòng.

Chú cún đáng yêu này là do chị dâu mang đến, lúc mới đến thì nó rất nhỏ nhắn, lông xù lên trông đáng yêu vô cùng, cả nhà vừa nhìn thấy liền thích cực kỳ. Ai ngờ, nó giống như cây đậu thần kì của Jack, nhanh chóng trưởng thành khỏe mạnh, nay nó đã thật to và lớn, đương nhiên sức lực cũng mạnh theo, đôi tay nhỏ bé gầy còm của nàng lôi kéo nó không nhúc nhích, mỗi lần mang nó rời khỏi nhà, đều làm nàng mệt đến mức toàn thân như nhũn ra. Sau đó lấy ra dây lưng.

“Com Nắm, ngồi xuống!” Lăng Lung thờ hồn hèn kêu, bắt nó buột chặt ở một bên, lại nhanh chóng lấy ra một trái bóng nhỏ.

Lão đại lông xù lập tức xoay lại, ánh mắt màu lam tìm đến công kích mục tiêu mới, nhanh chóng rời khỏi mặt thủy tinh. Nó nhe hàm răng trắng ra, kích động vờn quanh trái bóng bằng nhựa, quỳ rạp trên mặt đất loạn cắn, giống như có mối thù không đội chung trời với quả cầu kia vậy.

Căn cứ kinh nghiệm thường có, trái bóng nhựa nhỏ đó, tạm thời có thể chống đỡ được hai mươi phút.

Sau khi đã xác định chú cún yêu ở trong mát, không bị ánh mặt trời gay gắt chiếu vào, cũng không có nguy hiểm, nàng lúc này mới chậm rãi lui về phía sau, đợi chú cún sơ ý. Lensm bước vào bưu điện.

Cánh cửa tự động mở rộng, một luồng không khí tươi mát ủa đến, thời tiết nóng bị bức lui, nàng thỏa mãn thờ dài một hơi.

Trong phòng có tám quầy chỉ ba quầy mở cửa, mà mỗi quầy đều xếp hàng rồng rắn thật dài. Mọi người đang đứng xếp hàng cũng không nóng lòng, khoái trá nói chuyện với nhau, nhân dịp này xả chút chuyện ngồi lê đôi mách lông gà vò tỏi, giống như là đến bưu điện để nói chuyện phiếm, chứ không phải thanh toán cước phí.

Nàng chọn đội ngũ ngắn nhất, ngoan ngoãn gia nhập đám người đang xếp hàng, sau đó lòi một quyển tiểu thuyết từ ba lô ra, cúi đầu vui vào những tình tiết kịch tính trong truyện, để giết thời gian chờ đợi, chỉ thỉnh thoảng mới ngẩng đầu lên, coi đằng trước còn lại bao nhiêu người.

Đội ngũ đi tới thật sự thông thả, nhân viên phục vụ chỉ dành một nửa thời gian làm công tác, mà một nửa thời gian còn lại là đang hỏi cả nhà lớn nhỏ của khách hàng, chuyện kinh doanh, chuyện vật vãnh, làm tròn trách nhiệm của tình làng nghĩa xóm, chức trách láng giềng hoà thuận.

Đang lúc nàng xem hoàn Chương 1:, chuẩn bị lật sang trang tiếp theo, một tiếng kêu gọi bỗng nhiên vang lên.

“Lăng Lung!”

Có người đang kêu tên của nàng!

Ngón tay trắng muốt bất động ở giữa không trung, động tác đang định lật sang trang bỗng nhiên bị đông cứng lại giữa chừng, nàng như là bị điểm huyệt, bảo trì tư thế ban đầu, cũng không nhúc nhích, chỉ có bởi vì vô hạn sợ hãi mà trừng lớn. Bên trong nháy mắt yên tĩnh, mọi người đình chỉ nói chuyện với

nhau, tất cả mọi ánh mắt đều quay lại phương hướng, hướng về nàng nhìn chăm chăm.

Nàng không chịu đối mặt sự thật, chậm chạp không muốn ngừng đầu, thậm chí còn nhắm hai mắt, ở trong lòng cố gắng cầu nguyện, hy vọng âm thanh đang hết vang tên nàng kia chỉ là ảo giác của nàng--

“Lăng Lung!”

Nàng cơ hồ muốn phát ra rên rỉ.

Không phải ảo giác, thật sự có người đang kêu nàng.

Nàng xiết chặt quyển tiểu thuyết trong tay, toàn thân rét run, chậm rãi chuyển động cái gáy đã cứng ngắc, thấy hiện lên khuôn mặt vô lại tươi cười y như trong trí nhớ.

Hương Cương đứng cách nàng mấy m, câu bạc môi, miệng ý cười nhợt nhạt nhìn chăm chú nàng.

Hắn đang mặc một cái áo sơ mi màu lam nhẹ nhàng khoan khoái, quần dài màu vàng nhạt, so với mười năm trước cao lớn hơn rất nhiều, càng tuấn lãng hơn.

Nàng khắc chế không nên phát run, cố gắng áp chế kinh hoàng mãnh liệt mà đến, muốn lễ phép nở nụ cười thật tươi, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn khi nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Em còn nhớ anh không?” Hương Cương cao giọng nói, dùng thanh lượng lớn nhất, cách một hàng dài đầy người mà nói chuyện với nàng, một chút cũng không thêm để ý ánh mắt chú ý bốn phía đang nhìn.

Nàng cứng ngắc gật đầu, đem mặt úp trở vào trong tiểu thuyết, học tập đà điều trốn tránh sự thật.

Đáng tiếc, Hương Cương không chịu buông tha nàng.

“Em trở về khi nào?” Hai tay hắn khoanh ở trước ngực, thoải mái duỗi chân dài, dựa ở quầy giữ, kiên trì muốn cùng nàng “bàn luận việc nhà”.

“Hai, hai tháng trước --” Từ phía sau trang sách truyền đến thanh âm rầu rĩ.

“Phải không?” Hắn nghiêng đầu mỉm cười, đánh giá đội ngũ rỗng rỗng đang đứng trước mặt cô gái nhỏ, ánh mắt đen như kim cương, lóe sáng có chút kỳ dị không tầm thường.

“Tại sao lại khách sáo như thế? Trở về đã hơn hai tháng, cũng không tới nhà của anh báo một tiếng?” Giọng nói của hắn đầy vẻ chế nhạo.

Quyển tiểu thuyết hạ xuống, gương mặt phản nộ không tình nguyện hé ra.

“A -- em có chút việc, cho nên đã quên.” Nàng rất muốn làm ra vẻ như không để ý tới, nhưng lại lo lắng, hắn theo đuổi tiếp tục tự hỏi tự đáp, sẽ càng thu hút thêm nhiều sự chú ý hơn.

“Việc?” Hắn nhướng đôi mày rậm, bộ dáng vẫn mỉa mai y như trong trí nhớ cũ của nàng.

“Em đang có việc gì.”

“Chăm sóc chị dâu của tôi.”

Hắn lại lần nữa nhướng đôi mày rậm, ta về hiểu gật đầu, tiếp theo xoay người quay sang mọi người đang thì thầm bàn tán chỉ trỏ. “Các chú bác không nhớ cô ấy sao? Cô ấy là con gái của bác Lăng, là em gái của Lăng Vân.” Ánh mắt lợi hại của hắn, hoàn toàn không bỏ sót chi tiết kinh hoàng nào trong đôi mắt nàng.

Mọi người vang lên một trận hô nhỏ tình ngộ.

Không thể trách nhiều người ánh mắt vụng về, chỉ là con gái khi mười tám tuổi thay đổi rất lớn, Lăng Lung lại rời đi trên lầu lăm, nếu không có Hương Cương nhắc nhở, bọn họ hoàn toàn không thể nhận ra cô gái thanh tú xinh đẹp trước mắt chính là con nóc năm đó.

“A, thì ra là con gái của Nguyệt Nga!” lão bản nương đứng ở đầu đội ngũ rỗng rỗng đang xếp hàng phát ra nhiệt tình la lên, nếu không vì khoảng cách quá xa, chắc chắn sẽ tiến đến tặng nàng một cái ôm thật chặt.

Nàng miễn cưỡng gượng gạo nở nụ cười, bất an phát hiện, mọi người vừa nghe đến tên của lão mẹ, lập tức nghiêm túc, trong mắt mang theo vẻ kính nể.

Trong mấy năm qua, Lăng Lương Nguyệt Nga giống như nguyệt lão nối dây tơ hồng, vì hôn nhân đại sự của các thanh niên thiếu nữ ở trấn trên mà cố gắng. Tám biển「Đệ nhất bà mối」, liên treo cao ở phòng khách của Lăng gia, mà phía dưới tám biển, còn lại là một danh sách tư liệu, bên trong tất cả đều là những tư liệu của các thanh niên thiếu nữ chưa kết hôn trong vòng phạm vi trăm dặm,

“Lăng Lung, em còn nhớ tôi không?” bên trái có người đang vỗ tay thật mạnh, cố tình thu hút sự chú ý của nàng.

“Tôi là Quốc Trung, đồng học bên cạnh lớp của em đó.” Một thanh niên trắng kiện trẻ tuổi kêu lên, nhìn nàng nở nụ cười thật tươi.

Nụ cười của nàng cứng nhắc.

Bên phải đội ngũ lại có động tĩnh.

“Hello Hello, em là học đệ học sau tỷ nè!” Một thiếu niên hưng phấn nói, còn cầm lấy máy chụp ảnh, chụp được biểu tình kinh ngạc của nàng.

“Em có nghe chị họ của em nói về chị, chị ấy nói năm thi cuối cấp ba, nhờ chị truyền cho chị ấy một Umi sao nhỏ (nguyên văn: tiểu sao, nhưng ta nghĩ đó là copy bài ^_^) mới cứu được mạng của chị ấy.”

Nàng kinh hoàng thở hắt vì kinh ngạc, vội vàng nhìn mọi nơi xung quanh, chỉ sợ giáo sư thời trung học vừa vận đang ở hiện trường.

Đôi mắt to tròn trong suốt hoảng sợ đảo một vòng ở bên trong, không nhìn thấy lão sư, nhưng thật ra thấy Hường Cương hai tay đang khoanh lại ở trước ngực, ung dung mỉm cười, con ngươi đen xem xét nàng, thường thức nàng bối rối vì bị mọi người vây quanh chào hỏi nàng.

Người kia là có ý làm cho nàng cho sáng tỏ ! Hẳn rõ ràng đã biết, nàng nhát gan, nếu bị mọi người chú ý sẽ chân tay luống cuống --

Phanh!

Tiếng va đập vào cửa thủy tinh vang lớn, cắt ngang sự thăm hỏi đồn dập thân thiện của mọi người.

Một cái đầu xù lông đang dán vào cạnh cửa thủy tinh, ánh mắt màu lam chuyển động nhanh như chớp. Trái bóng cao su nhỏ đã hy sinh anh dũng dưới móng vuốt thô bạo của nó, thành một miếng da thuộc rách nát nhăm nhở, bị chú cún con vứt sang một bên, nó hiện tại cảm thấy hứng thú nhất, đó là dùng cái lưỡi dài hồng hồng uera nó lau ướt cái cửa thủy tinh.

“Ai a, con chó kia là của con sao?” Có người tinh mắt, nhận ra đó là chú cún nhỏ của Lăng gia nuôi dưỡng.

“Dạ.” Nàng thu hồi ánh mắt oán hận đủ để giết người, không hề để ý tới Hường Cương. “Thật có lỗi, con không kịp mang nó trở về, chỉ có thể tạm thời bắt nó mang theo trên người. Chờ con thanh toán tiền điện thoại xong, sẽ mang nó đi ngay lập tức.”

Xin lỗi của nàng, lập tức bị hàng xóm láng giềng hiểu thành ý nghĩa khác. “A, thì ra là con đang vội sao? Tại sao lại không nói một sớm chút?”

Có người vội vã phản ứng lại, ân cần liên thanh tiếp đón. “Đến đây, đến đây, đứng ở đầu hàng đi, con sẽ được thanh toán trước.”

Đề cử này lập tức được sự hưởng ứng nhiệt liệt, một hàng người dày đặc vốn dĩ đang đứng trước mặt nàng, giống như một con đường ở giữa biển Hồng Hải nhanh chóng tách ra, xuất hiện một con đường thênh thang, đường đi đến quầy không có gì ngăn trở nữa.

“A, không cần, tôi theo mọi người cùng nhau xếp hàng là được rồi –” Lăng Lung thụ sủng nhược kinh, vội vàng lác đầu.

“Đừng khách khí !”

“Đúng vậy, đúng vậy, đều là người một nhà thôi!”

“Đừng lo lắng, chúng ta cũng không gấp.”

Mọi người thất chủ bát thiết?, kiên trì muốn nàng nhận hảo ý này, ngay cả nhân viên phục vụ ở phía sau quầy cũng lộ ra mỉm cười thân thiết, nhìn nàng liên tiếp ngoác.

Nàng không thể nê hà, chỉ phải cứng rắn da đầu, chân hơi run run tiến lên, luống cuống tay chân lấy ra hóa đơn cùng tiền thanh toán cước phí, để cho đối phương làm thủ tục công việc thanh toán.

Sau đó, thanh toán xong, nàng nắm lên biên lai cùng tiền lẻ, dưới ánh mắt mỉm cười của Hường Cương, cùng với sự chú mục của mọi người, hoang mang chạy vội ra ngoài.

Nàng lấy vận tốc 50km/giờ lấy hết tốc lực mà chạy, nàng chồm tới trước thấy chú cún đáng đứng đón gió, hưng phấn le cái lưỡi đỏ hồng ra, thờ phỉ phò.

Lăng Lung mắt nhắm mắt mở mà chạy thẳng về phía trước, trong lòng chỉ nghĩ một chuyện làm sao đào tẩu nhanh một chút.

Chính là, hăng hái đi được vài con đường, một chiếc xe hơi nhập khẩu màu bạc lóe sáng chói mắt liền từ phía sau chạy tới, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, khuôn mặt tuấn tú làm cho nàng hồn phi phách tán xuất hiện ở phía sau cửa kính xe.

Nha, không cần đâu!

“Em không muốn nói chuyện với anh sao?” Hường Cương nghiêng đầu chế nhạo, một tay khoát lên khối gỗ vuông hạch đào phía sau xe của nàng, dùng kỹ xảo không chế xe cùng nàng song song.

“Không, không có –” Nàng hàm hồ trả lời, tay phải xoay mạnh, mạnh mẽ lên ga, chỉ kém không đem tay ga vặn gãy, chiếc xe máy liền vọt lên phía trước, cầu cầu vui vẻ lớn tiếng kêu ăng ăng, nghĩ đến bọn họ đang đùa quan binh tróc cường đạo.

Hắn dễ dàng đuổi theo.

“Vậy tại sao chạy trốn nhanh như vậy?”

Này không công bằng! Hắn thay công cụ đi lại bằng xe hơi cao cấp, mà xe máy của nàng là lão già cũ kĩ thiếu tu sửa, thỉnh thoảng lại đình công không chịu chạy tiếp, hai người tiêu chuẩn kém nhiều lắm, nàng chỉ là hơi dùng tốc độ xe chạy nhanh thêm một chút, cũng đã không ra tên không lồ theo đuôi này.

“Tôi phải trở về chăm sóc chị dâu, chị ấy là phụ nữ có thai, thật sự mau đói.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, nhắc nhở chính mình đang trên ngã tư đường raastdds đông người, mà Hường Cương lại là danh nhân ở quê nhà, nàng cho dù không thích hắn, cũng phải ứng phó hân lịch sự một chút.

Lão mẹ sớm có dặn dò, muốn nàng trong khoảng thời gian ở lại thị trấn này, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, duy trì lễ phép, không được đắc tội hàng xóm, đối với chuyện mai mối của bà gây trở ngại.

Dường như là biết nàng không dám trở mặt, Hường Cương trên mặt thoáng nở nụ cười nhẹ,, tiếp tục cùng nàng bắt chuyện, ngón tay thon dài kia nhẹ nhíp nhíp ;ên vô lăng, nhíp đến mức thần kinh của nàng căng thẳng.

“Anh còn nghĩ đến, em là có ý định trốn anh.”

“Tôi không có.”

Di, đối thoại này rất quen thuộc!

“Như vậy, anh mời em uống cà phê.” Hắn dùng thanh âm bình tĩnh đề nghị, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia từ đề phòng chuyển sang hoảng sợ.

“Chúng ta nhiều năm không gặp, không bằng thừa dịp cơ hội này, ôn lại chuyện xưa một chút.”

“Ách, không cần, chị dâu bây giờ chắc đang đói bụng, tôi phải lập tức chạy trở về.” Quên đi quên đi, bọn họ trong lúc đó có chuyện xưa gì để ôn lại ? Nói sau, nàng một chút cũng không thích uống cà phê, chất lỏng tối như mực kia nàng uống không nổi!

Song song trong chớp lát, Lăng Lung từ đầu đến cuối không có biện pháp đột phá khỏi vòng vây, đang lúc nàng lo lắng cơ hồ muốn ôm con chó nhảy xuống xe chạy thoát thân, chiếc xe già cỗi của cô bắt đầu phát ra tiếng ho khan khô khè, khí quản còn phun ra khói đen mù mịt, nàng càng nóng vội, khói đen phun ra càng nhiều, giống như sắp phát nổ.

Tiếp theo, lớn tuổi lực suy yếu, gió thổi tắt lửa, ở ngay đường chính, chính thức đình công.

Ông trời, chuyện xưa cũng tái diễn rất giống nhau đi?

“Chết tiệt, tên sao chổi sáu xa này, sớm không hư, muộn không hư, ngay tại lúc này lại xảy ra chuyện.” Nàng thì thào mắng, nghiêng đầu tựa vào chú cún con lông xù, ảo não than thở, dùng đầu gối giúp nàng rửa mặt.

Một bên truyền đến tiếng vang, cửa xe xe hơi nhấp nháy mở rộng ra, thân ảnh cao lớn từng bước tới gần, nàng uể oải ngẩng đầu lên, bởi vì ánh mặt trời mãnh liệt mà nheo mắt lại.

Hường Cương hướng nàng đi tới, đi lại thông dong, quả thực giống như con sói, chậm rãi bước đến, toàn thân cao thấp đều phát ra cỗ lực lượng nguy hiểm.

Vốn dĩ nàng đã cảm thấy được, khi hắn trưởng thành đáng vẻ của hắn sẽ như thế này.

Lúc trước hình dáng tuần lãng, trải qua lễ rửa tội của năm tháng, trở nên càng cao lớn phong độ mà nam tính hóa. Hường Cương trước mặt nàng lúc này, xem ra khôn khéo giỏi giang, cường hãn mà có tự tin, thu hút ánh mắt chiêm ngưỡng của mọi người có tăng không giảm, giống như từ thuở nhỏ hắn là vật sáng, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Mà miệng hắn bất giác nở lên nụ cười tà môn, làm cho da đầu nàng run lên, lập tức liền xác định, hắn trước mắt này khẳng định càng nguy hiểm hơn so với mười năm trước!

Lăng Lung cảnh giác nhìn hắn, mắt to tròn trừng nhìn khuôn mặt tuần tú đang tới gần, phải vận dụng tất cả mọi sức lực mới áp chế cảm giác muốn quăng xe chạy trốn.

Nàng cũng phải phi thường cố gắng, mới có thể khắc chế được xúc động, cảm giác đang nán ná trong đầu nàng mặt lại đỏ --

Nụ hôn nơi chỗ để xe kia, đã trở thành chuyện cũ cách nay hàng thế kỉ, Hường Cương còn có nhớ hay không? Hay là nói, đối với hắn mà nói, nụ hôn nơi chốn ấy, chỉ là trò đùa giống như hai năm trước đây, một thủ đoạn thích đùa dai của hắn?

Nhiều năm qua như vậy, Lăng Lung vốn dĩ không có cơ hội hỏi, ngang nhiên vào một buổi sáng sớm của cuối kì thi năm đó, Hường Cương vô tình này

sinh lòng tham, hay là có ý định dụ dỗ, dùng một cái lý do vớ vẩn, đã lừa nụ hôn đầu tiên của nàng.

Nụ hôn kia, làm nàng hoảng sợ hơn là e lệ.

Lúc bắt đầu nàng sợ đến ngất người, sau lại là một cơn giận dữ, cho đến thật lâu sau đó, khi khiếp sợ cùng phần nộ đều rút đi, đôi khi ngẫu nhiên trong giấc mơ của nàng, bất tri bất giác nàng lại nhớ đến nụ hôn đầy ám áp của hắn, vòng tay ôm bá đạo của hắn làm dấy lên một cảm xúc kì diệu trong lòng nàng.

“Làm sao vậy?” Hường Cương vừa đi đến trước mặt nàng, dưới ánh mặt trời thân ảnh của hắn phản chiếu lại thật cao thật to.

“Không có gì, chỉ là bệnh cũ. Mỗi lần của mấy đôi khi lại trở chứng.” Nàng ôm lấy chú cún đang vẫy vẫy lung tung trong lòng, cố tình trấn định, không để ý tới đôi mắt đang đỏ ửng lên, giống như không hề đỏ ửng vậy.

“Cần anh giúp em dắt đi sửa không?”

Hắn thấp phần chu đáo hỏi, hiển nhiên không cho phép nàng từ chối.

Bất đắc dĩ Lăng Lung không chịu cảm kích, lập tức muốn cự tuyệt đề nghị của hắn, cái đầu nhỏ nhún lắc lia lịa. “Không cần, tôi chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, sẽ có người đến tận đây để sửa.”

Tiểu cừu của nàng cứ năm ba ngày lại trở chứng một lần, nàng sớm đã trở thành khách quen của tiệm sửa xe di động, tuy rằng lão bản đề nghị, tốt nhất nên thay cái cũ đổi cái mới, hoặc nên mua một cái xe khác, nhưng lúc này nàng đang thất nghiệp, nào có tiền nhàn rỗi mua xe mới? Dựa vào kinh tế suy tính, cho dù tiểu cừu lại cũ nát, tốt xấu vẫn là công cụ để đi lại duy nhất của nàng, trước khi nó chính thức biến thành sắt vụn nàng vẫn còn phải nhờ nó.

“Như vậy, lên xe đi!” Hường Cương nói đơn giản.

“A -- vì sao phải lên xe?” Nàng cảnh giác sợ hãi hỏi, ánh mắt nhìn vào chiếc xe hơi kia, như là đang nhìn vào một con quái vật ăn thịt người, toàn thân không khỏi tự động co rúm lại, chú chó con bị ôm thật chặt trong lòng, kháng nghị lưng tròng kêu to, nàng vội vàng buông tay.

“Em không phải đang gấp rút trở về chăm sóc chị dâu sao?” Hắn chậm rãi nhắc nhở, lộ ra tươi cười thân mật. “Anh có thể đưa em trở về.”

“Không cần.” Lăng Lung vội vàng lắc đầu. Hắn tươi cười, làm cho nàng toàn thân nổi da gà đều tự động đứng dậy.

Chỉ có một số người rất ít mới biết được Hường Cương đều không phải là như bề ngoài hiền lành vô hại như vậy, mà thực không khéo, nàng chính là một trong số ít đó.

“Không nên khách khí, anh vẫn còn nhớ đường đến nhà em.” Hắn lại dùng chiêu đối lại nàng.

“Ách, tôi đã chuyển nhà.” Nàng thấp đầu, nhìn trừng trừng cái đầu xù lông trong lòng mình. Đối mặt với chuyện sống còn quan trọng này, nàng quyết định từ bỏ mọi thói quen thành thật lương thiện của ngày thường, cứng rắn mở to mắt nói dối.

“Không, em không có chuyển nhà.” Hường Cương lắc lắc phản bác, dùng ánh mắt nhìn chăm chú nàng.

“Anh làm sao mà biết được?” Một trận khí lạnh không biết từ đâu xông đến đánh úp lại, nàng cư nhiên ở dưới ánh mặt trời lên cao chói chang như thế mà cảm thấy toàn thân rét run.

“Em quên rồi sao? Anh và Lăng Vân cùng hợp tác kinh doanh nha.” Ý cười của hắn càng sâu, cúi thân xuống, đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia.

“Mấy năm qua, số lần anh đến nhà em, so với số lần em về nhà, có thể nói là muốn thường xuyên hơn.”

Nha, nàng là bị dọa đến muốn hôn mê, hay là bị phor nãng nên đầu cảm thấy u ám, cư nhiên đã quên chuyện trọng yếu như vậy, khi không trước mặt hắn lại tròn to mặt nói dối sứt xẹo như vậy.

Sau khi Hường Cương tốt nghiệp, không phải là hoàn toàn chặt đứt tin tức, tin tức trong trấn nhỏ vẫn lưu thông nhanh chóng, những chuyện liên quan đến hắn vẫn luôn được nhắc đến, thỉnh thoảng vẫn là đi vào cuộc sống của nàng.

Nàng biết hắn đầu đại học ở bắc bộ, biết hắn ở một tòa cao ốc ở bắc bộ, biết hắn đi ngoài đảo tham gia quân ngũ -- nàng đương nhiên cũng biết, hắn sau khi tốt nghiệp đại học liền cùng Lăng Vân hợp tác, mở một gian công ty, nghe nói việc kinh doanh rất thuận lợi, nay đã trở thành một xí nghiệp lớn.

Nàng cũng không hoài nghi, Hường Cương sẽ là một thương nhân thành công. Cùng với những người đồng trang lứa khác, chỉ mỗi cái giọng tay nhắc chân đều tao nhã hơn rất nhiều lần. mà lời nói mỉm cười của hắn, lại thêm một phần giả dối, tính chất đặc biệt này, đều là điều kiện chuẩn bị để bước vào chốn thương trường.

Trước khi trở về trấn, nàng cũng từng không yên lòng, chỉ sợ sẽ gặp được hắn. Nhưng là, Lăng Vân từng nhẹ nhàng băng quơ đề cập qua, nói tổng công ty ở Đài Bắc cần Hường Cương ở đó, để cho nàng cứ yên tâm nghĩ đến, hắn còn xa ở chân trời, tuyệt đối sẽ không hiện diện ở thị trấn này của nàng.

Xem ra, nàng đã đoán sai!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ lên các loại biểu tình phức tạp, bàn tay to ngăm đen cũng đã vươn đến, gỡ lấy hai tay đang siết chặt chú cho đang kêu ăng ăng kia.

“Com nắm, lên xe.” Hường Cương hạ lệnh.

Cầu nhi thật sự nghe lời, một cái khẩu lệnh một động tác, nhận được chỉ thị liền nhảy ra khỏi sự ôm ấp của nàng, chạy vào trong xe ngồi xong, so với bộ dáng khó dạy dỗ đáng đánh đòn ở bưu điện, quả nhiên có thể nói là hai ‘con chó’

“Anh tại sao lại biết tên của nó?” Nàng khó chịu chất vấn.

“Anh với chị dâu của em cũng rất quen thuộc.” Hắn trả lời thật sự đơn giản, chuyện vừa chuyển, lại quay sang nhìn vào trên tóc nàng.

“Thời tiết nóng như vậy, anh cũng không muốn tiếp tục phơi nắng như vậy. Em là quyết định muốn tự mình lên xe, hay là muốn cho anh ôm em lên xe?”

Như vậy rõ ràng uy hiếp, làm cho nàng cho dù nếu không tình nguyện, cũng phải dương cò trắng đầu hàng, vì hắn vô lại cúi đầu xưng .

Chống.

Nàng quá mức hiểu biết Hường Cương, biết hắn tuyệt đối là nói được thì làm được! Nếu nàng cứ tiếp tục lại ở trên xe máy, hắn thật sự sẽ không để ý đến giấy dựa phản kháng của nàng, giờ tay ôm nàng quăng vào trong xe.

Vì tránh trở thành đề tài cho mọi người quê nhà trà dư com hậu bàn luận, Lăng Lung chậm rãi bước xuống xe, rút chìa khóa, lại lấy cái túi xách, sắp xếp lại9j đồng truyện tranh tiểu thuyết trong túi.

“Đó là cái gì?”

“Truyện tranh.”

“Tính trẻ con chưa bỏ được?” Hắn nhếch môi nở nụ cười nhẹ.

“Ai cần ngươi lo.” Nàng ngoài cười nhưng trong không cười, nặng nề lê bước, bắt đắ dĩ leo lên xe, tâm tình trầm trọng giống như một phạm nhân bị đưa lên pháp trường.

Bên trong xe rộng mở mà thoải mái, chẳng những có không khí mát lạnh dễ chịu mát mẻ, còn có nhạc nhẹ dễ nghe. Nếu không vì thật sự sợ hãi hắn, nàng sẽ thừa nhận, ngồi trên xe của hắn, so với đứng dưới ánh mặt trời nóng cháy kia, mồ hôi ướt đầm chờ đợi cứu viện tới thoải mái hơn rất nhiều.

Nàng bất động thanh sắc đánh giá, xác định mấy năm qua, Hường Cương thật khác xa so với sự tưởng tượng của một viên chức nhỏ bé tầm thường như nàng. Chú chó thì lẳng xăng ở chỗ ngồi, hưng phấn cực kỳ. Nó dùng sức mạnh quan tâm nghe ngóng mọi động tĩnh chung quanh, lại dùng răng năng bén nhọn trắng nõn cắn xé vật mới vừa phát hiện. Nàng ở trong lòng vụng trộm kỳ vọng, mong nó sẽ cắn nát mọi thứ dụng cụ sang quý tính vì này.

Động cơ nhẹ khởi động, trên ghế truyền đến một chấn động nhẹ nhẹ, thân hình Hường Cương nhích lại gần, một tay chống vào cánh cửa thủy tinh đang che nắng bên cạnh nàng, bả vai rộng lớn che trụ ánh mặt trời gay gắt bên ngoài, một hơi thở nam tính nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngủ, từ thân hình hắn truyền đến.

“Anh muốn làm cái gì?” Nàng trừng lớn mắt, toàn thân đều căng lên như dây đàn, hoài nghi người này mưu đồ gây rối.

“Chỉ là muốn thắt dây an toàn giữ em.” Về mặt hắn mỉm cười, nhẹ khom người lôi sợi dây an toàn từ dưới chân nàng ra, thoải mái tra vào.

Lăng Lung thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm mắng bản thân lại đa tâm suy nghĩ nhiều. Nàng ngẩng đầu, vốn định mở miệng nói lời cảm tạ, nhưng lại phát hiện, sau khi đã khóa dây an toàn xong, hắn vẫn chậm chạp không trở lại chỗ ngồi, đôi mắt đen nóng bỏng kia đang lướt từng tấc trên cơ thể nàng, ngoài nụ cười nhẹ trên môi, còn mang một cảm giác làm cho người ta bất an nóng rực.

“Em vẫn bé nhỏ như vậy.”

Hường Cương nhẹ giọng nói nhỏ, thanh âm trầm thấp ở trong xe càng tăng thêm sự gần gũi và thân mật.

Lần này khẳng định không phải nàng miên man suy nghĩ, hắn, hắn, hắn, hắn, hắn, hắn --

Hỗn loạn đầu óc còn không kịp phản ứng, Hường Cương đã cúi xuống hôn nàng.

“Bé con, hoan nghênh em trở về.” Bạc môi bá đạo, trong lúc nàng đang kinh ngạc thất thần, dễ dàng che lại hơi thở thơm tho của nàng, hắn hôn nàng cướp lấy la lên cùng kháng nghị của nàng, làm cản hôn vừa ôn nhu vừa mềm mại trên đôi môi phẫn nộ của nàng.

Hai đường thẳng lại giao nhau ở một điểm, chuyện xưa của nàng và hắn lại xuất hiện nhưng lần này đã thay đổi chương trình và tiết mục, bắt đầu một cuộc hành trình mới.

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Tại phòng khách của Lãng gia, có một thiếu phụ xinh đẹp đang ngồi.

Nàng cô trắng buông xuống, lẳng lẳng nghiên cứu tờ tạp chí mới, đang mặc trên người bộ quần áo của người phụ nữ mang thai, làm tăng thêm làn da trắng nõn nà, trên vai mang một cái áo choàng bằng nhung xanh thẫm, dùng để chống lại khí lạnh còn sót lại của mùa xuân. Toàn thân mặc một bộ quần áo màu cà phê, tăng thêm nét quyến rũ làm cho người ta khi nhìn vào càng thêm thêm nhỏ dãi.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm, chú cún con hưng phấn kêu ăng ăng, nàng ngừng đọc, ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt long lanh to tròn.

“Com nắm, im lặng! Không cần kêu, có lẽ chị dâu ta đang ngủ.” Thanh âm thanh thúy từ ngoài cửa truyền đến, tiếp theo cửa bị đẩy ra, một người một chó chen lẫn nhau đi vào.

Chú cún chiếm được thể thượng phong, dẫn đầu vọt vào, lao thẳng tới thiếu phụ trên sofa, gác đầu lên đùi nàng, dùng ánh mắt cầu xin lừa gạt sự chú ý của nàng.

“Đừng lo lắng, chị tỉnh rồi.” Nàng nhẹ nhàng đứng dậy. “Em mang cái gì về vậy? Có cần chị đến giúp không?”

Lãng Lung vội vàng khoát hai tay, ngăn cản tẩu tử đứng dậy.

“A, Oa Oa, chị không cần đứng lên, cứ ngồi là tốt rồi.” Nàng liên tục lắc đầu.

“Cái này chỉ là một ít tiểu thuyết, truyện tranh, không nặng, tự em mang vào là được rồi” Tuy nói những thứ ấy không nặng bao nhiêu, nàng vẫn là vùng trộm hoài nghi, chị dâu nói không chừng những thứ ấy nhắc không nổi đâu.

Thành viên mới của Lãng gia, là một mỹ nữ mảnh khảnh, người cũng như tên, cả người nàng giống như một cô bé con, cẩn thận làm cho người ta tâm sinh triu mến, ngay cả khi có một ngọn gió lớn thổi đến cũng sẽ làm cho người ta lo lắng nàng sẽ bị cuốn đi mất. Cũng may động tác Lãng Vân nhanh chóng, tận tâm cố sức, mấy tháng sau khi kết hôn khiến cho nàng mang thai, tăng thêm sức nặng cho nàng.

Đập cánh cửa đóng lại sau lưng, Lãng Lung còn quay đầu lại, khần trương vô cùng nhìn xung quanh, xác định chắc chắn chiếc xe hơi nhập khẩu sang trọng kia đã không thấy bóng dáng, nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ở cửa ra vào đối đối dép lê mang trong nhà.

“Anh hai đâu?”

“Ồ tại phòng bếp.” Ngón tay nhỏ bả của Oa Oa, nhẹ nhẹ điểm lên cái bụng của chú cún yêu.

Lãng Lung gật đầu, hướng phòng bếp đi được hai bước, lại dừng lại. “Chị bây giờ có đói không? Có muốn ăn chút gì hay không?”

“Nắm chung tương.”

“Em đi nấu ngay.” Nàng lập tức trả lời, bước nhanh đi về hướng phòng bếp, trong đầu đã nhanh chóng tính toán số thực phẩm dự trữ trong tủ lạnh.

Trong tủ lạnh còn có chút nắm hương cùng với thịt heo, lại dùng đậu cả vỏ tương trộn lẫn, sau đó lấy thịt heo ướp gia vị cho thấm, và-- ừm, ngày hôm qua, thiếu hai ở cách vách có tặng một túi dưa chuột nhỏ, có thể băm nhuyễn....

Tiếng nói mềm mại của Oa Oa truyền đến, đánh gãy suy nghĩ của nàng. “Không cần lo, Lãng Vân đang nấu.” Nụ cười nhu hòa xinh đẹp càng tươi hơn, quả thực làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Gương mặt đang trầm tư nhanh chóng đông lạnh vì hoảng sợ.

“Làm ơn a, anh ấy mà nấu làm sao có thể ăn!” nàng ba chân bốn cẳng chạy vội vào phòng bếp, thùng thình thùng, liền thấy đại ca thật sự đứng ở bếp đang canh giữ nồi nước đang sôi trào.

“Bề mặt đã bị anh nấu thành hồ như thế này, Oa Oa thích ăn là hơi lỏng một tý, nước trong! Tránh ra, tránh ra, để em nấu.”

Lãng Vân vâng lời tránh ra, trên trán dung nhả nhận mang nụ cười yếu ớt, để cho cô em gái tiếp tục công việc nấu bếp.

“Anh mau đi ra bên ngoài bồi bà xã của anh, đừng ở chỗ này làm vướng tay em.” âm thanh của nàng từ phòng bếp vang lên.

Thân hình nam tính cao lớn như núi bước ra phòng bếp, không gian lập tức trở nên rộng rãi hẳn nàng mở tủ lạnh ra, nửa người trên vùi vào trong tủ lạnh tìm đồng tim tây.

“Hành đâu? Hành đặt ở chỗ nào? A, tìm được rồi.” Nàng làm bầm lều bầu, từ trong tủ lạnh lấy ra những thứ cần dùng, bắt đầu xuất chiêu.

Củ tỏi cùng nắm hương dưới những nhát dao nhuần nhuyễn hóa thành mảnh vỡ, tiếp theo bị ném vào nồi đang bốc khói. Khói ùn ùn bốc lên từ chiếc chảo nóng, nàng vung tay đảo chiếc sạn, đôi mắt chăm chú nhìn vào chảo nêm nếm gia vị, trong đầu cũng không tự chủ bay tới trên người Hường Cương.

Vài năm không gặp, trình độ vô lại ác liệt của hắn, cũng giống như kỹ thuật nấu ăn của nàng đều có tiến bộ rõ rệt. Làm cho nàng ảo não, là hắn đối nàng vẫn có hứng thú quá mức, luôn lấy sự đùa cợt nàng làm vui.

Lăng Lung cắn môi đỏ mọng, tránh cho tiếng than vãn ảo não bật ra.

Nha, hắn tại sao lại không có thể giơ cao đánh khẽ, phóng nàng một con ngựa? (cái gì nguyên văn, ta hem hiểu lắm)

Lúc trước, hắn đoạt nụ hôn đầu tiên của nàng, nói là phí dạy kèm tại nhà, vậy còn bây giờ? Nụ hôn vừa mới trên xe lại là cái gì? Không lẽ là tiền xe chờ nàng về sao?

Thù mới hận cũ cùng nhau nảy lên trong lòng, nàng nắm chặt oa sạn, kích động muốn lao ra đi hành hung, đem Hường Cương đánh cho đầu roi máu chảy, tốt nhất là có thể đem hắn đánh cho hôn mê bất tỉnh, để sau này hắn khỏi đến làm phiền nàng --

Chỉ là khi nghĩ đến tên đáng giận kia là bạn làm ăn hợp tác với đại ca ăn ý nhất, nàng nhất thời hai vai đều suy sụp, cả người giống như bong bóng cao su bị xì hơi, từ sát ý dạt dào trở nên uể oải vạn phần.

Giống như chơi bóng rổ lúc còn ở trung học vậy, Hường Cương phụ trách tiền công, Lăng Vân phụ trách phòng thủ, bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý. Đối với việc kinh doanh công ty cũng thế, hai người đều là nhân vật trọng yếu, thiếu một thứ cũng không được, nàng cho dù đang tức giận, cũng phải bận tâm đến sự nghiệp của anh mình, không thể động chạm đến một cọng lông tơ của tên họ Hường kia, chứ đừng nói lấy cái oa sạn đi đánh chết hắn.

Nàng mặt nhăn mày nhíu, khó chịu nhanh chóng nấu thức ăn cho xong.

“Là Hường Cương chở em về.” Nàng đem thức ăn đến phòng khách, vẻ mặt nghiêm túc tuyên bố.

Lăng Vân chỉ là nhú mày, không có hề răng.

Mặt nhăn nhíu bước đến một cái ghế dựa vài, bức xúc đến trước mặt hắn: “Lân ca, anh không phải đã nói, anh ấy phải ở Đài Bắc xử lý sự tình, tạm thời sẽ không trở về sao?” Nàng chất vấn, trong lòng có điểm khó chịu.

“Chuyên ở Đài Bắc đã xử lý thỏa đáng.” Lăng Vân bình tĩnh trả lời, ngón tay thon dài lấy chiếc đĩa, sẵn sàng đưa đến trước mặt thê tử, chiếu cố cẩn thận.

Lăng Lung trừng lớn ánh mắt.

“Vậy là anh biết anh ấy trở về?”

“Biết.”

“Vậy tại sao anh không nói cho em biết?” Nàng tức giận oa oa kêu to.

“Tại sao phải nói cho em biết?” Lăng Vân hỏi lại.

“Như thế em mới có thể đào tẩu trước.”

Ồ ô, không phải nói huynh muội là đồng lòng sao? Vì sao rõ ràng là cùng chung cha mẹ chung một dòng máu, Lăng Vân lại một chút cũng không hiểu ý nàng?

Oa oa đang cúi đầu ăn mỳ, tao nhã hạ chiếc đĩa xuống, trên mặt thoáng hiện lên ý cười. “Đúng rồi, chị có nghe mẹ đề cập qua, Hường Cương lần này trở về, là vì tham gia cuộc xem mắt tuần này.”

“Xem mắt?” Nàng hơi hơi sững sốt, nghiêng cái đầu nhỏ nghĩ nghĩ, tiếp theo lại mãnh liệt lắc đầu. “Tên đó ở Đài Bắc khẳng định có nhiều nữ nhân đến độ đếm không hết, làm sao còn cần đi xem mắt?”

Hường Cương tuy rằng đáng giận, nhưng là mị lực nam tính xác thực chân thật đáng tin. Chỉ bằng khuôn mặt tuần suất của hắn, khí lực cao lớn rắn chắc, hơn nữa nói về tài khoản trong ngân hàng, nhất định sẽ có rất nhiều nữ nhân dùng trăm mưu ngàn kế, tranh giành lấy hắn.

Nói không chừng hắn đã chán ăn nhưng cô gái lẻo lét ở Đài Bắc, muốn thay đổi khẩu vị, mới dời đi sự chú ý, chuẩn bị trở về lừa gạt những cô gái ngây thơ ở trấn nhỏ này.

“Anh không có cô gái nào ở bên cạnh.” Tiếng nói thuần hậu, đột nhiên vang lên ở phía trên đầu nàng.

Nàng kinh hồn hoảng vía, nuốt xuống tiếng thét chói tai vọt tới bên miệng, vội vàng xoay người sang chỗ khác, mắt kinh hoàng nhìn thấy một bức tường to lớn, không biết là từ lúc nào đã đến bên cạnh thân thể của nàng đứng vững, dựa vào thật gần thật gần.

Ách, không đứng, không phải tường -- nàng hơi chút thối lui về phía sau một chút, mắt ngược lên trên ngắm, mới xác định thân phận chân chính của quái vật lớn này --

Quả nhiên là Hường Cường.

“Anh luôn thích làm tôi sợ sao?!” Lăng Lung tức giận chất vấn, nhanh chóng nhảy lùi về phía sau, không muốn cùng hắn ở gần sát như vậy.

khieu khai, không nghĩ cùng hắn đứng ở cùng khối chuyên thượng.

Nếu có thể, nàng thậm chí không muốn cùng hít thở chung một bầu không khí với hắn!

“Không” Hường Cường lộ ra mỉm cười sâu xa khó hiểu. “Anh thích làm chuyện khác hơn.” Tầm mắt u ám, nhìn từ gương mặt đang tức giận chuyển sang đỏ hồng, sau đó kéo xuống, một đường quét qua những đường cong dưới bộ quần áo, không bỏ sót chi tiết nào.

Về mặt của hắn làm cho trái tim của nàng nhảy dựng, bản năng biết, tốt nhất đừng nên tiếp tục hỏi, hắn thích làm rốt cuộc là cái gì.

Nhưng mà, suy nghĩ kĩ lại, hắn thích làm chuyện gì với nàng cơ chứ?

“Không phải anh đã trở về nhà rồi sao?” Nàng không khách khí hỏi.

“Anh bỏ xe ở nhà, sau đó đi đến đây.”

Hường Cường thoải mái ngồi xuống, trả lời đương nhiên, giống như nơi này mới là nhà của hắn, mà Hường gia chỉ là nơi hắn dùng để đỗ xe.

Đáng chết, lúc này nàng nên khóa chặt cửa mới đúng.

Không khí dày đặc mùi thức ăn thơm ngát hấp dẫn Hường Cường chú ý, hắn quay đầu đi, thấy bát nắm chung tương kia, lập tức hai mắt sáng ngời.

“Nhìn thấy hình như rất ngon.”

Hắn khát vọng nói, không chút nào giấu diếm mơ ước đối với thức ăn.

Oa Oa nở nụ cười ngọt ngào nhìn hắn, nhìn vừa vô tội vừa nhu nhược.

“Không phải anh muốn tranh thức ăn với tôi chứ?”

“Tôi làm sao dám?” Hai tay hắn giơ cao, đem ánh mắt chờ mong chuyển hướng Lăng Lung.

“Tôi chỉ nấu một chén.” Về mặt nàng vô tội.

Hường Cường lộ ra mỉm cười mê người.

“Không quan hệ, anh có chuyện muốn cùng Lăng Văn thương lượng, nghỉ ngơi vài giờ, bữa tối phải làm phiền em rồi.” J Nói lễ phép, kỳ thật là bỏ qua bữa tiệc tối này, hắn nhất định phải ăn.

Tên da mặt dày!

Ngay cả xuyên thấu thiếu chút nữa phun ra cánh môi, nhưng ngại anh trai đang có mặt ở đây, hơn nữa chị dâu đang mang thai, không thể nghe những câu quá mức ‘kích động’ như thế, chỉ có thể xiết chặt nắm tay, miễn cưỡng đem những lời này đều nuốt trở lại trong bụng.

Đuổi không đi khách không mời mà đến này, nàng đơn giản tự tìm đường đi cho mình, xoay người bước đi đến túi tiểu thuyết ở góc tường kia, không thềm lên tiếng, tiêu sái trở vào phòng bếp, cự tuyệt cùng hắn sống chung một phòng.

Bữa tối ăn lẩu cá viên, thịt viên.

Thức ăn mà nàng làm hôm nay, thứ nhất là vì Oa Oa thích ăn, thứ hai là vì động tác trong lúc băm nhuyễn cá làm chả, vừa lúc có thể phát tiết khó chịu trong lòng nàng. Chính là, không nghĩ tới khi thức ăn vừa đem lên mặt bàn, ngược lại tiện nghi cho tên nam nhân từ trước đến nay không mời này.

Thấy vẻ mặt thỏa mãn khi ăn của Hường Cường, bộ dáng vui sướng đầm đìa, Lăng Lung ở trong lòng thầm mắng bản thân tính sai, cư nhiên quên hắn rất thích thức ăn như thế này, mỗi lần đều đã ăn bát để hướng lên trời.

Hắn an vị ở một chỗ khác của bàn ăn, cuộn cao tay áo, lộ ra cánh tay rắn chắc, mỗi một cái động tác, đều tác động quần áo dính sát vào người, một lọn tóc đen nghịch ngợm, rủ xuống vàng trán no đủ của hắn, làm cho hắn tăng thêm vài phần quyến rũ không kiềm chế được.

Nàng vẫn không quên cảnh tượng đáng nhớ này.

Một trận nhiệt nằng không hiểu, lạng lẽ dâng lên mặt nàng, nàng vội vàng dời đi ánh mắt, khắc chế chính mình không nhìn Hường Cường nữa.

Cũng may, những người khác cũng không phát hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vùi vào trong bát đồ ửng hân lên, bọn họ đang thảo luận tin tức quan trọng ở trên.

Trước đó không lâu, Dương Hân Hân sống cách đây vài con phố, vào ngày lễ đính hôn, làm phần đông tân khách bị vị hôn phu cho leo cây. Về sau nghe tin tức xác thực lại, nam nhân kia cùng một quả phụ bỏ trốn, Dương Hân Hân còn chưa kịp cười vào cửa đã trở thành người bị chồng ruồng bỏ.

Thị trấn nhỏ này vốn thật sự bình yên, không có tin tức gì lớn lắm, thỉnh thoảng chỉ một chú cún con hay mèo con vô tình đi lạc, lại có thể làm cho mọi người náo nhiệt bàn tán xôn xao. Lúc này xảy ra một chuyện lớn đến như vậy, tin tức bát quái đã sớm truyền khắp phạm vi trăm dặm, trình độ phấn khích, chỉ sợ đủ làm cho dân chúng ot trấn này bàn luận đến mấy năm sau.

“Ôi, mọi người nói thử xem, chuyện Hân Hân gặp phải, có phải làm cho người ta đau lòng hay không?” Lăng Lương Nguyệt Nga nhìn quanh người nhà.

“Bà mai như ta, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn như vậy được, thế nào cũng phải tìm một đối tượng tốt để giúp con bé ấy mới được.” Bà nói rất thật lòng, bởi vì cảm thấy sứ mệnh quan trọng của bà mới mà hai mắt sáng lên.

“Cho nên, mẹ liền chọn đến Hường Cường?” Lăng Lung nhin không được mở miệng.

Người kia, thật sự muốn đi xem mắt sao?

Dương Hân Hân là đồng học thời trung học của nàng, đơn thuần mà thiện lương, vẫn là một tiểu mỹ nhân thanh lệ, cùng Hường Nhu cũng là thân thiết như chị em ruột. Xét tất cả mọi điều kiện, xem ra, Dương Hân Hân xác thực cùng Hường Cường thực xứng đôi, nếu có thể tác hợp hai người, thật sự là một nhân duyên đẹp.

Không biết vì sao, trong thức ăn rõ ràng nàng không có nên nêm giấm chua, Lăng Lung lại đột nhiên cảm thấy ở yết hầu ghen tuông ứa ra, giống như năm ấy nàng uống nguyên hũ giấm chua, làm cho ngực nàng khó chịu.

“Ôi, nào có thuận lợi như vậy?” Lăng Lương Nguyệt Nga buông hạ chiếc đũa, bắt đầu kể lể quá trình tuyển chọn người khó khăn gian khổ cho mọi người nghe, chỉ sợ cô con gái yêu bỏ sót chi tiết nào. “Mẹ dù sao cũng mang danh chiêu bài ‘đệ nhất bà mối’, đem tất cả những tư liệu nam nhân tốt nhất trong vòng phạm vi trăm dặm quanh trấn mang đến Dương gia, nhiều người tả chọn hữu chọn, lại vẫn không tìm ra.

“Hân Hân không đồng ý sao?” Oa Oa nhẹ trong đó, chính là biết thời biết thế, làm cho bà tiếp tục đề tài. Giọng đặt câu hỏi, cũng không phải thật sự muốn biết chi tiết.

Cử chỉ săn sóc này, đôi lúc Lăng Lương Nguyệt Nga sùng ái mỉm cười, còn riêng biệt gấp một cái chân gà cho đứa con dâu bảo bối.

“Hân Hân không lên tiếng, không hài lòng là Hường Cường.” Bà khoa trương thở dài một hơi. “bất tuyển ra người nào, Hường Cường đều thấy khuyết điểm của người ta, so với mẹ của Hân Hân còn nghiêm khắc hơn.”

Trưởng tử Hường gia là một người yên lặng ít lời, nam nhân giản dị cao lớn, vài năm trước kế thừa gia nghiệp, đem sự nghiệp trồng hoa Lan của Hường gia kinh doanh thuận lợi ngày càng phát triển, ở thị trấn trên rất nổi danh được mọi người tôn trọng. Nên câu nói của hắn, ở thị trấn này đều rất có trọng lượng.

Một chút ý cười hiện lên trong mắt Hường Cường, hắn không có hé răng, chỉ lẳng lặng húp chén canh nóng trong chén.

“Suốt một ngày, ta rốt cuộc nghĩ đến Hường Cường, Hường Cường thế này mới gạt đầu đồng ý.” Lăng Lương Nguyệt Nga cười meo meo nói, may mắn còn có người đề tuyến. “Không hồ là huynh đệ nhà mình, Hường Cường khẳng định cũng biết, Hường Cường tuyệt đối là 『cực phẩm trung cực phẩm』, căn bản không thể thấy một khuyết điểm nào đề chê bai.”

Cực phẩm trung cực phẩm?

Lăng Lung cắn nhẹ cánh môi, soi mói đánh giá nam nhân trước mặt.

Hừ, còn cực phẩm đâu! Ở trong mắt nàng, người kia căn bản là 「vô lại trong vô lại」! Tốt nghiệp trung học năm ấy, liền nổi lên sắc tâm đoạt nộ hôn đầu tiên của nàng, trời mới biết những năm gần đây, đôi môi đẹp kia đã từng hôn qua biết bao nhiêu nữ nhân rồi.

Chính là, trên bàn cơm, tựa hồ chỉ có nàng hiểu được, Hường Cường kỳ thật có bao nhiêu ác liệt, những người còn lại vẫn tin tưởng vững chắc, hắn là một nam nhân tốt có thể mang đến hạnh phúc cho Dương Hân Hân.

“Đúng rồi, Lăng Lung, tối thứ ba này con không được đi đâu nha, mẹ có việc cần nhờ.” Lão mẹ mở miệng chi thị.

“Vì sao? Ngày đó có chuyện gì sao?” Nàng mờ mịt hỏi, cái miệng nhỏ nhắn tựa vào bên bát, nuốt mỹ vị canh nóng.

“Con cùng Hường Cường đi xem mắt!”

Một tiếng sắc khụ kịch liệt vang lên.

“Ặc, khụ khụ khụ khụ --”

Lăng Lung dùng khăn ăn che kín cái miệng nhỏ nhắn, liếc mình ho khan, đôi mắt to tròn kia vì ho sặc sụa mà đong đầy nước mắt. Nàng bắt đầu hoài nghi, chính mình sớm hay muộn có một ngày, sẽ bị lão mẹ dọa cho sợ tới mức sặc chết ở trên bàn cơm.

Sau một lúc lâu sau, nàng mới có biện pháp mở miệng. "Tại sao con phải đi với anh ấy?"

"Bởi vì con là người rảnh rỗi nhất!" Lăng Lương Nguyệt Nga nói như đó là chuyện đương nhiên.

"Mẹ, mẹ đi với anh ấy là được rồi --"

"Con nghĩ rằng mẹ và con không muốn?" Bà trợn trừng liếc nữ nhi một cái. "Tam cửu công của con đã qua đời, mẹ phải đi hỗ trợ, hai ngày tới đúng lúc lại không thể ở nhà."

Các loại hôn tang vui mừng, là trường hợp liên lạc cảm tình thân thích trọng yếu nhất, tuyệt đối không thể có lý do vắng mặt. Bởi vì như thế, Lăng Lương Nguyệt Nga mới nhịn đau bỏ đi trách nhiệm giám sát việc xem mắt, đồng thời đem trách nhiệm trọng đại này giao cho cô con gái.

"Trong lúc xem mắt, khó tránh khỏi có vài chuyện bất ngờ phát sinh, con nên nhớ mang theo di động của Lăng Vân, nếu có cái gì ứng phó không được, liền gọi điện thoại cho mẹ hay." Bà cẩn thận dặn.

"Ừm -- con không cần --" Lăng Lung thanh âm thật nhỏ thật nhỏ.

"Không cần cái gì?"

"Không cần đi xem mắt với anh ấy."

Lăng Lương Nguyệt Nga sắc mặt lập tức đen một nửa.

"Vì sao không cần?" Bà lấy chiếc đũa chỉ chỉ nữ nhi, không thể tin được.

Phải biết rằng, lần xem mắt này được sự quan tâm khắp cả thị trấn này, bao nhiêu người muốn đi theo, làm người đầu tiên biết được, Hân Hân cùng Hường Cương vào đêm đó có bật lên ngọn lửa tình nào hay không? trở thành một đôi giai ngẫu. Ai cũng muốn trở thành 'vị khách đầu tiên', nay cơ hội may mắn này rơi xuống trên đầu Lăng Lung không nghĩ tới nàng không những không biết quý trọng, ngược lại còn nhăn mặt nhăn mày, than thở nói không đi!

"Con -- con -- dù sao -- ừm, chính là không cần --" Nàng hàm hồ nói.

Lão mẹ điểm điểm chiếc đũa giận dữ thiếu chút nữa đã điểm chút mặt của Lăng Lung.

"Hân Hân tốt xấu gì cũng là đồng học của con thời trung học, con không quan tâm đến của bạn bè sao?" Vì muốn cho nữ nhi tình nguyện

Nó chiếc đũa thiếu chút hôn nhân đại sự nữa không trạc đến trên mặt đến. nghe được mới nhất tin tức, Lăng Lương Nguyệt Nga nhăn nheo tính tình,, triển khai đạo đức khuyến bảo.

Lăng Lung không lên tiếng gục mắt xuống, mắt xem mũi, lỗ mũi xem tâm, yên lặng xới thức ăn trong bát, bất vi sở động. Nàng sớm biết tính cách của lão mẹ, biết giám sát chính là cái lý do, muốn nàng chú ý đến tin tức bất quái phát triển mới là thật.

"Này, con lên tiếng đi chứ."

"Không cần chính là không cần." Nàng kiên trì nói, chỉ là đa số những ký do nàng đều giấu ở trong lòng, không nói ra miệng thôi.

Không chịu đàm đương 「 người giám hộ 」 Nguyên nhân đầu tiên, là nàng đã sớm quyết định, muốn cùng Hường Cương phân rõ giới hạn, những chuyện gì liên quan đến hắn, nàng cũng không muốn dính vào, thậm chí hy vọng, nếu có thể nên cách hắn càng xa càng tốt, cùng hắn hoàn toàn bảo trì khoảng cách.

Điều quan trọng hơn là, nàng từ đầu đến cuối vẫn không thể nuốt xuống cảm giác ghen tuông đang ứ nghẹn ngay ở yết hầu kia, chỉ mỗi khi tưởng tượng đến hắn cùng Hân Hân đi xem mắt, nàng liền cảm thấy không được thoải mái --

Lão mẹ còn không buông tha cho.

"Được rồi, Hân Hân với con không có giao tình gì, vậy còn Hường Cương? Dù sao thằng bé trước kia cũng có lòng tốt đến kèm con môn toán, tiêu tốn không ít thời gian với con, giúp con đạt được điểm cao."

Nhắc tới chuyện phụ đạo toán học năm đó, nàng đã muốn đứng dậy lật bàn, vung tay đập vào mặt Hường Cương.

Lăng Lung ngước mắt lên, nhìn trừng trừng vào một góc khác của bàn ăn hắn lại duy trì tính cách ác liệt không biết xấu hổ, nhìn nàng nhướng mày mỉm cười, thậm chí lấy chiếc đũa, nhẹ nhàng điểm điểm môi hắn --

Vô lại!

Nàng thờ hốc vì kinh ngạc, tức giận đến toàn thân phát run, hai tay xiết chặt cạnh bàn, thật lòng muốn đem tất cả thức ăn ném vào mặt Hường Cương!

Không nên không nên, có thai phụ ở đây, cho dù nóng giận cũng nên nói bằng miệng tuyệt đối phải giúp đỡ anh trai và chị dâu bảo toàn sự nghiệp an thai dưỡng nhi, cho dù lại phần nộ, cũng không nên để cho sóng gió nổi lên trở thành tấm gương xấu cho thai nhi.

Chính là, cục tức này nàng thật sự nuốt không trôi, cho dù không thể lật bàn đá ghế, cũng phải lên tường phạt tên xấu xa đáng giận kia, để cho nàng vui bớt cơn tức của mình.

Nàng lặng lẽ nâng chân lên, hướng về Hường Cương một đá thật mạnh.

Bàn ăn có chút lay động, bát canh trước mặt Oa Oa kia suýt nữa đánh nghiêng, tay chân Lăng Vân nhanh chóng, một tay cầm bát canh, mới không để cho canh nóng làm phỏng thể từ.

“Em gái” Hân nhú mày.

Lăng Lung không để ý đến, đôi mắt vẫn nhìn trừng trừng vào Hường Cương, lại phát hiện hân vẫn bình thản tự nhiên không kêu than một tiếng, không nhảy dựng than đau, thậm chí ngay cả lông mi cũng không thêm nhướng lên.

Quái, người này da thịt thực sự dày đến thế sao, chịu nổi một đá như vậy?

Chưa từ bỏ ý định, nàng ngưng tụ tất cả mọi khí lực, không ngừng cố gắng đá thêm một cước, kiên trì muốn đá đến hân phản ứng mới thôi

Cái bàn lại rung lên, mặt Hường Cương vẫn là không đổi sắc, nhưng thật ra Lăng Vân ngẩng đầu, về mặt nghiêm túc nhìn nàng.

“Em gái, em đang đá anh đó.” Hân bình thản nói, đứng dậy thay đổi vị trí, cự tuyệt không làm con son dương gánh tội thay.

Lăng Lung cắn môi đỏ mọng, tức giận nhanh chóng cảm giác có lỗi thay thế. Nàng ôm hận trừng mắt nhìn Hường Cương liếc mắt một cái, nhưng cũng không dám làm càn nữa. Chân của nàng không dài lại không có mắt, nếu swo ý đá nhầm chân của chị dâu, nàng cũng thật liên ăn không xong đâu, thể nào cũng phải quỳ gối trước bài vị của tổ tông sám hối ba ngày ba đêm mới được.

Lăng Lương Nguyệt Nga không phát hiện động tĩnh bên dưới cái bàn biến hoá kỳ lạ, còn đang cẩn thận nói liên miên, không đem nữ nhi khuyên đến gât đầu đồng ý, bà tuyệt đối sẽ không cam tâm.

“Hường Cương lúc trước chiều cô con như vậy, con tại sao lại không hiểu được câu có ân phải báo đáp, cũng nghĩ giùm cho thằng bé? Bên cạnh Hường Cương hoàn toàn không có một người bạn, công việc nhiều đến như vậy, nếu ngày nào đó thân mình mệt mỏi, làm sao có ai đến chăm sóc thằng bé tội nghiệp này?” Bà vận dụng tất cả mọi lý do, muốn lấy tình cảm lung lay Lăng Lung.

Hường Cương mỉm cười, trong mắt lóe ra tia chế nhạo quang mang.

“Lăng Lung dù sao cũng đang thất nghiệp, nếu con thật sự ngã bệnh, thật ra có thể nhờ cô ấy đến chăm sóc đặc biệt là được.”

“Đừng tìm tôi, tôi không đảm đương nổi trọng trách này đâu.”

Nàng hoả tốc cự tuyệt.

Lão mẹ còn nói.

“Cho dù không sinh bệnh, chuyện ăn uống của thằng bé cũng thiếu người quan tâm, thức ăn bên ngoài nếu không phải rất nhiều bột ngọt thì cũng nhiều dầu mỡ, thỉnh thoảng ăn thì không sao, ăn lâu ngày chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.”

“Đừng lo lắng, con vẫn có thể giống như trước đây, đến đây hưởng thụ thức ăn ngon tuyệt mà Lăng Lung nấu.” Hân tươi cười khả cục nói.

Nàng sống lưng chột lạnh, toàn thân nổi lên da gà.

“Công ty của anh ở Đài Bắc nha!” nàng gằn giọng nhắc nhở.

“Anh có thể vì thức ăn của em nấu, đem toàn bộ việc kinh doanh chuyển về thị trấn. Dù sao, công ty có rất nhiều sản phẩm, đều là chế tác ở thị trấn này, đồng thời dễ không chế hiệu quả sản xuất hơn.” Hân thực sự còn quay đầu hỏi ý kiến Lăng Vân. “Anh cảm thấy đề nghị của tôi được không?”

Lời nói này đúng là chiêu trí mạng!

Này lời nói, bằng là trí mạng nhất kích!

Hường Cương định trở về thị trấn?

Thì phải nói là, nàng đi mua đồ ăn rất có khả năng sẽ gặp được hân, dẫn chó đi dạo cũng có khả năng gặp được hân...

Hơn nữa, nhìn thái độ vừa rồi của hắn, như là quyết tâm muốn lần nữa thu hồi vị trí trên bàn cơm của Lăng Gia, Nếu hắn thật sự trở về, da mặt của hắn sẽ giống như một khối da trâu, khắp nơi làm phiền nàng, ánh mắt của mọi người bên ngoài sẽ tập trung vào nàng lần nữa, bởi vậy, nàng chẳng phải là trở về cuộc sống khó khăn khổ sở như trước kia sao?

Đĩ vãng bị nắm đi 「 thân thiết 」 này, bị ánh mắt ghen tị nhìn trừng trừng khắp nơi, nháy mắt chen chúc mà đến, như là đèn kéo quân chuyển động trong đầu nàng.

Chuyện đã cách nhiều năm, nguy cơ lại có thể dậy lên một lần nữa, nhất định nàng phải nhanh chóng đem của khoai lang nướng nóng bỏng tay mang tên Hường Cương này đem giao cho người khác.

Sợ hãi bao phủ lấy sự ghen tuông của nàng, Lăng Lung giống như bị kim châm từ trên ghế nhảy dựng lên, không còn chần chò do dự nữa, lập tức quyết định ‘ném thật xa’

“Mẹ, chuyện này giao cho con, con nhất định tìm một cô gái cho hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Khí hậu mùa xuân hoàn toàn không thể nắm bắt được.

Trước đó không lâu còn nóng kinh người, chưa đến mấy ngày, bỗng dưng từng cơn gió lạnh ập tới, ánh thái dương độc ác lập tức mất uy phong, thời tiết nóng bức biến đâu mất hết, gió lạnh ủa về. Mặt trời đi đâu mất, gió lạnh thổi ào ạt như muốn đến để báo danh, nhiệt độ không khí lập tức rớt đến mười độ. Quần áo mùa đông nặng nề còn chưa kịp xếp lại, đã phải mặc vào, mới đủ để ứng phó với nhiệt độ thấp vào ban đêm của gió xuân.

Tuy nói bà mỗi có nghĩa vụ thay song phương nam nữ làm giới thiệu đơn giản cá biệt, nhưng nhiều người đều ở cùng lớn lên chung một thị trấn, đối với gia thế lẫn nhau đều hiểu rất rõ ràng rành mạch, trình tự giới thiệu kia đương nhiên có thể miễn, nàng trình diện trễ một chút cũng chắc cũng không sao.

Quả nhiên, nam nữ song phương đã gặp nhau rồi.

Thân thể nhỏ nhắn nhanh chóng co rút lại, cơ hồ muốn nằm sát xuống sàn nhà. Nàng túm lấy chú chó, kéo nó cùng nhau phủ phục đi tới, tránh đông né tây, thật vất vả mới chọn vị trí bồn hoa hơi khuất một tý ngồi xuống.

Nhà ăn đương nhiên có rất nhiều ma lực để dụ hoặc, chú cún con không ngừng giẫy dụa, còn vươn đầu lưỡi đỏ ửng, ha ha ha chảy ròng nước miếng, muốn đi công kích những thức ăn đang nằm ngay ngắn trên bàn.

“Com nắm, com nắm, không thể!” Nàng thấp giọng hét nhỏ, nắm chặt dây buộc, cố gắng đè chú cún nằm yên lặng dưới gầm bàn. “Không nên cử động – Đừng nhúc nhích mà.”

Một người một chó ở phía sau bồn hoa chơi trò kéo co, làm những đám lá va chạm vào nhau rung động sần sật.

“Con chó tham ăn, không phải lúc này rời khỏi nhà ta mới cho mi ăn sao?” Nhường đôi mày liễu quờ trách, vỗ nhẹ đầu nó. “Nếu không chịu nằm yên ngoan ngoãn, ngày mai ta sẽ cắt bớt thức ăn của mi.”

Cầu nhi đáng thương vô cùng ưm ưm hai tiếng, không tình nguyện nằm úp sấp xuống dưới, con mắt màu lam vẫn đáng thương nhìn thức ăn mà phục vụ đang sắp xếp trên bàn, thèm ăn nước miếng chảy ròng ròng.

Thuận lợi ngăn lại cầu nhi bạo động, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người nửa quỳ ở trên ghế, vùi vào lá cây bồn hoa, chấp hành lời dặn dò của lão mẹ, chặt chẽ quan sát động tĩnh trước mắt.

Ở bàn bên kia, có đôi nam thanh nữ tú đang ngồi.

Mà nữ, là bạn đồng học thời trung học đã lâu không gặp, Dương Hân Hân vẫn thanh tú e lệ như năm đó, thói quen vận động nhiều năm, làm cho thân thể mảnh mai của nàng trở nên vô cùng thon thả, da thịt toả sáng khỏe mạnh hồng nhuận. Nàng thật không rõ, làm sao có nam nhân có thể bỏ được cô bé con xinh đẹp như vậy.

Và người nam nhân, cho dù là hóa thành tro, nàng cũng có thể liếc mắt một cái đã nhận ra được!

Mặc một thân tây trang khéo léo đắt tiền, làm tôn thêm thân hình cao to vạm vỡ của Hường Cương, khí lực rắn chắc, bất luận khi nào chỗ nào, đều có thể hấp dẫn người bên ngoài -- nhất là ánh mắt nữ nhân --.

Không biết hắn đang nói cái gì, bạc môi giờ lên, trở thành nụ cười hiền lành, đối với bạn gái ngồi cùng bàn biểu hiện vô cùng săn sóc, lễ phép thật chu

toàn, quả thực có thể so sánh với thân sĩ Anh quốc.

Dầm chua ghen tuông, một giọt, hai giọt chảy ra, Lăng Lung cắn môi đỏ mọng, tay nhỏ bé nắm chặt lá cây. Mỗi một động tác Hường Cương mỉm cười hoặc nhún mày, giọt nước ghen tuông dần dần hóa thành một hồ nước lớn, nhanh chóng lan tràn như cỏ dại.

Hừ, tên vô lại này, nếu đặc biệt trở về để đi xem mắt, vì sao còn muốn đến trêu chọc nàng? Hắn là đem nàng trở thành cái gì? Chủ quán ăn? Hay món điểm tâm khai vị ngọt ngào?

Lá cây xanh tươi bị bàn tay nhỏ bé bứt rơi là tả, nàng mỉa mai bị ghen tuông chiếm cứ làm đầu óc choáng váng. Khi hắn lại lần nữa nhếch môi mỉm cười, nàng lại cảm thấy môi đỏ mọng một trận nóng ửng, không tự chủ được nhớ lại nụ hôn của hắn --

A, chán ghét, tránh ra tránh ra!

Mặt đỏ tím đập Lăng Lung vươn tay nhỏ bé, ở giữa không trung vung vẩy lung tung, đem suy nghĩ không nên nhớ này phui sạch đi.

Bồn hoa kịch liệt rung động, mà Dương Hân Hân ở bên ngoài cũng theo rung đùi đắc ý. Một phút đồng hồ trước, nàng còn dùng tay chống đỡ cằm, lấy đĩa ăn, thông thả đem rau xào lách đưa vào miệng, phút tiếp theo, nàng liền lay động cái đầu nhỏ nhắn liên tiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn kia càng cúi càng thấp, cuối cùng đơn giản nhẹ nhàng dán sát lên trên mặt bàn, nằm im lặng không hề có động tác gì.

Thời gian một phần một giây trôi qua, nàng vẫn là ghé vào trên bàn, nhắm chặt hai mắt, chìm trong say mê hương vị ngọt ngào của giấc ngủ, một chút cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong đám lá cây lúc đó tràn đầy kinh ngạc, Lăng Lung mắt hạnh tròn lên, hồ nghi như rồng cỏ dài tới, muốn nhìn cho cẩn thận chút, không nghĩ tới mới hơi vươn người tới trước một chút, ánh mắt của Hường Cương liền quét lại đây.

Không xong!

Nàng theo phản xạ định rút đầu lại, nhưng vẫn là chậm từng bước, hắn chẳng những nhìn thấy nàng, thậm chí còn khiêu khích khơi mào như rồng cỏ, giống như đang đùa cợt nàng chỉ dám trốn nhìn lên, lại không có can đảm hiện thân.

Bị ánh mắt hắn khiêu khích, nàng ngược lại hít sâu một hơi, bất cứ giá nào nhảy ra khỏi bồn hoa, kéo căng dây buộc chú cẩu, nghênh ngang hướng hai người đi đến.

Không dám? Buồn cười, nàng có cái gì mà không dám?! Nàng sẽ xuất hiện ở nhà ăn, cũng không phải là vì rình xem hắn, mà là lĩnh phong ý chỉ, phụng mệnh đến「giám sát」, xác nhận lần xem mắt này có thể tiến hành thuận lợi. Nói đơn giản, nàng là người được「bà mối」trao đặc quyền để theo dõi, có được quyền lợi tham dự.

“Cô ấy làm sao vậy?” Nàng hoảng đến bên cạnh bàn, dùng tay đưa lên mũi của Hân Hân xác định nàng vẫn còn thở mới thở phào hỏi, còn nghiêng đầu nhìn Hân Hân đang đắm chìm vào mộng đẹp.

“Đang ngủ.”

Thật sự đang ngủ?!

Lăng Lung nháy mắt mấy cái, nhanh chóng ngồi xổm xuống xem, nửa ngày sau mới xác nhận, Hân Hân không phải muốn chiêu dùng giả bộ ngủ để trốn tránh việc xem mắt, mà là thật sự bị Chu Công tha đi chơi cò.

“Xem ra,” Hường Cương nhếch khóe miệng. “Cô ấy đối với anh không có hứng thú.”

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, mở to mắt, trước nhìn hắn, sau đó nhìn lại Hân Hân đang ngủ đến bất tỉnh nhân sự, “Chúng ta có cần gọi cô ấy dậy không?” Nàng hỏi một cách không chắc chắn, bàn tay nhỏ bé đưa vào túi sờ loạn, thế này mới chậm nửa nhịp nghĩ đến, trước khi rời khỏi nhà đã quên mang theo đi động của Lăng Vân.

Lo bản nướng của nàng ăn tới rồi, trong tay còn mang thêm thức ăn đến, liền phát hiện mặt bàn bị cô gái bé nhỏ kia ngủ say sưa chiếm hơn phân nửa.

“Đi? Sao lại thế này, Hân Hân đang ngủ?” Về mặt có lỗi của lão bản nướng, đem thức ăn đặt ở một cái bàn cạnh đó. “Hường Cương, thật sự là thật có lỗi a, có lẽ công việc của con bé quá mệt mỏi, cứ nhiên ngay cả khi xem mắt lại có thể ngủ được.”

“Hay để con đưa cô ấy trở về.” Thần sắc Hường Cương tự nhiên đề nghị, vẫn là duy trì phong độ thật tốt.

“Không vội, không vội, các con cứ đi trước, chờ con bé tỉnh lại, bác sẽ gọi người đưa nó về nhà.” Vốn là thân thích như người một nhà, cứ năm bảy ngày đều đã thấy Hân Hân đến nơi này ngủ say sưa, đối với hành động mơ mơ hồ hồ như thế này sớm đã quen mắt, không trách nàng được.

“Nhưng là --” Lăng Lung mở miệng, muốn phát biểu ý kiến.

Hường Cương cũng đã đứng dậy, mỉm cười nói lời cảm ơn. “Vậy làm phiền bác chăm sóc Hân Hân giùm, chúng con đi trước.” Hắn lễ phép gật đầu vuốt cằm, tung nụ cười mỉm làm người ta hoa mắt, bàn tay to nắm giữ Lăng Lung, kéo nàng đi về hướng cửa, không cho nàng có cơ hội nói.

“A -- Đợi chút -- Đây, lần xem mắt của anh --” Nàng bị kéo về phía trước, ánh mắt còn không ngừng ngoảnh lại phía sau, không thể tin được lần xem mắt này lại diễn ra bất ngờ như thế.

Một nam một nữ một chú chó bước ra nhà ăn, ở giữa làn gió đêm lạnh lẽo đi vào bãi đỗ xe.

Dọc theo đường đi, Hường Cương từ đầu đến cuối vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, dùng lực đạo vừa đủ, không nắm đau nàng, nhưng cũng làm cho nàng gãy không được.

“Cô ấy không nê mặt mũi của anh, không thêm quan tâm mê man ngủ say, bỏ anh sang một bên, nếu anh cứ tiếp tục gặp cô ấy, không phải càng thêm xấu hổ sao?” Hân bình thản ung dung hỏi, trên khuôn mặt tuấn lãng vẫn mang một nụ cười nhẹ, một chút cũng không thấy nét uể oải bị nhà gái “ghét bỏ”.

Ừm, nói như vậy cũng là có đạo lý, nếu không còn hy vọng, như thế chi bằng sớm chạy lấy người, mau chóng rời khỏi hiện trường, đỡ phải ngại ngùng khi nhìn mặt nhau.

Nàng ngẩng gương mặt nhìn nghiêng như được chạm khắc tinh tế kia, vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi, giống như một tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được nhắc xuống, cả đêm giống như uống phải thùng giấm chua, cuối cùng bị hòa tan --

Quái lạ, Hường Cương xem mắt thất bại, tại sao nàng như trút được gánh nặng?

Trong bãi đỗ xe khí trời mùa xuân se se lạnh, Lăng Lung lại hoàn toàn không có phát hiện. Nàng cúi đầu cau mày ngẫm nghĩ, cố gắng suy tư, bản thân tại sao lại có những cảm giác như thế.

Đề ý? Nàng đề ý hân xem mắt? Đề ý hân sắp cưới một người con gái khác? Đề ý bạc môi kia từng hôn qua nàng, sắp dừng ở trên môi của một người con gái khác?

Mặt bị những ý nghĩ trên làm xấu hổ nhuộm thành đỏ hồng như quả táo, nàng bắt đầu dùng sức lắc đầu.

Không không không, mới không có khả năng! Cho dù nàng đề ý, cũng chỉ là dựa vào ý thức trách nhiệm, là do lão mẹ nàng đã dặn dò---ừm, nhất định là như vậy --

“Cái gì nhất định là như vậy?” Hường Cương hí mắt lại, tò mò nhìn nàng vừa gật đầu, sau đó lia lắc đầu, còn nói thì thầm không ngừng.

Chợt nghe được câu hỏi, nàng mờ mịt phục hồi tinh thần lại, giây tiếp theo lại đột nhiên cảnh giác, không biết khi nào, mình đã bị hân đưa đến bãi đỗ xe, đôi cánh tay kiên cố kia tách ra, để nàng ở phía sau xe, nhanh chóng vây hãm nàng không có đường thoát dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hân.

“Anh, anh cách xa tôi một chút, đừng tới gần tôi trong vòng bán kính một m.” Mặt nàng đỏ bừng, thân thủ để trong ngực hân, muốn đem hân đẩy ra.

Giống như năm đó, Hường Cương cự tuyệt nàng.

“Không được.” Hân không lùi mà tiến tới, hai tay ôm lấy thắt lưng của nàng, bá đạo đem nàng vòng ở khuỷu tay.

Nàng không hiểu cảm thấy hoảng hốt, sâu sắc phát hiện, tầm mắt hân nóng rực như lửa con người đen lờ lờ thật sự tỏa sáng, đã không có nửa điểm như đang đùa, ngược lại còn làm cho người ta hoảng hốt.

“Anh, anh anh anh,-- Anh muốn làm cái gì?” Tim nàng đập như nổi trống, nhảy dòn đập ở trong lồng ngực, thực cố gắng, vô cùng cố gắng, mới có biện pháp mở miệng nói chuyện.

Hường Cương không trả lời, chỉ chăm chú nhìn nàng, chậm rãi vờn ngón trỏ, khẽ vuốt gò má nóng đỏ bừng của nàng.

Hân là muốn nheo mặt nàng, hay là muốn hôn nàng?

Trầm mặc giống như giếng co lâu như một thế kỷ vậy, nàng nín thở ngưng thần, mãi đến khi ngực bởi vì thiếu dưỡng mà ả ả đau, môi đỏ mọng mới vô tình hé mở, muốn hít vào không khí lạnh lẽo kia, làm cho đầu thanh tỉnh chút --

Hường Cương lại vào lúc này cúi đầu xuống, phong tỏa cánh môi của nàng.

Nàng trừng lớn mắt, nháy mắt chỉ cảm thấy một trận choáng váng mơ hồ. Hân lớn mật mà làm càn, nửa thân thể rắn chắc của hân kề sát nàng, đôi tay ôm nàng thật sát vào thân thể hân, làm cho nàng không chỗ có thể trốn, chỉ có thể mặc cho hơi thở nam tính kia vây quanh nàng, tràn ngập cảm quan của nàng, đem nàng kéo vào giữa sự tăng vọt của cảm xúc.

Đôi môi cực nóng của hân, đòi hỏi dò xét dự hoặc từng phản ứng của nàng, hôn hoàn toàn kịch liệt, quả thực làm cho nàng không thể hô hấp.

Nụ hôn này không ôn nhu, dụ dỗ, hay dụ dỗ, chỉ tràn ngập dục vọng nóng bỏng

Sự kinh ngạc của nàng, khiếp sợ của nàng, kháng nghị của nàng, cùng với thần trí của nàng, tất cả đều bị ngọn lửa của hân đốt cháy hoàn toàn, không biết bắt đầu từ đâu, nàng dần dần đã quên kháng cự, thậm chí bắt đầu thúc trặc đáp lại nụ hôn của hân.

Bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé buông dây đang giữ chú chó ra, tự động hiện lên bờ vai hần, nắm chặt lấy bờ vai của hần.

Hương Cương da thịt trơn nhẵn mà cực nóng, thân hình cường ngạnh mà cao lớn, cùng với thân thể nhỏ bé mềm mại của nàng hoàn toàn bất đồng, nàng hoàn toàn không thể tự hỏi, đã quên hai người còn đang ở nơi công cộng, đã quên cầu nhi ngồi ở một bên, không tự chủ được than nhẹ ra tiếng.

“Bé con.” Đôi môi nóng ảm của hần đang dán tại xương quai xanh mảnh khảnh của nàng, những ngón tay thon dài của hần vụng trộm lặng lẽ chui vào trong ngực áo của nàng. “Xem ra không gặp em vài năm, vẫn là rất có tiến bộ.” Hương Cương nói nhỏ, trong thanh âm bí mật mang theo ý cười, cùng với khát vọng cháy bỏng.

Lý trí lặng lẽ trở lại trong đầu, nàng vừa then vừa giận mớ to mắt, hai tay dùng sức, suy nghĩ đẩy hần ra, hần cũng không có ý định buông tay. Ánh mắt hần, dục vọng của hần, rõ ràng nói cho nàng biết, hần đang thương thức sự「tiến bộ」của nàng đến chừng nào--

“Anh tại sao không buông tha tôi?” Nàng ưm một tiếng, ảo não hỏi, ở trong tay của hần bị bài bố không biết làm sao.

“Anh đã quên nói cho em biết sao?” Hương Cương cắn cắn vành tai của nàng cẩn thận, hơi thở nóng bỏng cùng với câu chữ, lay động da thịt mẫn cảm của nàng, “Anh thích em.”

Lặng Lặng cứng người lại.

Thích?

Hương Cương thích nàng?

Này cực phẩm trong cực phẩm, nam nhân mà mỗi người thừa nhận thêm nhỏ dãi cư nhiên thích nàng?

Chẳng lẽ, nụ hôn hôn môi, cũng không chỉ là vì trêu đùa nàng? Chẳng lẽ, hần không phải muốn nhìn bộ dáng quần bách của nàng mới hôn nàng sao?

Ngon lửa vui sướng như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, nhưng trước khi bị ngọn lửa thiêu rụi, đã bị bản thân nàng nhấn chìm vào trong ao nước lạnh lẽo, hoàn toàn biến mất.

Hần thích nàng? Điều này sao có thể?!

Tức giận nhanh chóng thay thế sự vui sướng, nàng dùng một sức lực không tin nổi nhanh chóng giẫy khỏi sự ôm ấp của hần.

“Đừng đùa những chuyện như thế với tôi.” Hai gò má nàng đỏ ửng, rất giận, rất giận, trợn mắt nhìn hần. Nàng tức giận nụ hôn của hần, tức giận hần dám đùa như thế với nàng, càng tức giận chính mình, trong nháy mắt ngăn ngui kia, thế nhưng lại tin tưởng đó là sự thực.

“Chuyện này không phải trò đùa.” Thanh âm Hương Cương rất nhẹ thực ôn hòa, miệng không mang theo nửa điểm trêu tức, cặp mắt đen kìa truyền đến biết bao tình ý và sự chân thật.

Nàng thở dốc vì kinh ngạc, đôi mắt trong suốt như thủy tinh tròn tròn.

Sự thật trong mắt hần đã dọa đến nàng !

“Anh, anh, anh, anh-- Anh không phải trở về để xem mắt sao?” Nàng lắp bắp hỏi, không tự chủ được lui về phía sau, lại bị cửa xe cản trở đường đi.

“Đúng vậy.” Hương Cương gọi lên bạc môi, tươi cười là ôn nhu mà không hề trêu tức.

“Nana Nana --” Đầu óc của nàng loạn thành một đoàn, ý nghĩ hoàn toàn hỗn loạn, “Vây” ban ngày, mới có biện pháp tiếp tục nói chuyện. “Vây -- anh, anh còn nói -- anh thích tôi --” Thanh âm càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng không có nắm chắc.

“Là thích.” Hần cười càng ôn nhu, nghiêng người về phía trước, như muốn tựa vào người nàng.

“Ngừng, ngừng ngừng ngừng ngừng -- anh, anh đừng, đừng tới đây --” Nàng vuron hai ty, vung vẩy lung tung, vọng tưởng muốn ngăn cản hần tiếp cận, mặt nóng hồng giống như bị lửa đốt. “Anh nhầm, đúng không? Anh nhất định đã nhầm rồi.”

“Không phải.” Hương Cương trả lời như chém đinh chặt sắt, vạn phần khẳng định. “Anh thích em, vô cùng thích.” Hần bước đến gần hơn, mềm nhẹ nắm cổ tay nàng, trấn an bối rối của nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ.

“Bé con, anh thích nụ cười của em, thích mặt của em hồng, thích sự lỗ mãng của em, thích thấy em tức giận, thích thức ăn do em nấu--”

Rầm rầm oanh!

Nàng cứng ngắc như tượng đá, cũng không nhúc nhích để mặc hần ôm.

Hương Cương một câu lại một câu ôn nhu thì thầm bên tai nàng, lọt vào trong tai nàng, đều như là tiếng sét giữa trời xanh, oanh nàng trợn mắt há hốc mồm, cả người đều choáng váng

Hắn thích nàng, Vô cùng thích? Đây không phải vui đùa ác ý, mà là thông báo hàng thật giả thật? Hắn là thật sự thật sự thích nàng?

Lăng Lung mắt hạnh tròn lên, môi phấn khẽ nhếch, không có thẹn thùng, càng không có kinh hãi, nhưng thật ra cảm xúc kinh hoàng như sóng tràn bờ, một trận lại một trận này lên đến, làm toàn thân nàng rét run, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần mất máu.

Ôi trời ạ, này còn phải, nàng cư nhiên hồng rồi lão mẹ nó bố cục, đoạn này cực phẩm trung cực phẩm?

Xuân ban đêm, gió lạnh một trận lại một trận thổi đến, mặt nàng trắng bệch, sau một lúc lâu mới phát ra một tiếng rên rỉ, uể oải đem mặt vùi vào bả vai của Hường Cương.

Xong rồi, mẹ chắc chắn sẽ giết nàng!

Trong bóng tối, truyền đến tiếng vang rất nhỏ.

Lăng gia trong ngoài một mảnh tối đen, không chút ánh sáng của ngọn đèn nào, nhìn như không có một bóng người, bên trong cũng không dứt tiếng vang đều đặn truyền đến. Nghe được cẩn thận chút, tiếng vang đến từ phòng bếp, là tiếng của dao va chạm vào thớt gỗ, một bóng người nhỏ nhắn đang giữa cảnh tranh tối tranh sáng tại phòng bếp thái mì.

Cho dù ánh mặt trời đã xuống núi mấy tiếng đồng hồ, Lăng Lung vẫn không đi bật đèn, chỉ lợi dụng ngọn đèn đường mỏng manh ngoài cửa sổ, cần môi đỏ mọng đứng ở trong phòng bếp, không ngừng lặp lại động tác thái mì.

Phía sau trên bàn chồng chất thịt băm cùng mỳ sợi, đã đủ làm cho chị dâu ăn đến ở cử cũng còn thừa, nàng vẫn đang vui đầu băm mỳ, muốn dùng động tác đơn điệu này, phát tiết sự rối rắm trong lòng.

Mà sự rối rắm đó, đầu sỏ đương nhiên chính là Hường Cương.

Lăng Lung cũng không cảm thấy, bọn họ là người ở cùng một thế giới.

Nàng bình thường không có đặc sắc, bình thường đến mức có thể thấy được, tuy rằng ngẫu nhiên chỉ là như một giấc mộng, nhưng thật sự khó mà tin được mộng đẹp có thể trở thành sự thật. Giống hắn diện mạo đẹp như thế, thể trạng cũng tốt, nam nhân có điều kiện tốt như vậy, làm sao có thể thích một cô gái vừa bình thường lại không có gì nổi bật cả?

Đáng giận, hắn rút cuộc là thấy như thế nào mà nói như thế?

Cán dao cứ nhịp lên nhịp xuống không ngừng, mỗi một đao cùng mỗi một đao băm băm lung tung không chuẩn, từng nhát dao băm xuống tâm loạn như ma, đương nhiên kết quả là những sợi mỳ lại có hình dáng không đồng nhất.

Lăng Lung không ngừng nhớ tới, lần xem mắt ngày đó, từng câu nói của Hường Cương vừa ở bên tai nàng thì thào.

Tuy rằng hắn nói chắc chắn như vậy, trong lòng nàng lại vẫn có thiệt nhiều thiệt nhiều hoài nghi. Cái loại cảm giác này, giống như là suốt cả cuộc đời, đột nhiên trúng số độc đắc, may mắn đến bất ngờ, làm cho người ta chẳng những khó có thể tin, càng khiến đảm không dám vui sướng.

Nàng thật muốn đào tẩu, chạy thoát khỏi Hường Cương, thoát đi sự hỗn loạn này. Nhưng chiếc xe già nua khốn khổ bệnh tật đầy mình của nàng còn đang ở bãi đậu xe chữa bệnh, mà chân của nàng làm sao có thể so sánh với xe hơi nhập khẩu của hắn --

Tiếng mở cửa vang lên, cắt ngang suy nghĩ của nàng.

Lăng Lung hồ nghi quay đầu, thấy một đám người đang ồn ào chen vào phòng khách Lăng gia, mỗi người lấy đồ uống, mang món kho, thậm chí còn tự mang theo một cái ghế nhỏ, tất cả đều hưng trí dạt dào chúc chúc trước TV, hai mắt chăm chú nhìn lên màn hình.

Quái, đêm nay là cuối tuần, nên tám giờ ngày thường đã tan họp, còn có cái tiết mục trên tivi có lực hấp dẫn lớn như vậy, có thể làm cho bọn họ tập trung cùng một chỗ?

“Ngủ ngon.” Nàng đứng ở cửa phòng bếp, lễ phép chào hỏi.

Bên trong nhất thời một trận tĩnh mịch, tất cả mọi người đều dừng lại động tác, kinh ngạc nhìn nàng trừng trừng, như là trên đầu nàng đột nhiên mọc ra cặp sừng thật dài.

Một học sinh phản ứng đầu tiên, hoá tốc nhảy đến trước màn hình, hai tay dang rộng ra, cố gắng che đầy màn hình, không cho nàng xem hình ảnh trong đó.

“Con không phải giúp Oa Oa đi đến bệnh viện kiểm tra thai sao?” Lăng Lương Nguyệt Nga lấy tay vỗ vỗ ngực, vẻ mặt xấu hổ.

“Anh hai nói, có anh ấy đi cùng là được rồi.” Nàng trả lời đơn giản, phát hiện biểu tình của mọi người đều có chút không thích hợp. Sự xuất hiện của nàng, dường như làm cho bọn họ hoảng hốt. “Các người đang xem gì vậy?” Nàng tò mò hỏi.

Rất nhiều cái đầu đều bắt đầu dùng sức lắc lia lịa, không có người nguyện ý nói ra sự thật, đứa bé học sinh lại dùng hai tay hai chân ôm lấy tivi, giống như đã hạ quyết tâm, cùng sống cùng chết với chiếc tivi.

Lăng Lung càng lúc càng hoang mang, đưa mắt nhìn một vòng quanh phòng khách, phát hiện Hường Cương cứ nhiên đã ở đó. Hắn ngồi ở trên sofa, chân dài vắn ở chỗ mắt cá chân, bạc môi nhẹ nở nụ cười mỉm, trong sự kinh hoàng khiếp đảm của mọi người, chỉ có mỗi mình hắn là người duy nhất giữ được bình thản.

“Ồ tivi đang chiếu cái gì.” Nàng hỏi.

“Em tốt nhất đừng nên xem.”

Nhẹ đáp một câu, ngược lại đem lòng hiếu kỳ của nàng chăm ngồi tràn đầy. Nàng nghi hoặc nhướn đôi mày liễu, đi đến trước TV, muốn nhất định phải xem cho rõ chân tướng.

“Này -- Lăng Lung tí, không, không, không cần -- chị vẫn là, vẫn là đừng nhìn thì tốt hơn a --”Thằng bé học sinh vẫn cố sống cố chết ôm chặt lấy cái tivi, cười vừa xấu hổ vừa hoảng sợ, thậm chí trên trán còn toát ra mồ hôi lạnh.

“Tôi không thể nhìn sao?” Lăng Lung truy vấn, hoài nghi những người này là tự cùng một chỗ nhìn lên chuyện gì.

“Ách -- cái kia -- cái kia --”Thằng bé học sinh bất an mãnh liệt nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh tuôn như suối, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Hường Cương ngồi trên sofa.

Nhưng hắn không mở miệng, ngược lại khước miệng khẽ nhếch, thoáng gật đầu, ý bảo thằng bé nên lui về phía sau.

「Chướng ngại vật」tâm không cam lòng tình không muốn rời khỏi, Lăng Lung đi đến trước TV, cái đầu nhỏ vươn về phía trước, trừng lớn mắt còn thật sự nghiên cứu, rốt cuộc là cái tiết mục gì, làm cho mọi người trở nên cô quái như vậy.

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh có chút quỷ dị, chất lượng hình ảnh kém vô cùng, màn ảnh còn run rẩy chớp chớp, còn phối nhạc cực kì hỗn loạn. Ngoài, hình ảnh đôi nam nữ ở giữa màn hình ra hơi chút mơ hồ có thể thấy được còn lại là xung quanh bốn phía tối đen như mực.

Nàng đến càng gần, muốn nhìn rõ ràng chút. Hình ảnh kia tựa hồ biết rõ tâm ý của nàng, bỗng dừng dừng chớp, màn ảnh chậm rãi kéo gần về phía trước --

Di, cái nam nhân vật chính kia, thoát nhìn hình như có chút nhìn quen mắt a?

Nha, nhưng nữ nhân vật chính lại cũng có vài phần rất giống nàng! Ngay cả chú chó ngồi trong gió lạnh, liên tiếp ngáp dài ngáp vắn, cũng cùng bộ dạng giống Com Năm như đúc --

Không thể nào!

Khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển sang trắng như tuyết, Lăng Lung hai ba bước vội tiến lên phía trước, hai tay để ở màn hình, hai mắt trừng thật lớn, trông mắt trong suốt thiếu chút nữa đã rút ra ngoài.

Ông trời, ở tivi đang chiếu, tin, cứ nhiên -- cứ nhiên -- cứ nhiên là ngày xem mắt hôm đó, trường hợp nàng ở bãi đỗ xe bị Hường Cương 「xằng bậy」!

“Chỉ có đoạn hôn môi kia thôi sao?” Bố Lăng, tay trái mang hộp bắp rang, tay phải đang ôm lon coca mát lạnh, hứng thú dạt dào từ ngoài cửa đi vào, vừa nhìn thấy cô con gái đang ôm cái TV, nụ cười tươi của ông đột nhiên cứng đờ.

Ngay cả hình ảnh Hường Cương hôn nàng, bọn họ đều xem xét quá? Nói như vậy, lần tự hội như thế này khẳng định không phải lần đầu tiên!

“Này, này -- là ai chụp?” Lăng Lung đằng đằng sát khí xoay người, xấu hổ chất vấn, ngón tay ngọc chỉ chỉ màn hình, bởi vì kích động mà run rẩy không ngừng.

Một nam nhân đang chậm rãi cắn cánh gà, mọi người đều nhắc tay chỉ vào hắn.

Tức giận tiếng thét chói tai vang tận mây xanh.

“Vương Đại vĩ! Anh, anh anh anh -- tôi với lão bà của anh vẫn là bạn tốt nha!” Nàng kích động vọt tới sofa, vừa xấu hổ, gương mặt đỏ hồng toàn bộ. “Nhớ ngày đó, lúc học ở trung học các người yêu nhau nồng như trà, ngay cả thư cũng quên gửi, nếu không nhờ có sự giúp đỡ của tôi, môn lịch sử của cô ấy chắc chắn bị thất bại. Bây giờ anh lại lấy oán trả ơn, chờ tôi nói cho lão bà anh, cô ấy nhất định sẽ --”

“Ách, chuyện này tôi đã biết --”Một nữ nhân nhỏ giọng nói, hồ thẹn cúi đầu, không có mặt mũi đối mặt với bạn cùng trường ngày xưa.

Vong ân phụ nghĩa a!

Lăng Lung cảm thấy trước mắt là một màu đen, chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, hoàn toàn lĩnh ngộ cái gì gọi là chúng bạn xa lánh. Nàng đưa tay lên trán, hai chân mềm nhũn, dường như muốn hôn mê.

Một cánh tay vững chắc vươn đến, ôm chặt ngang thắt lưng của nàng, tiếp nhận chức vụ nàng đỡ lấy thân hình mềm nhũn của nàng, lại thuận thế lôi kéo, liền đem nàng kéo vào một lồng ngực ấm áp.

“Có khỏe không?” Tiếng nói hùng hậu vang lên phía trên đầu nàng.

Huyết khí sôi trào như muốn dâng lên não, vọt vào trong đầu, nàng tức giận đến tỉnh táo lại. “Không khỏe!” Nàng giận dữ hét to, kéo lấy cổ áo của Hường Cương ép hỏi. “Anh, anh, anh, anh--- Anh biết chuyện này bao lâu rồi?”

“Không bao lâu.” Miệng hắn bất giác khê nhếch, hơi chút hoạt động thân mình, làm cho cô bé con trong lòng đang vô cùng tức giận có thể ngồi thoải mái một chút.

Lăng Lung cũng không nhận thấy được hành động sắc sảo này của hắn, nàng vô cùng giận dữ. “Gạt người! Tôi không tin, anh nhất định đã sớm biết --”

Còn không có mắng xong, Vương Đại Vĩ đã cắn xong cái cánh gà, chậm rãi mở miệng. “Nếu vạch trần, như vậy, có chuyện em tốt nhất cũng nên biết.”

“Chuyện gì?” Nàng căm tức quay đầu, hai tay vẫn nắm chặt lấy cổ áo của Hường Cương, không cho hắn có cơ hội chạy án.

“A Gia làm một cái trang web.”

“Trang web?” Huyết sắc nhanh chóng biến mất khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn kia. “Trang web gì?” Nàng suy yếu hỏi.

“Là giáo sư dạy tin học ra bài tập, muốn chúng tôi làm trang web.” Thằng bé học sinh ban này cố sống cố chết ôm lấy cái ti vi xấu hổ giơ tay lên. “Lần xem mắt đêm đó em đã ở nhà ăn, vốn định thay các vị hàng xóm không thể có mặt, chụp được tình hình thực tế việc xem mắt của Dương Hân Hân còn không có chụp được gì, cô ấy đã ngủ say rồi. Hường nhị ca với chị sau khi rời khỏi đó, em tò mò theo sau, rồi mới -- Ách -- em nghĩ đến, cái này vừa vặn có thể làm đề tài trang web --”

Lăng Lung toàn thân mềm nhũn, dựa vào trên đầu vai Hường Cương rên rỉ.

Thằng bé học sinh còn làm hết trách nhiệm 「 báo cáo 」thật đầy đủ.

“Ngày đầu tiên trang web vừa đưa lên đã đột phá hai vạn lượt người truy cập, giáo viên cho em chín mươi lăm điểm. Ngày hôm qua, ngay cả pchome đều gọi điện thoại đến, hỏi em có đồng ý làm sru tầm hay không.”

A Gia nói vô cùng hăng hái, đương nhiên đối với「 sáng ý 」của chính mình cảm thấy đắc ý vạn phần.

“Em đem đoạn phim nhựa này phóng lên rồi?” Thanh âm của nàng đang run rẩy.

“Ai a, chỉ có phim nhựa làm sao mà đủ?” A Gia vẫy vẫy tay, phi thường chuyên nghiệp trả lời. “Chỉ đăng đoạn video này không nội dung trang web sẽ không đủ phong phú. Cho nên, em từ trên tay của hai bác đây, tìm kiếm các bức ảnh của các thời kì, tất cả đều được đăng lên hết.”

“Như vậy em bán vé vào cửa xem.”

A Gia sờ sờ đầu, vẻ mặt cư nhiên còn ngượng ngùng.

“Không có bán. Em làm sao có thể kiếm tiền hàng xóm đâu? Chỉ có ý tứ ý tứ, thu của mọi người năm đồng để làm sớ phí mà thôi.”

Thật đúng là bán vé vào xem?!

“Mọi người đều -- đều -- đều lên mạng xem qua ?” Lăng Lung trừng lớn mắt, môi phản run rẩy, giống bị cả người bị xối nước lạnh từ trên đầu xuống, từ đầu đến chân hoàn toàn lạnh thấu xương.

“Trừ chị và Hân Hân ra, những người khác ai cũng từng xem qua.” Về mặt Vương Đại Vĩ đồng tình.

Khó trách Tiểu Phiến bán thức ăn luôn nhìn nàng cười đến thần bí vô cùng; Khó trách bên ngoài cửa thường có người đến chụp ảnh lưu niệm; Khó trách những bạn học ở nước ngoài mười mấy năm không liên lạc, riêng gọi điện thoại đến nói chuyện phiếm. Nguyên do, tin tức đã được truyền bá, khắp các nơi trong thị trấn dưới「 mạng lưới tình báo 」, chuyện nàng cùng Hường Cương mọi người đều đã sớm biết.

Thân là nhân vật chính duy nhất trên màn ảnh ti vi kia, Hường Cương không chút nào không thèm để ý, hắn ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, vô cùng thân thiết vỗ vỗ đầu của nàng, cung cấp an ủi.

“Đừng lo lắng, nếu em sợ mọi người biết như thế, chúng ta có thể đến địa phương khác mà hẹn hò.”

“Ai muốn hẹn hò với anh?!” Nàng đỏ mặt phản bác.

Đáng chết, nàng sớm nên biết, chỉ cần cùng Hường Cương ở chung một chỗ, những ngày bình thân của nàng sẽ nhanh chóng kết thúc, lại lần nữa trở thành tiêu điểm cho muôn người chú ý! Cũng như hiện tại, bất luận là nàng biết, hay không biết, nhưng tất cả mọi người đều biết mọi chuyện của nàng làm.

“Xong rồi, tất cả mọi người biết, là tôi đoạt đi đối tượng xem mắt của Hân Hân—” Nàng ôm lấy đầu thì thào tự nói, cảm thấy cho dù ngày tận thế cũng không bị thảm như giờ phút này.

Lão mẹ ngược lại mở miệng an ủi.

“Cái gì mà tranh hay không tranh chứ ? Là duyên phận !” Lúc trước con gái bà còn cam đoan, sẽ thay Hường Cường tìm một nữ nhân, làm sao dự đoán được, 「 nữ nhân 」kia chính là nàng bản thân đâu! “Còn có a, Hân Hân cũng đã có bạn khác rồi.” Lăng Lương Nguyệt Nga ha cười ha không ngừng, hiển nhiên tâm tình thật tốt.

“A?” Nàng ngậy người ngẩn ngơ.” Là ai?”

“Anh hai của anh.” Hường Cường mở miệng.

“Anh hai anh? Hường Cường?” Nàng đột nhiên quay đầu, kinh ngạc môi đỏ mọng mấp máy.

“Đúng.” Miệng hân khó nén nụ cười, tựa trán vào trán nàng, cho dù ở trước mặt mọi người, cũng không chút nào giấu diếm ôn nhu đối với nàng.

“Đúng vậy, đúng vậy!” A Gia gạt đầu mạnh mẽ, bản tin mới nhất chấn động ở thị trấn này. “Bọn họ ngủ cùng nhau, bị chúng ta bắt gặp.”

Cùng cảm giác là ‘người bị hại’ trong lòng Lăng Lung cảm thấy vô cùng đồng tình, cũng âm thầm may mắn, cũng may Hân Hân đã có người trong mộng, nếu không nàng sớm hay muộn sẽ bị cảm giác tội lỗi trong lòng ép tới không thở nổi.

“Khụ, ừm,, được rồi, được rồi, dù sao mọi người đều đã biết, A Gia, đem điều khiển từ xa lấy lại đây, chúng ta lại xem thêm một lần nữa.” Lăng Lương Nguyệt Nga nhìn thấy mọi chuyện đã được làm rõ, rốt cuộc không cần che che lấp dấu, lập tức mở miệng yêu cầu phát lại, muốn thưởng thức lại lần nữa hình ảnh phấn khích cô con gái cùng 「 cực phẩm trung cực phẩm

Cái gì? Lại nhìn một lần?

“Chờ một chút!” Lăng Lung cả người cứng đờ, nhảy xuống khỏi đùi Hường Cường, vội vàng giành lấy cái điều khiển từ xa. Không nghĩ tới tốc độ của A Gia nhanh hơn, trước mặt của nàng giắt đi điều khiển từ xa, hai tay dâng lên cho Lăng Lương Nguyệt Nga.

“Đừng giành đừng giành, nếu con không thích xem, thì bước tránh sang một bên, đừng cản trở mọi người, đi đi đi!” Lão mẹ vẫy tay đuổi nhân, lại hò hét muốn mọi người ngồi yên một chỗ, kiên quyết muốn cùng hàng xóm trở về chỗ cũ 「 quang vinh 」 một khắc kia.

Trên màn hình lại lần nữa xuất hiện hình ảnh quen thuộc, trước mặt mọi người tập trung tinh thần nhìn, thân là nữ nhân vật chính phim nhựa Lăng Lung sớm xấu hổ và giận dữ rồi cuộc chịu không nổi, hai tay bịt mắt lại, không dám nhìn tivi liếc mắt một cái, thùng thùng thùng chạy nhanh về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“A, đáng giận, đáng giận, đáng giận!”

Lăng Lung chui vào chăn bông, tức giận thét chói tai.

Mỗi khi nghĩ đến hình ảnh bản thân bị Hường Cường 「 xằng bậy 」, sớm truyền khắp mọi nơi, lại trở thành điểm thu hút cho mọi người đến xem, nổi danh khắp quê nhà, nàng liền xấu hổ muốn đào một cái hố để chui xuống, cả đời đều tránh ở bên trong, không bao giờ đi ra gặp người nữa.

“Ô ô, tên đáng giận, tất cả đều là do anh gây ra ! A, đều là tại anh! Sắc lang, vương bát đần, hỗn trướng –” Nàng buồn bã nằm trong chăn bông liên tục mắng, giống động vật nhỏ bé bị chọc giận, lung tung cắn gối đầu, bàn tay trắng như phấn không ngừng đấm đấm xuống nệm.

“Anh nghĩ, người mà em nói là anh sao?”

Có người?!

Lăng Lung hoảng sợ, phút chốc xoay người ngồi dậy, rõ ràng phát hiện Hường Cường cư nhiên an vị ở bên giường, ung dung nhìn nàng mỉm cười.

“Oa!”

Nàng nhanh chóng chụp lấy chăn bông, lui đến góc tường, toàn thân bao bọc lại thật kỹ càng, quả thực giống như một khối thịt viên. “Anh vào đây làm cái gì? Đây là phòng của tôi nha! Anh chưa từng nghe qua nam nữ thụ thụ bất thân sao? Ai cho anh vào?” Nàng hỏi như súng tiểu liên, về mặt kinh hoảng.

“Không ai biết đâu.” Hân mang tươi cười tới gần, bạc môi cong lên, xem ra rất là mê người.

“Này này này, anh đừng lại đây!” mặt nhát thời xấu hổ thành quả táo hồng, nàng bối rối nâng chân dưới chân bông lên, chống đẩy vào ngực hắn, không cho hắn đến gần chút nữa.

Hương Cương một tay bắt lấy, kéo nàng lại càng gần.

“Em chán ghét anh như thế sao?”

“Đương nhiên, tôi—” Tuy rằng cách một lớp chân bông, nhưng áp lực vẫn mạnh mẽ như cũ, khó có thể kháng cự, nàng vội vàng muốn rút chân về, hắn lại bị thuận thế nằm đè lên người nàng--

“A!”

Ở giữa tiếng kinh hô, Hương Cương khí lực cao lớn đã đè thân thể nàng bên dưới đem nàng vây khốn chặt chẽ.

Gương mặt Lăng Lung càng lúc càng nóng hồng, hai tay vung vẩy loạn xạ, “A, tránh ra tránh ra, đừng đè tôi ! Hương Cương, tôi cảnh cáo anh, lập tức buông, bằng không tôi sẽ kêu cứu—” Nói chỉ nói đến một nửa, uy hiếp cao vút, nháy mắt không có phản tiếp theo.

Đợi chút, nàng không thể kêu cứu! Nếu thực sự đem những người ở phòng khách kia vào đây, nàng cùng Hương Cương ở trên giường hỗn loạn như thế này, khẳng định trong thời gian ngắn nhất sẽ bị quay chụp truyền đi khắp nơi, cùng với vô số các tin tức thất thiệt khác, lôi kéo mọi người. ...

Bàn tay to ngăm đen thô ráp, khe vuốt mặt đỏ bừng không biết là giận đến đơ ửng hay là e thẹn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên.

“Bé con, em không thích anh sao?” Hương Cương khoe miệng vẫn nở nụ cười, đáy mắt lại hiện lên một tia u buồn khó hiểu.

Những người ở phòng khách kia quả thực hơi ồn ào, nhưng hắn không thấy bị xúc phạm, ngược lại rất thích ý có thể đem quan hệ hai người chiều cáo thiên hạ, thừa cơ hội này, tuyên cáo Lăng Lung chỉ có thể thuộc về một mình hắn, làm cho nam nhân còn lại chật đút ý niệm trong đầu.

Chỉ là, phản ứng của cô bé này thật đáng giá để suy nghĩ. E lẽ phần nộ cũng được đi, bộ dáng lúc nàng rời khỏi phòng khách kinh hoàng, quả thực dường như là muốn đi thu thập hành lý, suốt đêm đào tẩu.

Lăng Lung bị đè cho bằng ở trên giường, tròng lớn mắt, bị vấn đề này hỏi ngây ngẩn cả người.

Nói thật, lâu như vậy cho đến nay, nàng chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này.

Không thích hắn? Làm sao có thể sẽ có người thích hắn? Tuy rằng, Hương Cương ác liệt vô lại là như thế, nhưng nàng cũng chưa bao giờ phủ nhận, hắn có nam tính mẽ lực quá mức kinh người, giờ tay nhắc chân đều có thể hấp dẫn ánh mắt mọi nữ nhân -- Đương nhiên, cũng bao gồm cả nàng --

Ngây ngốc cắn đôi môi đỏ mọng, chìm trong yên lặng thật lâu, lần đầu tiên nhìn thẳng vào, mà từ đầu đến cuối hòa toàn bị cảm giác khiếp đảm trời sinh che khuất những cảm xúc ngọt ngào tận đáy tâm hồn nàng.

Kỳ thật nàng cũng thích Hương Cương ư?

Nếu không, chuyện xảy ra cách nhiều năm như thế, mà nàng vẫn nhớ rõ ràng từng nụ cười của hắn? Biết được tin tức hắn muốn đi xem mắt, trong lòng nàng ghen tuông ứa ra; Và khi hiểu được lần xem mắt thất bại, tâm tình của nàng mới trở nên nhẹ nhõm hơn, lại lần nữa trở nên tỉnh không vụn lí --

Ông trời, nàng thật sự thích hắn!

Sự nhận thức này giống như một tiếng sấm, làm nàng choáng váng. Nàng xoay mặt sang một bên, không dám nhìn trực tiếp vào đôi mắt thâm u không đáy của Hương Cương, nhưng trái tim non nớt của nàng lại đập dồn dập trong lồng ngực làm nàng không thể thờ nổi.

“Nói, em đối với anh có ý kiến gì?” Hương Cương càng lúc càng gần, bạc môi mấp máy, hơi thở nóng ấm của hắn lướt qua vành tai trắng nõn của nàng, cắn nhè nhẹ.

“A!” Nàng miễn cưỡng co rút lại, vội vàng đưa tay lên bịt kín lỗ tai lại, chỉ sợ hắn sẽ lại ...

Đánh lên.

“Hay là,” Hắn vẫn mỉm cười, nhướn mày nhẹ giọng hỏi. “Em có đối tượng khác?” khuôn mặt tuấn tú,

Nàng nhìn trừng trừng gần trong gang tấc kia rất muốn giật dỗi gật đầu. Chỉ là, có lẽ từ nhỏ đã thấy「 mặt hàng 」vô cùng tuyệt hảo như vậy, đem ánh mắt của nàng nâng lên cao quá, nên xác thực nàng chưa từng đối với nam nhân khác động tâm --

Giấy dựa sau một lúc lâu sau, nàng chỉ có thể tâm không cam lòng tình không muốn lắc đầu.

“Em đã không đối tượng, anh cũng không đối tượng. Anh thích em, em cũng không chán ghét anh, như vậy,” Về mặt hắn mỉm cười. “Em rốt cuộc còn có cái vấn đề gì?”

“Tôi, tôi.” Nàng ai oán liếc mắt nhìn hắn, khề cán đôi môi phấn hồng, ủy khuất nói nhỏ.

“Tôi không muốn để cho những người khác biết.”

Nàng vốn dĩ rất nhát gan, thật sự không muốn bị quá nhiều người chú ý, nói sau, một khi bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng, huống chi năm đó số răn đến gần nàng số lượng khổng lồ, một tên, rồi một tên đều là những tên răn mẹ ăn dặm chua--

“Ồ chung với anh mất mặt lắm sao?” Hắn kinh ngạc hỏi, không rõ vì sao nàng lại không đồng ý quang minh chính đại, ngược lại tình nguyện lén lút.

“Không mất mặt,” Nàng đáng thương vô cùng chu môi đỏ mọng. “Nhưng là, những người khác --”

“Không nên nghĩ đến những người khác?” Hường Cương véo cằm của nàng, không rõ trong cái đầu nhỏ nhắn kia, rốt cuộc đang sợ hãi cái gì.

“Chuyện này anh tình em nguyện là được rồi, quan tâm những người khác chuyện gì?”

“Nhưng là -- Nhưng là --” Nàng càng nói càng nhỏ giọng, biểu tình lo âu lại bắt an.

Tuy rằng nói, hiện tại không cần lo lắng sẽ có người đem nàng kéo đến toilet để tâm sự, nhưng là bằng thân phận đặc thù của Hường Cương cực phẩm trung cực phẩm J này, muốn có người quan tâm hẳn như bài sơn đảo hải khẳng định là không thiếu được.

Ngoài những mối quan tâm bên ngoài, dẫn đến hoài nghi khẳng định cũng thể thiếu. Bọn họ chắc chắn sẽ bàn tán xôn xao, hoài nghi Hường Cương tại sao những tiêu mỹ nhân điểm lệ không chọn, ngược lại chọn nàng một người con gái nhan sắc tầm thường không có điểm nào đặc biệt.

Bàn tay ấm áp ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nàng làm vẻ mặt phức tạp giương mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm kia.

“Bé con, em suy nghĩ quá nhiều.” Hắn cười khẽ vài tiếng, tiếng nói thuần hậu, cùng với ánh mắt kiên định, đều thần kỳ trấn an những bất an của nàng. “Có biết tại sao trước khi tốt nghiệp, anh muốn hôn em không?”

Hắn đột nhiên nhắc tới.

Nàng đáng thương vô cùng lắc đầu.

Hường Cương nhẹ nở nụ cười, cúi đầu dùng đôi môi hôn lên cái cổ trắng như tuyết của nàng, ở bên tai nàng nói giọng khàn khàn: “Anh thói quen đem món ngon nhất lưu đến cuối cùng.”

“A!” Nàng mờ mịt rên nhẹ.

Chán ghét, rất ngứa nha, hắn vừa hôn vừa sờ loạn như vậy, làm nàng hoàn toàn không suy nghĩ được gì.

“Em không hiểu sao?” Hơi thở nóng ấm, theo hơi thở cùng lời nói mà phả ầm ập nơi cái cổ mẫn cảm của nàng.

Ừm? Biết cái gì? Nàng ánh mắt sưng mù, dùng lý trí còn sót lại tự hỏi, nhưng vẫn không rõ, nụ hôn kia cùng thức ăn có liên quan gì đến nhau.

Hường Cương hơi hơi nhích thân thể to lớn của hắn lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng non mềm của nàng.

“Bé con, đó là nụ hôn đính ước hàng thật giá thật.”

Về mặt nàng kinh ngạc, đôi mắt to chớp chớp, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra, muốn nói chuyện, lại không biết nên nói gì

Đầu ngón tay thô ráp lướt qua khuôn mặt phấn nộn, một lần nữa quen thuộc hình dáng thanh lệ.

“Em cho là, nụ hôn kia của anh chỉ là một trò đùa dai?” Hường Cương nhẹ giọng hỏi, trong mắt tràn đầy ôn nhu say lòng người.

Lăng Lăng một cách gât đầu khó khăn, tim đập rối loạn, giống như đang chơi trò đu quay bị treo ở không trung, chỉ một ánh mắt của hắn, mỉm cười của hắn mà lung lay không thôi.

“Kia không phải trò đùa dai.” Hắn nói nhỏ ở trên môi của nàng, thanh âm đều hòa thành ni non.

“Khi đó em còn nhỏ, nhưng anh rất thích em, cũng phải kiệt lực nhẫn nại, mới không lôi em lên giường, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, trước dùng một cái hôn đính ước, ấn định em thuộc quyền sở hữu của anh.”

Tốt nghiệp trung học, Hường Cương quyết định thật nhanh, đi xa tha hương đi Đài Bắc, chỉ sợ chính mình nhất thời huyết khí phung phong cầm giữ không được, sẽ làm ra những hành vi phạm tội câu dẫn cô gái vị thành niên.

Nụ hôn kia như là niềm phong sự sở hữu cùng chờ đợi của hắn.

“Chỉ là một cái hôn, anh thực sự nghĩ em sẽ nhớ mãi không quên sao? Nếu em ở miền Nam yêu thương nam nhân khác thì sao?” Nàng nghe được mặt đỏ tai hồng, vừa thẹn vừa giận, lại còn cảm thấy một tia ngọt ngào đầy tình ý, ầm ập chảy qua trái tim.

“Em sẽ không.” Hường Cương chắc chắn mỉm cười, trong mắt lóe ra tia ngạo nghễ.

Hắn chẳng những mưu tính sâu xa, hơn nữa cực có kiên nhẫn. Hắn nguyện ý sẽ đợi chờ thêm một thời gian nữa, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, đợi cho nàng từ nụ hoa nở rộ thành đóa hoa, đợi cho bọn họ trong lúc đó không còn có gì trở ngại, hắn mới triển khai hành động. Mà loại nam nhân này vừa ra tay, thường thường có thể nắm chắc phần thắng, dễ như trở bàn tay.

Chính là, thân là món đồ dễ như chơi 』 Lãng Lung đã có thể khó chịu.

“Anh quá tự tin đi?” Nàng nheo mắt lại, ngón tay trắng muốt điểm điểm ở trong ngực hắn, thống hận bản thân đơn thuần như vậy, dễ dàng đã bị hắn nhìn thấu, quả thật nàng vì một nụ hôn, mà trái tim nàng đã xôn xao mười năm.

“Em có ý kiến?” Hắn nhú mày hỏi.

“Đương nhiên—” Lãng Lung mới nói hai chữ, cửa phòng đã bị người khác đẩy ra. “Anh không có khóa cửa sao?” Nàng xấu hổ đến kinh hô ra tiếng, hai mắt trừng trừng, chỉ sợ bước lên vết xe đổ của Hân Hân và Hường Cương, cũng bị mọi người bắt gian tại giường.

“Anh không cần làm chuyện phải khóa cửa.” Hường Cương gọn gàng xoay người ngồi dậy, đã thấy Lãng Vân đứng ở cạnh cửa, vẻ mặt nghiêm túc, cùng ngày thường thoải mái hoàn toàn bất đồng. “Công ty bên kia xảy ra chuyện?” Hắn hỏi.

“Đúng như anh đã dự tính.” Lãng Vân gật đầu, dựa ở cạnh cửa, nhìn về mặt đỏ bừng của em gái hoàn toàn không có ý kiến.

“Đáng chết.” Hắn mắng một tiếng, đưa tay xới vào mái tóc đen dày của hắn. “Có đôi khi, tôi thực thống hận trực giác chính mình.”

Lãng Vân nhẹ nhếch môi.

“Tôi cũng vậy.”

Hai người đối thoại, làm cho Lãng Lung nghe không hiểu được ra sao. Nàng hơi nhướn dài cổ một chút, xác định ngoài cửa không có những người khác, thế này mới vượt qua e lệ, tay nhỏ bé kéo nhanh chăn bông, tò mò bước đi qua.

“Các anh đang nói cái gì?” Nàng chớp đôi mắt, nàng muốn biết bí mật âm hộ đang bàn tính.

Hường Cương vội vã xoay người lại, rất tiếc nuốt thở dài một hơi.

“Bé con, xin lỗi em, anh phải lập tức trở về Đài Bắc, không có thời gian ở bên cạnh em.” Hắn trả lời câu hỏi của nàng, còn nâng gương mặt nàng lên, trước mặt Lãng Vân làm càn hôn một nụ hôn ngắn ngủi.

“Nhưng nếu em nhớ anh, có thể đến Đài Bắc—”

“Ai sẽ nhớ anh?!” Lãng Lung xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, tay nhỏ bé vùng lên, vội vàng đẩy khuôn mặt tuần tú kia ra. “Muốn đi thì cứ đi đi, đừng lại ở trên giường của tôi!”

Hường Cương cười khê ra tiếng, đại chưởng bắt tay cổ tay nàng, cúi người lại trộm hôn một cái lên bàn tay của nàng, thế này mới di chuyển thân hình to lớn kia, rời khỏi giường, cùng Lãng Vân bước ra cửa phòng, bỏ lại nàng đang xấu hổ quần bách và trống rỗng trên giường.

Bị hôn đến để lại dấu hôn đỏ hồng, nàng cầm cái gối nghĩ đến tên đánh lên phía sau, muốn dạy dỗ cái tên kiêu ngạo lại khinh bạc con gái đáng hoàng một chút. Chỉ tiếc, hành động đánh lên của nàng chậm một bước.

Cái gối bay qua hơn phân nửa cái phòng, ở không trung bay thành một đường vòng cung, không đánh vào phía sau đầu của Hường Cương, lại bịch một tiếng, va vào cánh cửa đã đóng chặt lại.

Những ngày thất nghiệp, thì ra là nhàm chán như vậy.

Ngày hôm sau Hường Cương rời khỏi thị trấn, Lãng Vân cũng mang kiệu thê, lái xe trở về chỗ Đài Bắc ở, trở lại chỗ công ty tọa trấn, xử lý tình trạng đột biến bất ngờ của công ty.

Khi bữa tối trên bàn còn sót lại hơn phân nửa thức ăn, làm cho Lãng Lung rõ ràng kinh hoàng thấy, các thực khách của nàng chỉ trong một buổi chiều đã giảm mạnh hơn phân nửa, còn sót lại lão ba lão mẹ hai thành viên cố định này.

Không biết vì sao, trong lòng nàng như là bị đào một cái động lớn, cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó rất quan trọng.

Chỉ mới có mấy ngày thôi, cả người nàng đều lười biếng, dẫn cầu nhi đi dạo chung quanh, thậm chí trở về vườn trường trung học, ngồi ở bàn đu dây yên lặng nhìn những đám mây đang bay lượn trên bầu trời xanh thẳm kia.

Nàng giống như -- giống như -- giống như -- rất nhớ Hường Cương --

Đi dạo đến mức hai chân của cầu nhi như mềm nhũn ra, cự tuyệt không chịu đi tiếp, Lãng Lung mới chịu mang thức ăn về nhà.

Nàng đứng ở tại phòng bếp, muốn dựa vào việc nhà bận rộn, thoát khỏi sự ám ảnh đang vây chung quanh của hấn, không muốn nhớ đến giọng nói của hấn, bộ dáng hấn, nụ hôn nồng nhiệt của hấn, những vuốt ve của hấn. Chỉ là, không được bao lâu, chồng cự của nàng liền tuyên bố bại trận, tề bào nào một cái lại một cái bị vây hãm, đều bị những hình ảnh của hấn xâm chiếm, bắp cải thật lớn trong tay nàng, bị nàng mờ mịt bấm thành từng mảnh nhỏ.

Nàng nhớ hấn?

Nàng không muốn nhớ hấn?

Nàng nhớ hấn?

Nàng không muốn nhớ hấn --

Khi Lăng Lương Nguyệt Nga bước vào đến nhà, thấy con gái dường như bị trúng tà, đứng ở tại phòng bếp lảm bảm một mình. Toàn bộ tập trung của nàng đều cúi xuống mặt bàn, những lá cải đã bị bấm nát thành mảnh vụn nằm ngổn ngang.

Bà trợn trắng mắt, vội vã tự mình đi vào phòng con gái, khiêng ra túi hành lý, đem dụng cụ rửa mặt, quần áo tắm rửa... mọi thứ vợ vét đầy đủ hết, thế này mới đi ra.

“Này, cầm lấy.” Bà đem túi hành lý đưa cho Lăng Lung.

Nàng như ở trong mộng mới tỉnh, theo bản năng tiếp nhận chức vụ túi hành lý, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là tràn ngập mê vông.

“Mẹ, mẹ muốn rời khỏi nhà sao?”

“Không phải mẹ, là con.”

“Con?”

“Đúng, vé xe lửa đi Đài Bắc mẹ đã mua giùm con rồi, Trương tiên sinh ở cách vách đang chờ con ở bên ngoài, chú ấy sẽ lái xe đưa con ra nhà ga.”

Bà lôi cô con gái từ phòng bếp ra, đẩy về hướng cửa.

“Động tác mau một chút, để trễ chuyến xe mất.”

Lăng Lung hai tay lại nắm chặt khung cửa, chân như đóng đinh trên mặt đất, cự tuyệt bị lão mẹ đẩy ra khỏi cửa.

“Đợi chút, mẹ, tại sao mẹ lại đột nhiên muốn con đi Đài Bắc?” Nàng quay đầu, về mặt hồ nghi.

“Đương nhiên là muốn con đi chăm sóc Oa Oa.” Lăng Lương Nguyệt Nga đáp một cách bình thản, còn cau mày mày, biểu tình ra vẻ sầu lo.

“Mẹ mấy ngày nay luôn lo lắng, Oa Oa mảnh mai như vậy, nếu không thừa dịp hiện tại bồi bổ thân mình, khi sinh sản chắc chắn sẽ vất vả lắm.”

Bà nói thật nghiêm túc nhưng trong lòng vốn có một chủ ý khác.

Ngay cả tất cả mọi người nhìn ra, Lăng Lung nhớ Hướng Cương đến mức ngay cả linh hồn nhỏ bé của nàng cũng bay theo hấn đến Đài Bắc. Nhưng da mặt nàng vốn mỏng manh, nếu bảo nàng đến Đài Bắc đi tìm Hướng Cương, nàng khẳng định là liều chết không theo.

Nếu không thể nói thẳng, Lăng Lương Nguyệt Nga thông minh liền đi đường vòng, Oa Oa cùng đứa cháu yêu quý của bà chưa ra đời, trở thành lý do tốt nhất.

Khi nghĩ đến chị dâu đáng yêu mảnh mai kia, bàn tay nhỏ bé đang cố chết bám chặt vào khung cửa chậm rãi buông lỏng ra.

Đúng vậy, Oa Oa được nuông chiều từ bé, không thể có thời gian lo cho việc ăn uống lúc mang thai như thế này, và nghiện tay nghề nấu nướng của nàng, nên kén ăn vô cùng, trở về Đài Bắc mấy ngày nay, khẳng định cũng chưa có bữa cơm nào ngon miệng đâu!

“Kia, cơm nắm ai tới chiếu cố?” Nàng hỏi.

“Ôi a, giao cho ba con là được rồi.” Xác định câu hỏi cũng an trí thỏa đáng, Lăng Lung hít sâu một hơi, nắm túi hành lý lên, không hề chân chờ, xoay người bước đi ra ngoài cửa, lên Đài Bắc chăm sóc chị dâu.

Hàng xóm sớm chờ ở cửa, nhìn thấy nàng xuất hiện, còn sẵn sàng giúp nàng mở cửa xe. Lão mẹ còn đứng ở cửa vung mạnh tay, cao hứng cười toe toét, về mặt sung sướng nóng bỏng, quả thực như là đang gà nứ nhí.

Khi xe đã chạy khuất xa khỏi tầm mắt, Lăng Lương Nguyệt Nga lập tức trở về phòng, ngay cả giày đều không kịp tháo, con dâu ở Đài Bắc trực tiếp liền nhấn số điện thoại, dùng tốc độ nhanh nhất ấn dây số chờ ở

“Alo, Oa Oa sao? Lăng Lung đã xuất phát.” Bà tạm dừng trong chốc lát, đưa tay chặn ngực, mỗi khi nghĩ đến「cực phẩm trung cực phẩm」kia, sắp trở

thành con rể của mình, hứng thú đến mức không thể kiềm chế được. “Thay mẹ chuyển lời đến Hương Cưng, bảo thằng bé trăm ngàn lần đừng khách khí, mặc kệ bất cũng tốt, lừa cũng tốt, có bản lĩnh gì đều sử dụng ra, tóm lại là, nhất định cuộc hôn sự này phải thành cho mẹ.”

Tấm màn che thủy tinh màu lam của tòa cao ốc, dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng.

Thân ảnh nhỏ nhắn của Lăng Lung đứng ở trước cửa, trên tay mang một túi lớn bánh chưng nóng hổi hấp. Nàng một tay che híp mắt lại, cố gắng ngăn đầu lên, nhìn tòa cao ốc kinh doanh rộng lớn kinh người đang đứng sừng sững.

Nàng đứng sau một lúc lâu, sau khi lại cúi đầu lần nữa, nhìn tấm danh thiếp trên tay, cùng môn bài trên tường đối chiếu.

“Kỳ quái, đúng vậy?” nàng nhíu mày, nhỏ giọng lầm bầm. “Không thể nào, đây thực sự là nơi các anh ấy mở công ty sao?”

Tòa cao ốc này sang trọng kinh người, thoát nhìn đã biết đây là nơi ở của các doanh nhân siêu cấp giàu có. Nàng là một người bình thường bình dân, ôm túi bánh chưng ở ngoài cửa bồi hồi đã lâu, mới cố lấy dũng khí, đẩy cánh cửa xoay màu vàng đi vào bên trong.

Bên trong tòa cao ốc trang hoàng vô cùng tráng lệ, đá cẩm thạch màu đen chiếu sáng lấp lánh có người đứng canh giữ bên dưới. Lăng Lung mỗi một bước đều đi thật cẩn thận, còn ôm túi bánh thật chặt vào lòng chỉ sợ mồ hôi của bánh làm bẩn sàn nhà.

Bên ngoài thang máy, có một số nhân viên có lẽ là của công ty thuê tầng trệt, bên trên cửa đại lâu có bốn chữ to ‘Phúc Nhĩ Ma Sa’.

Năm đó vài vị đội viên của đội bóng rổ, ở vài năm trước thành lập ‘Phúc Nhĩ Ma Sa’, đã đưa những sản phẩm thủ công của thị trấn sang hải ngoại tiêu thụ. Mấy năm nay thời tiết qua Châu u phong trào phục cổ, vừa vận nổi lên trợ giúp hiệu quả, những sản phẩm của ‘Phúc Nhĩ Ma Sa’ ở trên thị trường đều có thành tích thật tốt.

Lăng Lung lúc trước chỉ nghe nói, tình hình kinh doanh của công ty, khá thuận lợi nhưng theo khí chất của tòa cao ốc này, nàng vụng trộm đoán, việc kinh doanh của ‘Phúc Nhĩ Ma Sa’ vô cùng tốt.

Nàng bước vào thang máy, đi thẳng đến tầng thứ chín, Cửa thang máy mở ra, trước mặt liền thấy một tấm cửa thủy tinh thật to, trên mặt thủy tinh còn phun hoa văn, trên hoa văn là hình ảnh lời tựa [Lịch sử Đài Loan tổng quát], ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy mây bay gió thổi trên bầu trời và những dòng xe ngược xuôi lưu thông trên đường.

Nhân viên tiếp tân đứng đây, lộ ra mỉm cười ngọt ngào, ân cần ân cần thăm hỏi.

“Xin chào, tôi có thể giúp gì cho tiểu thư?”

Lăng Lung nháy mắt mấy cái, hít sâu một hơi, sau đó trấn tĩnh nói. “Xin lỗi, tôi tìm đến Lăng Vân, xin hỏi anh ấy có ở đây không?”

“Xin hỏi tiểu thư là?” Đối phương lịch thiệp lên tiếng, vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, giọng nói giống như chim hoàng oanh dễ nghe vô cùng.

“Tôi là em gái của anh ấy.”

“Ách.” Nhân viên tiếp tân nháy mắt hơi hơi mở to mắt.

“Là Lăng Lung tiểu thư sao?” Hai mắt cô ấy sáng lên chứng thực.

A, không nghĩ tới Lăng Vân lại giáo dục nhân viên cấp dưới kỷ luật như thế, ngay cả nhân viên tiếp tân cũng biết một nhân vật nhỏ bé như nàng tồn tại.

Lăng Lung gật đầu, hoang mang nhìn nhân viên tiếp tân đang chớp đôi mắt to tròn, như đang cố nàng có chút run lên, gắng đè nén cảm xúc ánh mắt lại nóng bỏng làm cho da đầu.

Là trên mặt nàng có dính cái gì sao?

Nàng nhìn không được sờ sờ mặt, rồi mới trộm ngắm thang máy, lợi dụng ảnh ngược của mình trên cửa kiểm tra. Nhưng dù nhìn trái nhìn phải, quan sát trong chốc lát, nàng vẫn nhìn không ra, trên gương mặt mình có sơ sót gì.

Nhân viên tiếp tân dùng điện thoại nội bộ, thấp giọng hỏi trong chốc lát, tiếp theo lại mỉm cười lần nữa, giơ tay chỉ dẫn phương hướng.

“Lăng tiểu thư, mời tiểu thư đi theo tôi.” Cô nhân viên cười đi trước dẫn đường, Lăng Lung đi vào hướng bên trong, đi qua mấy lớp văn phòng nhộn nhịp, rồi mới đứng ở ngoài cửa, nhẹ nhàng gõ vào cửa hai cái.

“Vào đi.” Là tiếng của Lăng Vân.

Lăng Lung nhẹ nhàng thở ra, cùng cô nhân viên nói lời cảm tạ, cô ấy đang cười có chút quý dị, thế này mới đẩy cửa đi vào.

“Em gái, em chờ anh một chút.” Lăng Vân ngồi ở trước máy tính ấn phím như bay, mãi đến khi thư tín đã được gửi xong xuôi, hắn mới xoay người lại.

Nhìn lên gặp trên bàn có một túi bánh chưng thật to, hắn không khỏi nhướng mày.

“Đã đến tiết đoàn ngo?”

“Không phải ! Là chị dâu muốn ăn bánh, em chỉ làm thêm một ít.” Nàng đem bánh đặt ở trên bàn.

“Có thể đem cho người trong công ty ăn.”

“Là người nào?” Lãng Vân khoe miệng khẽ nhếch.

“Ai cũng được.” Nàng cười mặt đỏ bừng, cứng miệng nói ra lời trái lương tâm.

Được rồi, nàng nguyện ý thừa nhận, đưa bánh chưng chính là lý do, mục đích chân chính của nàng là vì đến gặp Hường Cương.

Đến Đài Bắc mấy ngày nay, Lãng Lung ngay cả bóng dáng của hân đều không có gặp. Nàng ở tại nhà trọ cao cấp của anh trai và chị dâu, mà chỗ ở Hường Cương ở ngay dưới lầu, nàng vụng trộm lưu ý, phát hiện hân mấy ngày nay cũng không từng về nhà.

Nàng vẫn cố nhẫn nhịn, cuối cùng kiềm chế không được cảm xúc nhớ hân, mang một đồng bánh chưng, lấy cơ thăm hỏi anh trai đến đây để gặp mặt.

Lãng Lung cắn đôi môi đỏ mọng, đoán rằng Hường Cương lúc nhìn thấy nàng, sẽ có phản ứng gì. Về mặt hân có thể chỉ đặc ý măn hay không, vạch trần ý đồ của nàng, kiểu ngạo nói, nàng là riêng đến gặp gỡ hân ?

Hừ! Nếu hân dám bày ra cái loại biểu tình này, nàng khẳng định sẽ đem túi bánh chưng này đập vào khuôn mặt tuần tú kia!

Lãng Vân ngồi ở trước máy tính, hí mắt dò xét đứa em gái, dường như đang ở lo lắng cái gì. Sau một lúc lâu sau, mâu quang hân chợt lóe, giờ tay ấn phím điện thoại nội bộ, đơn giản phân phó vài câu.

Không trong chốc lát, thư ký liền bung cái khay lại đây, nhẹ nhàng các ở trên bàn, khay thượng có mấy chén đang ở mạo nhiệt khí trà.

“Em gái à, thay anh đem trà đưa vào trong phòng hội nghị.” Lãng Vân nhìn nàng chăm chú, tươi cười biến mất, về mặt thập phần nghiêm túc. “Hường Cương đang ở bên trong, hân bị bệnh.”

“Bị bệnh? Hân ở trong phòng hội nghị nghỉ ngơi sao? Có đến khám bác sĩ hay không? Em đến gặp anh ấy.” Nàng trừng lớn ánh mắt, vừa nghe thấy hân bị bệnh, ngực nàng bỗng chốc đau nhói cũng không có hỏi phòng họp ở nơi nào, lập tức lao đi.

“Đợi chút!” Lãng Vân giờ tay nắm đứa em gái đang nóng lòng của anh, bàn tay to lớn của anh đặt lên hai vai của nàng, thận trọng nói với nàng, “Hường Cương không phải đang nghỉ ngơi, anh ấy đang họp.”

Nàng thờ dốc vì kinh ngạc, không thể tin được anh trai của mình lại có thể vô tình như vậy. “Anh làm sao có thể để cho bệnh nhân tiếp tục công tác?”

“Công ty có một hợp đồng hợp tác xây dựng một nhà kho, vốn dĩ đã chuẩn bị ký ước, sau khi liền tùy ý khởi công.” Lãng Vân cực có kiên nhẫn giải thích.

“Nhưng là, có người ở giữa bỗng dưng làm khó dễ, kích động chủ đôi ý, thậm chí nguyện ý thay chủ bồi thường tiền hủy hợp đồng. Mua hết thầy công việc, đều là do Hường Cương phụ trách, lấy cá tính của anh ấy, tuyệt đối sẽ không đồng ý chịu thua kém bất ngờ như thế.”

Nàng cắn môi dưới, cố gắng tiêu hóa những gì nghe được. Tuy rằng không rõ những vấn đề trong thương trường, nhưng đôi góc độ mà suy nghĩ, Hường Cương nếu còn có thể ứng phó tranh cãi vấn đề khó giải quyết về đất đai, như thế có thể thấy bệnh của hân chắc cũng không nặng lắm?

Đôi mắt trong suốt nhìn khay trà trong tay, mới nhìn hướng Lãng Vân.

“Anh ấy hiện tại cần là bác sĩ, chứ không phải trà.” Nàng nói thầm, rất muốn đi nhìn tình huống của Hường Cương một cái, lại cảm thấy, chính mình cái gì cũng đều không hiểu, cho dù tùy tiện xâm nhập vào phòng họp, cũng không giúp được, hay chăm sóc hân.

Lãng Vân mỉm cười, đôi mắt đã giảm bớt sự lo lắng.

“Vội anh ấy mà nói, em đi đưa trà xa so với thuốc của bác sĩ còn có công hiệu hơn.” Hân dẫn nàng đến trước cửa phòng họp, còn mở ra cửa phòng, đem nàng đẩy đi vào, không cho nàng có cơ hội chần chờ, sợ cái tính nhất gan của nàng lại đột nhiên thay đổi.

“A, không cần đây—” Nàng khẽ gọi, bị đẩy thiếu chút nữa té ngã. Nàng luống cuống tay chân giữ chặt khay trà, khó khăn lắm mới khôi phục cân bằng, không làm cho mấy ly trà bị đổ ra ngoài.

Vừa mới ngẩng đầu, nàng liền thấy Hường Cương.

Hân đứng ở trước bàn hội nghị to như vậy, nhìn thấy Lãng Lung trong nháy mắt, cặp con ngươi đen thần bí kia thâm thúy thoáng hiện lên nét kinh ngạc, sau đó lại chuyển sang nghiêm túc.

Chính là, sự kinh ngạc của Hường Cương toàn khóa ở trong mắt, trên khuôn mặt tuần tú không có chút thay đổi. Hân không dấu vết thu hồi tầm mắt, không hề nhìn nàng thêm lần nào nữa, thanh âm trầm thấp kia chậm rãi mà nói như trước, khi hân nhìn chăm chú vào từng người, con ngươi đen sâu thăm quyết đoán kinh người, so đao kiếm còn nguy hiểm sắc bén hơn, khí thế khó có thể chống cự.

Trong nháy mắt, Lăng Lung cuối cùng hiểu được, lúc còn trung học khi hai phái nhân mã vốn dĩ đang đằng đàng sát khí, vì sao lại nguyện ý dừng tay ở trước hần

Không phải hần có năng lực cao siêu hay sức lực kinh người, mà là bởi vì ánh mắt của hần khó có thể nhìn gần, có thể làm cho lòng người hung ác nhất sinh ra e ngại. Long Long cùng Trung Cầu khẳng định là nhìn ra, ngay cả số lượng người hai bên kém nhau rất xa, nhưng là một khi hần ra tay, ai thắng ai thua còn rất khó nói.

Lăng Lung hít sâu một hơi, bước đi chân có chút run run, vì mỗi người đưa ly trà.

Không khí trong phòng họp đang sôi sục nóng bỏng, hai bên bàn họp có một nửa là người ngoại quốc, tóc vàng mắt xanh dùng ngôn ngữ cả Tiếng Anh lẫn tiếng Trung trộn lẫn. Chỉ là, những câu chữ này đối với nàng mà nói, đều giống như gió thổi qua tai ngựa, nàng chỉ nghe được mỗi người thanh niên đang đứng trước mặt nàng nói thôi.

Chỉ ngần ngừ vài bước thôi, mà quả thực dài như cách sông cách suối, nàng thật vất vả đi vào bên cạnh Hường Cường, hai chân đã nặng nề muốn nhấc ko nổi.

“Hường Cường,” Lăng Lung đưa ly trà, nhỏ giọng kêu to.

Hần cúi đầu xem kỹ văn kiện, biểu tình không có đổi, thậm chí không nhìn nàng liếc mắt một cái, như là hoàn toàn không hề nghe thấy.

“Này, anh có khỏe không?” Nàng chưa từ bỏ ý định, càng nhỏ giọng hỏi.

Vẫn là không phản ứng.

Di, không muốn đề ý nàng sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Lung suy sụp xuống dưới, vừa thất vọng lại tức giận, đang muốn thối lui, không nghĩ tới hần lại ở dưới gầm bàn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng. Bàn tay to lớn kia lại nóng rực dị thường, quả thực giống như bàn ủi, nóng đến mức trong lòng nàng rung mình.

Hần chính là vội vàng nắm chặt, lập tức buông ra, thần sắc tự nhiên uống xong trà, rồi mới đứng dậy tiếp tục cùng một nam tử tóc vàng triển khai thảo luận.

Lăng Lung đứng ở chỗ cũ, bị hần nắm qua bàn tay nhỏ bé run rẩy không ngừng, tầm mắt cũng dính ở trên người hần, vẻ mặt vừa khản trương lại bối rối. Sau đó, nàng vội vàng nhanh chóng xoay người, lấy tốc độ thi chạy trăm mét tông cửa xông ra, thẳng đến văn phòng Lăng Vân.

“Anh ấy đang phát sốt.” Giọng nói của nàng đang run rẩy, trong lòng bàn tay còn lưu lại hơi nóng Hường Cường muốn cao hơn nhiệt độ cơ thể nàng.

Lăng Vân gạt đầu.

“Bốn mươi độ.”

“Bốn mươi?” Huyết sắc từ trên mặt biến mất, Lăng Lung hai chân mềm nhũn, muốn đỡ lấy cái bàn, mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

“Ông trời, anh ấy như thế nào còn có biện pháp đứng vững? Các anh tại sao không đưa anh ấy đi bệnh viện?”

“Có chứ.” Lăng Vân thờ dãi, cũng đối với sự ngoan cố của bạn tốt cảm thấy bất đắc dĩ. “Nhưng sáng nay chính anh ấy tự động xuất viện, kiên trì tự mình chủ trì hội nghị.”

Nha, nàng thật muốn mắng người!

Lăng Lung cắn chặt môi, đi đến trước phòng họp, bất an đi qua đi lại, liên tiếp nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt kia. Nôn nóng cùng lo lắng, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua mà lo lắng, nhìn thấy đã trôi qua hơn mười phút mà hội nghị lại vẫn chưa chấm dứt, nàng hít sâu một hơi, xúc động tiêu sái tiến lên.

Còn không có tới kịp phá cửa ra, Lăng Vân đã lắc mình che ở trước mặt nàng.

“Em gái à, đừng đi vào.”

“Anh đừng cản em, Hường Cường còn nóng như thế sẽ xảy ra án mạng chết người đó, em vào dẫn anh ấy ra.” Mặc kệ những đất đai của hần, mặc kệ kho hàng gì đó của hần, mặc kệ luôn cái hội nghị quái quỷ của hần, nàng cũng nhìn không được nữa !

Vì an nguy của Hường Cường, nàng hoàn toàn đã quên sự khiếp đảm tính cách, nhát như chuột, lúc này biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ở trong lòng Lăng Vân, nàng gãy dạ giống như con sư tử, vội vàng muốn vọt vào phòng họp.

Hai anh em đang do dự, tranh chấp giằng co, cửa phòng họp vào lúc này lại mở ra. Hường Cường dẫn đầu giẫm chặn tại chỗ mà ra, con người đen lóe sáng có chút dị thường nhìn quanh bên trong, tìm kiếm thân ảnh nhỏ nhắn của nàng.

Hắn bước nhanh đến, giống như người bạn đã nhiều năm không gặp đem nằng ôm chặt vào trong lòng, dùng hai tay ôm chặt lấy nằng.

Hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào mặt nằng, nằng quả thực như là bị một cái lò lửa ôm lấy. Nhiệt độ hắn cơ thể, dường như so với vừa rồi còn cao hơn.

“Em thật sự đến đây.” Thanh âm Hường Cương khàn khàn, cái trán nóng kinh người đè tựa vào trên vai mảnh khảnh của nằng.

“Bé con, để anh dựa vào một chút.” Hắn nhẹ giọng nói nhỏ.

Chung quanh thật nhiều người, Lăng Lung muốn đẩy hắn ra, mau chóng đem hắn mang đến bệnh viện. Nhưng còn không kịp mở miệng, đầu vai của nằng đột nhiên trở nên nặng nề, sức nặng toàn thân hắn toàn bộ đè xuống, ép tới nằng lập tức ngã ngối ở dưới đất.

Hường Cương té xỉu !

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nằng muốn đánh người!

Lăng Lung đứng ở bên giường âm thầm thề, một khi Hường Cương khôi phục khỏe mạnh, nằng sẽ nắm cổ áo hắn, hung hăng thưởng hắn một quyền.

Chính là, ngay cả trong lòng không ngừng mắng hắn ngoan cố cùng không biết sống chết, nhưng nằng vẫn nhúng ướt khăn mặt, cúi người lau mồ hôi giúp cho hắn, vẫn là cẩn thận mà ôn nhu.

Ương ngạnh cảm mạo bệnh độc, làm cho Hường Cương giống như xương đồng da sắt, cũng trở nên suy yếu không chịu nổi. Bốn mươi độ cực nóng, là đủ để trí mạng, đổi lại nếu là người thường, đã sớm hôn mê nằm liệt ở trên giường, mà hắn cư nhiên lấy ý chí vô cùng mạnh mẽ để chống đỡ, đứng ở trong phòng hội nghị, bình tĩnh cùng những người đó chu toàn, còn có thể thành công đoạt lại hiệp ước.

Người bên ngoài có lẽ sẽ bội phục sự tận tâm của hắn, mà nằng lại thầm nghĩ muốn tha nợ hắn một chút. Chỉ cần một khi nhớ tới, khi hắn bước ra phòng họp sắc mặt xám trắng, hai tay của nằng liền run run không thôi, cơ hồ không cầm vững khăn mặt.

Ở trong bệnh viện đợi một ngày một đêm, đã truyền ba chai nước biển cộng thêm chích thuốc. Cương nhiệt độ cơ thể Hường Cương mới bắt đầu giảm xuống, dần dần trở về bình thường.

Nhưng nằng không thể ngờ tới bệnh nhân này, vừa mới tỉnh táo lại, liền kiên trì phải về nhà, nói cái gì cũng không chịu ở lại bệnh viện.

Sau khi về nhà, Hường Cương cơ hồ là nằm liệt trên giường, lại lâm vào mê man. Nằng còn lại là canh giữ ở bên giường, thỉnh thoảng đưa tay lên sờ trán hắn, xem thử độ nóng kia có trở lại tiếp tục tra tấn hắn hay không.

Không ai muốn nằng lưu lại, hai chân của nằng lại như là dính ở bên giường, hoàn toàn đi không ra.

Thấy khăn mặt đã thấm lạnh, Lăng Lung lặng lẽ nhặt lên, vào cuối phòng ngủ có một phòng tắm xa hoa, xoay nước sôi vào chậu, đem khăn mặt tẩm vào nước nóng, cẩn thận vắt nhẹ. Lúc nằng mang theo khăn ướt, bước ra khỏi phòng tắm, lập tức liền phát hiện, bệnh nhân trên giường đã thanh tỉnh.

Đôi mắt Hường Cương lóe sáng, nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng của nằng, ánh mắt lo lắng gần như cơ khát. Mãi đến khi nhìn thấy nằng, bờ vai đường cong cứng nhắc mới đột nhiên lơ lửng.

“Lại đây.” Hắn chống tay nửa ngồi dậy, bàn tay vẫy yêu cầu nằng lập tức trở lại bên giường.

Chiếc chăn rơi xuống, dừng ở bên hông tinh trắng của Hường Cương, mà áo sơ mi chưa cài nút, từ cái cổ rắn chắc màu đồng chạy dài xuống ngực mơ hồ có thể thấy được. Nếu hắn không đang trong cơn sốt nặng, sắc mặt có chút xám trắng, hình ảnh nửa thân trần của tuấn nam thật sự sống động quyến rũ động lòng người, thật sự đẹp mắt.

Chỉ là, Lăng Lung cũng không tâm tình thương thức.

Nằng đằng đằng sát khí tiêu sái đến bên giường, lấy khăn lông ướt hướng trên trán hắn nhấn một cái, nghe răng trợn mắt tới gần gương mặt tuấn tú kia, nếu không ghét bỏ hắn vừa uống thuốc, toàn thân da thịt đều có vị thuốc, nằng khẳng định đã muốn há mồm cắn hắn.

“Anh là tên ngu ngốc!” Nằng lớn giọng mắng, hai mắt trừng tròn tròn, lập tức bắt đầu khôi phục bình tĩnh. “Đã sốt cao đến bốn mươi độ, anh còn không chịu hảo hảo trị liệu, dám tự động xuất viện, chạy tới mở ra cái hội nghị quý quái gì? Anh chán sống rồi sao?”

Hắn khép hồ đôi mắt, tùy ý nàng phát tiết cơn tức giận chất vấn mắng, không có hé răng.

“Sốt cao thì cũng không nói đi, nhưng anh có biết mạng người quan trọng không?” Nàng tức giận đến thật muốn khóc, đôi mắt đang phun lửa giận tích tụ nước mắt. “Mua mảnh đất có được hay khgoong bộ quan trọng lắm sao, cùng lắm thì tìm nơi khác, có cần vì những người đó bán mạng hay không? Nếu hội nghị diễn ra lâu một tý, anh đi ra trễ một tý, vậy -- vậy --”

Nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, tràn đầy trên mặt tuôn rơi như những hạt châu, nàng giận dỗi lấy mu bàn tay lau đi, tự dối lòng mình rằng nước mắt này là vì phần nộ, mà thật không phải bởi vì lo lắng.

Lúc Hường Cương vừa ngắt xù ở trước mắt nàng, nàng thật sự sợ hãi.

Trong nháy mắt kia, nàng mới hiểu được, nam nhân này ở trong lòng nàng, lại chiếm vị trí quan trọng đến thế...

Bàn tay to ngăm đen, nhẹ nhàng lau lệ trên gương mặt của nàng, lau đi nước mắt đang tuôn như mưa kia, đem nàng kéo vào trong lòng.

“Bé con, thật có lỗi.” Hường Cương, để đầu tựa vào nàng nhỏ giọng ní non, vòng tay ôm lấy thân mình mềm mại của nàng khóc run run, nhìn ra mắng cùng phần nộ của nàng, đều là vì che dấu đối với sự quan tâm hắn.

Lăng Lung dựa ở trong lòng hắn, theo đuổi cảm giác nhẹ nhõm của mình trong chốc lát, cảm thụ nhịp tim hắn đập, nhiệt độ cơ thể hắn, thuận tiện đem nước mắt vui vào trên áo sơ mi của hắn.

Sau một lúc lâu, để nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn thương đều sạch sẽ, nàng vươn tay nhỏ bé, để vào trong ngực hắn, muốn đem hắn áp trở lại trên giường.

“Buông tay, tôi muốn đi về.” Nàng đầu tiên là nhẹ nhàng đẩy, lại phát hiện Hường Cương vẫn là bất động như núi, giờ đôi tay cứng như sắt của hắn ôm chặt lấy nàng, vừa nhanh vừa mạnh, làm cho nàng gãy không ra.

Hắn có ý định cùng nàng đối nghịch, còn nắm chặt lấy cổ tay của nàng, thuận thế đem cả người nàng đều lôi lên trên giường, thân hình nóng ấm đều phủ lên trên, chặt chẽ bao trùm thân thể mềm mại của nàng.

“Không buông, suốt cả đời này anh sẽ không bao giờ buông em ra.” Hường Cương vừa đè chặt nàng vừa nói, đôi mắt đen nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng.

Nàng thở hắt vì kinh ngạc, nghe ra ẩn ý hàm xúc bao hàm hứa hẹn trong câu nói của hắn.

Thân thể nam tính nóng ấm đè chặt trên người nàng, vẫn phát ra hơi nóng như trước, Lăng Lung ngẩng đầu, muốn mở miệng, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt cực nóng của hắn, tim nàng liền đập không thôi, chỉ một thoáng mắt đi năng lực nói chuyện.

Toàn bộ thế giới đột nhiên an tĩnh lại.

Trong mơ hồ, tựa hồ có chuyện gì sắp xảy ra --

Hay là nói, trong nháy mắt đó, đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ quen biết nhiều năm như vậy, mà trong đôi mắt đen kia từ đầu đến cuối vẫn luôn chỉ có duy nhất hình bóng của nàng. Ở thật lâu trước kia, hắn khiến cho nàng nhìn thấy bộ dáng của tình yêu.

Những bất an khiếp đảm lo sợ mấy hôm đến Đài Bắc đến giờ, dưới ánh mắt nóng cháy của hắn, cùng với bá đạo ôn nhu, cuối cùng như băng tuyết gặp phải ánh mặt trời, từng giọt từng giọt hòa tan --

Đừng nhìn anh như vậy.” Đôi mắt đen của Hường Cương trở nên tối sầm, cái trán tựa vào cô gái bé nhỏ trong lòng. “Anh sẽ muốn ăn em.”

Thanh âm thấp trầm khàn khàn kia, làm cho mặt của nàng đang cười thoáng chốc chuyển ửng đỏ, hai tay lại bắt đầu chống đỡ.

“Anh nên ăn là thuốc.” Nàng cắn môi, một tay đặt lên khuôn mặt tuần tú, dùng sức đẩy mạnh ra. “Uống thuốc nhanh một chút, rồi nằm nghỉ ngơi cho thật tốt, anh cần nghỉ ngơi.”

Hường Cương xoay người nằm xuống, lại vẫn không buông tay, ngược lại đem nàng vòng càng nhanh, vô lại đưa ra yêu cầu.

“Ồ lại giúp anh.”

Giúp hắn? Giúp hắn bằng cách nằm ở trên giường này? Cho dù hắn hiện tại sinh bệnh nặng, thể lực sa sút rất nhiều, không có「lực sát thương」gì, nhưng là -- nhưng là --

Quá nhiều hình ảnh tưởng tượng thoáng hiện qua trong óc, trên mặt nàng màu đỏ bừng trở nên càng đậm, ngay cả hô hấp đều trở nên dồn dập không thông, thân mình giống như cá chạch di chuyển giãy dụa lung tung, muốn bước xuống giường chạy khỏi「ma trảo」của hắn.

“Không được, tôi phải đi trở về, anh trai tôi --”

“Lăng Vân sẽ không để ý.”

Nàng xấu hổ quẩn trí khi thét chói tai.

“Nhưng tôi sẽ!”

“Như vậy, em kiên trì muốn đi về?” Hấn nhướn đôi mày rậm.

Nàng hít sâu một hơi, dùng sức gật đầu.

“Không chịu ở lại để giúp anh?”

Nàng lại lắc đầu lần nữa.

Mắt to tròn đôi mắt nhỏ, đôi mắt đen u ám nhìn chăm chú con mắt sáng đang quẩn bách, bên trong có một lúc thật lâu không có tiếng động.

Một lát sau, Hường Cương thế nhưng thật sự buông cánh tay nàng ra, hướng bên cạnh nằm xuống, hào phóng trả tự do cho nàng.

Lăng Lung kinh ngạc mãnh liệt trong nháy mắt, vội vàng bò lên, hồ nghi nhìn xem thất lưng trống rỗng của mình, nhìn lại người đang nằm tay chân dang rộng bất cân kia, hoài nghi hấn vì con sốt cao độ nóng đến mức cháy hư cả đầu óc, lại có thể khác với sự bá đạo thường ngày, trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, buông nàng ra như vậy.

Nghi vẫn còn ở trong đầu bay nhảy, Hường Cương lập tức bồi thêm một câu.

“Lúc đi, thuận tiện đem tất cả thuốc trên bàn ném vào thùng rác dưới lầu đi.” Hấn nhắm mắt lại, không hề nhìn nàng.

“Nhưng bác sĩ nói anh...”

Hấn cắt ngang lời nàng.

“Em ở lại, anh uống thuốc. Nếu không, không bàn nữa.”

Hấn đem điều kiện nói vô cùng rành mạch, miệng cứng rắn như chém đinh chặt sắt, hoàn toàn không có nửa điểm dằn xếp.

“Họ Hường kia, anh lại muốn uy hiếp tôi!” Lăng Lung nhìn hấn trừng trừng, xiết chặt nắm tay, cố gắng khắc chế bản thân, không nên có hành động ngược đãi đối bệnh nhân.

“Bé con, tha thứ cho anh, anh chính là phải uy hiếp em.” Hấn ôn nhu mở miệng, đem lời uy hiếp nói một cách ôn nhu giống như lời tâm tình vậy.

Nàng thờ dốc vì kinh ngạc, phần nộ nhảy xuống giường, ở trong phòng bức tức đi qua lại, thì thảo mắng hấn ác liệt cùng không biết sống chết, có vài lần thậm chí đã muốn quyết tâm bỏ mặc đi ra khỏi phòng của hấn. Chỉ là chân chưa bước đến cửa, liền tự động xoay người lại, lần nữa trở lại bên giường của hấn.

Hường Cương nằm ở trên giường, yên lặng nhìn nàng, âm thầm mỉm cười.

Hấn quá mức hiểu biết Lăng Lung, biết cô bé con này mạnh miệng nhưng mềm lòng, tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ mặc bệnh nhân được. Hấn đã ăn chắc tâm lòng mềm mại thiện lương của nàng.

Vài phút sau, tiếng nói thanh thúy mềm mại mang theo vài phần không tình nguyện vang lên.

“Hường Cương.”

“Ừm?” Hấn mở một con mắt.

“Nếu –“

“Nếu em ở lại, anh cam đoan sẽ ngoan ngoãn uống thuốc.” Nụ cười mỉm của hấn giống như con sói đã dụ được chú cừu ngây thơ vào bẫy. “Còn chuyện khác, em đừng lo lắng, đêm nay anh chỉ ôm em, tuyệt đối không làm chuyện gì khác.”

Lăng Lung cắn đôi môi đỏ mọng, không hề răng, chỉ yên lặng bụng tới một ly nước ấm, đem thuốc nhét vào trong tay hấn, khép tay hấn lại, ý bảo hấn nhanh chút nuốt thuốc vào.

Mắt đang nhìn thấy thẳng lợi, Hường Cương không chút nào kéo dài, đem thuốc bỏ vào trong miệng, ngửa đầu liền nuốt vào bụng.

Nàng trước xác định hấn thật sự đã uống thuốc xong, mới tiếp nhận cái ly rỗng, đem để trên bàn. Rồi mới, nàng ngồi ở mép giường, liên tiếp hít sâu, đưa bàn tay nhỏ bé vén mái tóc đen dài về phía sau tai, đôi mắt to tròn khẽ chuyển, giống như đang chờ tên đại sói hoang giảo hoạt nằm xuống hay không...

Đột nhiên trong lúc đó, nàng giống như chú thỏ con linh hoạt, đột nhiên nhảy xuống giường, nhanh chóng chạy về hướng cửa.

Hừ, Hường Cương biết uy hiếp, chẳng lẽ nàng sẽ không biết lập kế sao? Chỉ cần lừa hắn uống thuốc trước, đương nhiên sẽ không cần ở lại, ván này nàng thắng chắc rồi. Đến lúc đó cho dù nàng xấu lắm, không chịu ở lại, hắn có năng lực như thế nào? Chẳng lẽ còn đem thuốc nhả ra hết sao?

Nhưng nàng mới chạy được ba bước, bàn tay nhỏ bé còn không kịp chạm vào cánh cửa, chiếc eo nhỏ liền đột nhiên căng thẳng, một sức lực mạnh mẽ ôm chặt lấy, nhắc bổng nàng đem lên giường. Một trận đất trời đảo lộn nàng rõ ràng phát hiện, bản thân đã bị Hường Cương đè cho bằng ở trên giường.

Ông trời, người này không phải đang bệnh nặng sao?! Vì sao còn có khí lực xuống giường bắt người?

“Bé con, đừng chạy loạn.” Hường Cương nhìn nàng mỉm cười, vòng tay đem nàng ôm vào trong ngực, hôn thật mạnh trên khuôn mặt đang kinh ngạc của nàng. “Bây giờ, ngoan ngoãn ngủ.”

“Không cần!” Nàng nhất định không chịu chịu đầu hàng như thế, giống như chú chó con lung tung gây dựa trong lòng hắn, không chịu khuất phục dưới sự áp chế của hắn. “Tránh ra, không được đè tôi!” Đôi chân bé nhỏ vùng đá lung tung, hồn nhiên không có phát hiện, vì kịch liệt gây dựa, này làm cho vạt áo somi của nàng xóc lên tới eo, lộ ra cái eo nhỏ trắng nõn nà.

Trong mắt hắn lộ ra tia sáng đầy khát vọng, một tay ôm lấy thắt lưng của nàng, đem nàng kéo lại càng gần, thân hình cao lớn xâm nhập vào hai chân của nàng lúc này, đục vọng, dần dần bị tỉnh lại, kẻ sát vào chỗ mềm mại non mềm nhất của nàng, cứng rắn nóng bỏng.

Nàng toàn thân run rẩy, cảm giác nóng rực giống như có một luồng điện đang chạy qua, máu đang chạy hỗn loạn trong cơ thể, mỗi tác da thịt đều bị cảm giác xấu hổ nhuộm đến đỏ bừng.

“Nếu em cứ gây dựa như thế này, anh nhất định phải vi phạm cam đoan lúc trước.” Thanh âm hắn ám ảnh trầm thấp, bạc môi đang lượn lờ trên cổ cùng bà vai lướt theo những đường cong của nàng chạy dài xuống, bàn tay to ấm áp nhẹ ve vuốt vòng eo nhỏ của nàng.

Lăng Lung nháy mắt đình chỉ tất cả mọi động tác, cả cơ thể cứng đờ như khúc gỗ nằm thẳng tắp ở trong lòng hắn.

“Ách -- Anh, anh bình tĩnh một chút --” nàng khẩn trương không có nhận thức, ngay cả một ngón tay cũng không dám nhúc nhích, không dám cử động cả một động tác nhỏ bé, sợ kích thích hắn, làm cho hắn thay đổi chủ ý, lập tức liền quyết định 「thúc đẩy」.

“Em thật sự hy vọng anh bình tĩnh một chút?” Hắn liếm hôn vành tai của nàng, nhẹ giọng cười, bàn tay to càng hướng về phía trước tìm kiếm, cời bỏ một viên nút áo của nàng.

Nàng dùng sức gạt đầu, ánh mắt trừng tròn tròn, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, nom nớp lo sợ bàn tay của hắn.

“Như vậy, em cam đoan sẽ ngoan ngoãn?”

Nàng gạt đầu.

“Sẽ không thử chạy một lần nữa?”

Lăng Lung chần chờ một chút, bàn tay to lập tức lại linh hoạt cời bỏ hai, ba cái nút áo, cái áo lót màu hồng nhạt Lace đã muốn lộ hẳn ra ngoài--

“A, tôi đồng ý với anh! Tôi đồng ý với anh là được! Tôi cam đoan, tuyệt đối sẽ không đào tẩu.” Nàng vội vàng đáp ứng, cái đầu nhỏ dùng sức gạt lia giống như chim gõ kiến, chỉ sợ đáp ứng quá chậm, sẽ bị hắn cời sạch không còn một mảnh.

“Tốt lắm,” Khóe miệng hắn gọi lên, đưa cánh tay ôm chặt nàng, thân hình cường tráng tìm được tư thế thoải mái nhất, tránh không đè lên thận thể nàng. “Ng ngoan ngoãn nghỉ ngơi, anh mệt mỏi rồi.” Hắn đơn giản tuyên bố, đem mặt vui vào cái cổ trắng mềm mại thơm ngát của nàng, thật đúng là nói được làm được, nói dừng là dừng, không có tiếp tục 「khi dễ」 nàng.

Tránh được một kiếp Lăng Lung, lặng lẽ ngược mắt lên, lên nhìn hắn liếc mắt một cái.

“Vây, vây, vây anh thật sự không thể --” Vì muốn thật an tâm, nàng nắm đôi bàn tay to lớn của hắn, bảo đảm hắn sẽ không tiếp tục hành động bậy bạ nữa.

“Tin tưởng anh.” Hắn cười lạnh nhạt, cũng không định đêm nay 「thừa gió bẻ măng」, tránh cho đem bệnh độc cảm mạo đáng giận này cũng lây bệnh cho nàng.

“Anh hoàn toàn không đáng tin tưởng.” Lăng Lung lẩm bẩm, tuy rằng không phục, nhưng là cũng là an phận nằm xuống, không hề gây dựa.

Thứ nhất, là khí lực của nàng không bằng hắn, phản kháng kết quả, tuyệt đối là bị hắn ăn sạch sẽ. Thứ hai, là nhiệt độ cơ thể hắn, nhịp tim của đập hắn, vây quanh nàng thành một thế giới ấm áp thân mật, đem nàng ôm ấp ở trong đó, làm cho nàng chìm đắm không thể nhúc nhích.

Hô hấp của Hường Cương dần dần cũng theo quy luật thờ đều đều, hôn giận cùng khẩn trương của nàng dần dần biến mất, một lòng cũng dần dần, dần dần mềm yếu.

Hồi lâu sau, xác định hẳn bởi vì công dụng của thuốc mà ngủ say mê, Lăng Lung lặng lẽ khởi động thân mình, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuần tú kia.

Nàng không rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, chỉ khẽ mở môi đỏ mọng, thở dài một hơi.

“Họ Hường, anh thực đáng giận.” Nàng không tiếng động nói, vươn một ngón tay, nhẹ vòn theo hình dáng gương mặt cương nghị của hắn.

Vẫn nghĩ đến, tình yêu hẳn là sẽ oanh oanh liệt liệt, nào biết đâu rằng lại bình thường nhẹ nhàng như thế, nhưng lại ngọt thấm vào tâm. Năm đó giống như một bài hát ngắn, sớm đã thấm sâu vào lòng nàng, đến bây giờ lòng của nàng trở nên càng lúc càng rõ ràng.

Nàng cuối cùng nguyện ý thừa nhận, từ rất nhiều năm trước, một lòng cũng đã dừng ở trên người Hường Cuong.

Trong văn phòng「Phúc Nhĩ Ma Sa」to như vậy vẫn duy trì hình ảnh như thế.

Hường Cuong và nàng Thần thanh khí sáng, đi nhanh bước vào văn phòng của công ty, cùng nhân viên công ty chào hỏi. Mỗi người vừa nhìn đến phía sau hẳn có một thân ảnh nhỏ bé, tất cả đều lộ ra nóng bỏng lại mỉm cười quái dị, mở to hai mắt nhìn, vào hai người bọn họ.

Lăng Lung trong lòng ngại ngùng, không dám nhìn chung quanh, càng nắm chặt lấy tay của Hường Cuong, chỉ cảm thấy những nhân viên này thật sự là thân thiết làm cho người ta sợ hãi.

Một bước tiến vào văn phòng Lăng Vân, nàng lập tức xoay người, luống cuống tay chân đem cửa đóng lại, thế này mới hơi chút ngăn cách này tò mò ánh mắt.

「xem ra, em gái chăm sóc cậu rất khá.」

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Một cái bóng đen bay lên trời, từ bên cạnh nàng xẹt qua, rồi mới thẳng tắp văng lên vách tường.

Ách, vật vừa mới bay qua kia là cái gì?

Lăng Lung khần cấp sắp xếp gọn gàng, hồ nghi quay đầu, rõ ràng phát hiện dính ở trên vách tường, đúng là một trong những tên xâm nhập kia.

Nàng trừng lớn mắt, khần cấp quay đầu, nhanh đến mức thiếu chút nữa gãy cổ. Chỉ thấy trước mắt lại một người bay lên không trung, trung thực theo bay thành một ‘đường bay trên không’ thẳng tắp văng mạnh lên vách tường, lại chậm rãi, chậm rãi rơi từ từ xuống, xụi lơ trên mặt đất rên rì.

Tay nàng còn nữa vươn về phía trước, bàn chân vừa mới bước được hai bước, ngay cả chữ ‘chị’ cuối cùng kia dư âm vẫn còn ở trong miệng, thì năm hung thần ác sát kia sớm bị Oa Oa một tay ném tất cả văng vào tường.

Lăng Lung mờ mịt nháy mắt mạnh mẽ, bộ óc nhỏ bé như hóa thành tương hồ, không thể tiêu hóa sự phát triển đột ngột quỷ dị trước mắt này.

Phút chốc, tên ngoại quốc ngã ở một góc, giấy dựa đứng dậy, bộ mặt so với lúc trước càng dữ tợn hơn gấp mười lần. Hắn rít gào một tiếng, lấy chiều mãnh hổ bắt dê, không từ bỏ ý định triển khai công kích lần nữa.

“A, cẩn thận!” Lăng Lung hét thốt thanh cảnh báo, nhưng chưa kịp ra khỏi cổ họng

Nhưng Oa Oa không quay đầu, chỉ khẽ nhường đôi mày liễu, thuận tay nắm lấy một cái dao cắt bút tét, cũng không thèm nhìn về phía sau.

Một ánh sáng chớp lên, thanh âm xé rách không khí rõ ràng có thể nghe được, tiếp theo là... Một tiếng trống vang lên, chiếc dao nhỏ cắt bút tét đã thẳng tắp ghim phập vào vách tường, nhân tiện đem áo của tên hung hăng kia ghim vào đó, chỉ kém mấy xen ti mét, sẽ cắt qua yết hầu của hắn. Sắc mặt người nọ tái xám, toàn thân run run, khó có thể tin nhìn chuôi dao này gần trong gang tấc, sợ tới mức thiếu chút nữa muốn tiêu quần.

“Thật chính xác!” Lăng Lung chuyển sang kinh hi, vẻ mặt tán thưởng, kim lòng không đầu bắt đầu dùng sức vỗ tay.

Oa Oa khiêm tốn mỉm cười, giọng nói kiều ngọt có chút ảo não. “Chị lỡ tay.”

Lời này vừa nói ra, bọn lưu manh co đầu rụt cổ lại, biết lúc này là đá thiết bản, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, vội vàng nằm xuống lần nữa, nhắm mắt lại giả chết.

Bởi vì khinh địch, bọn họ tất cả đều tay không tiến đến, không mang vũ khí gì, nghĩ đến dựa vào nắm đấm là có thể hoàn thành nhiệm vụ, bắt được người phụ nữ có thai này. Làm sao dự đoán được, những trinh thám về báo cáo hoàn toàn sai lầm, năm người đàn ông to lớn cư nhiên không địch lại một cô

gái nhỏ nhắn, không được mấy phút, tất cả đều bị đánh cho nằm úp sấp.

Không chỉ là bọn hấn trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Lăng Lung cũng kinh ngạc cực kỳ.

Nàng vạn vạn không nghĩ tới, chỉ dẫu bình thường là thiếu phụ then thùng mảnh khảnh, nhưng một khi gặp phải nguy hiểm liền hóa thân thành một nữ siêu nhân, chỉ duy nhất không giống là chị ấy không xoay người biến hình, lại càng không cần sử dụng đến buồng điện thoại, mọi lúc đều có thể là kì tích hóa giải hiểm nguy, đánh cho bọn người xấu đến sứt cẳng gãy gọng.

“Lăng Lung, trong phòng có băng dán không?” Oa Oa hỏi.

Nàng liên tục gật đầu, vọt tới ngăn tủ kéo ra, lấy ra một cuộn băng dán lớn, cung kính dâng lên bằng hai tay.

Tay nhỏ bé mảnh khảnh đón lấy băng dán, thuận tay liền vứt cho đám người đang nằm trên mặt đất kia. “Tự mình xử lý, đừng để cho tôi ra tay lần nữa.”

Kẻ bất cộc hung ác, bị thân thủ gọn gàng của Oa Oa sợ tới mức không dám phản kháng, trở nên ôn thuận như con mèo nhỏ, vô cùng sao ngoan ngoãn đứng lên, lấy băng dán đem hai tay trói lại, lại run run chen chúc tại giữa phòng khách, co rúm lại chờ đợi xử lý.

Oa Oa bước nhẹ nhàng tiêu sái đến sô pha, vô cùng thoải mái ngồi xuống, một bên còn phân phó.

“Em gọi điện thoại đến công ty đi, tìm bảo vệ Tiểu Trần, bảo anh ấy lại đây lập tức. Còn có, nhớ rõ, đừng nói gì cả.”

“Tại sao?” Trong mắt Lăng Lung lóe ra dấu chấm hỏi.

“Sau khi Tiểu Trần đến đây, tự nhiên sẽ thông suốt biết gọi cảnh sát.” Oa Oa lộ ra ra ngọt ngào mỉm cười.

“Vi trước tiên chị có một số vấn đề muốn hỏi bọn hấn.”

“Bọn họ nói không chừng nghe không hiểu tiếng Trung, chị muốn hỏi như thế nào —“

“Không sao.” Oa Oa cười đến càng ngọt, vươn tay nhỏ bé mềm mại, vỗ vỗ mặt một người trong số đó.

“Mỉm cười cùng bạo lực, đều là ngôn ngữ chung của thế giới.”

Lăng Lung chậm rãi lui về phía sau cũng không dám hỏi nhiều nữa, thậm chí ở trong lòng bắt đầu đồng tình, với những kẻ đáng thương kia sắp nhận sự thâm vắn của đại tấu.

Nàng tránh ở trong phòng, dùng bàn tay run run nhấn số điện thoại, theo lời Oa Oa phân phó, báo với bảo vệ trong công ty, rồi mới vào trong ngôi co ro trên ghế sô pha ngồi chờ, cố gắng không thêm nghĩ nữa, những người đó sẽ bị ‘chiều đãi’ như thế nào.

Sau một lúc lâu, khi nàng cố gắng lấy lại dũng khí lại lần nữa giao thiệp với phòng khách, thì Oa Oa sớm hỏi ra đáp án, đem đám người kia bỏ mặc ở góc tường, tự mình nằm trên ghế sô pha, thưởng thức chương trình trình diễn thời trang mùa xuân trên ti vi.

“Cái kia, ách, chị à —” Lăng Lung nhỏ giọng kêu to, trong ánh mắt hơn mười hai vạn phần sùng bái.

“Ừm?”

“Những người này là ai?”

“Lính đánh thuê cho doanh nghiệp.” Oa Oa ánh mắt vẫn nhìn chăm chú trên tivi. “Những người này làm thuê cho một công ty Anh quốc. Bọn họ đến Đài Loan, là muốn cướp đoạt quyền sách trên người của chị, dò thám biết giá quy định phí tổn. Khi cần thiết cũng bắt cóc con tin, uy hiếp Lăng Vân, muốn anh ấy khoan tay rời khỏi thị trường Âu Châu.”

Kia vài câu nhẹ nhàng bằng quơ tự thuật, lại làm cho Lăng Lung nghe được run run không thôi. Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng, chuyện cạnh tranh trên thương trường, thế nhưng lại diễn biến thành hành động phạm tội đáng sợ như vậy.

“Nói như vậy, những người này là đến nhằm tằng, nên mới có thể vào nhà của Hướng Cương?”

“Ừm, hừ.” Oa Oa gật đầu, tắt tivi, kiên nhẫn nhìn nàng giải thích.

“Chuyện rắc rối khu đất hôm trước, cũng là do công ty Anh quốc kia đang làm trò quỷ, vọng tưởng muốn kéo dài thời gian, ngăn cản việc kinh doanh của hai người họ.”

Vì quyền lợi, rất ít có người không đồ mất, vì cướp đoạt quyền lợi, những người đó không chuyện ác nào là không làm, hành vi hạ lưu xấu xa đến mức độ nào cũng vì tiền tài mà bán rẻ lương tâm.

Lăng Lung nếu có chút dăm chiêu gật đầu, trong lòng lại hiện lên một nghi vấn.

“Anh hai em có biết, những người này muốn cướp đoạt quyền sách không?”

“Đương nhiên biết.” Nhắc tới trượng phu, Oa Oa liền cười như xuân về hoa nở. “Đem quyển sách để ở trên người của chị, là chủ ý của anh ấy.”

Ngô, xem ra anh trai nếu không hiểu biết chị dâu có thân thủ gọn gàng, còn đối nàng phi thường có tin tưởng, còn dùng mưu kế bày ra cạm bẫy này, dùng hình tượng kiều thể nhu nhược, dụ dỗ bọn xấu xa lừa đến, để dành một lưới bắt hết.

Hai người đang nói chuyện, cửa lớn lại đột nhiên bị dùng sức đẩy mạnh ra, một người nam nhân tuổi còn trẻ vọt vào đến, thùng thùng thùng chạy đến trước mặt Oa Oa, lo lắng hỏi.

“Đại tì, ngài không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Oa Oa đơn giản trả lời, giờ tay chỉ vào năm tên ngoại quốc mặt mũi bị bầm dập. “Thay tôi gọi điện đến sở cảnh sát. Còn việc nên nói như thế nào, trong lòng cậu chắc biết rõ rồi chứ?”

“Dạ”

Tiểu Trần nghiêm túc vâng lời, tắt cung tắt kính gật đầu lên tiếng trả lời. “Tôi đã thông báo với Lãng đại ca, bọn họ lập tức sẽ đuổi tới.” Nói xong, hắn lấy điện thoại cầm tay ra, đi đến bên vách tường, một bên đá vài đá vào bọn ngu ngốc xui xẻo đá nhầm thiết bản, một bên gọi điện thoại báo cho cảnh sát.

Nghe Tiểu Trần cùng Oa Oa đối thoại, Lãng Lung chỉ cảm thấy một cảm giác nóng ấm không hiểu từ đâu lại dâng lên trong lòng. Mỗi cái hình ảnh nhiều năm D _ E _ L _ E _ T _ E , đột nhiên chạy nhanh ra ngoài trình diện, hai mắt nàng đắm đắm, ngây ngốc nhìn Oa Oa đang cầm một cây quạt nhỏ bên trên có một đồ án màu hồng, trên đó còn thêu cánh hoa hồng tinh xảo .

“Chị hai.” Nàng nhỏ giọng gọi, ánh mắt còn nhìn chăm chăm vào đồ án hoa hồng kia, càng lúc càng cảm thấy cái đồ án kia nhìn thật sự quen mắt, dường như từng gặp qua ở nơi nào.

“Cái kia – anh ấy vì sao lại xưng hô chị -- ách – Đại tỷ --“

Oa Oa cười ngọt ngào, xếp cây quạt nhỏ màu hồng thật dài kia lại, không đáp hỏi lại.

“Em có nhớ câu chuyện cổ tích 『 bạch hạc báo ân 』 không?”

Cảnh sát vừa đến, Tiểu Trần dẫn đầu tiến ra đón.

Hắn đem chuyện mấy nam nhân xâm nhập bất hợp pháp vào nhà dân, tỉ mỉ rành mạch nói cho cảnh sát, duy chỉ việc nữ siêu nhân đứng mảnh phi thường thì giấu nhẹm hẳn nhận lấy công lao thay cho Oa Oa.

Anh hùng chân chính ngồi ở trên sofa, lại lần nữa xuất ra tuyệt kỹ-- giả vờ yếu ớt. Bộ dáng mềm mại kia, lại gọi lên mọi người cảm xúc thương hương tiếc ngọc, làm cho cảnh sát lòng đầy cảm phần, đau lòng không thôi.

Vào nhà cướp của đã là tội ác tày trời, khi dễ phụ nữ có thai -- nhưng lại là phụ nữ có thai xinh đẹp nhu nhược như vậy – như thế tội lại đáng chết vạn lần!

Năm kẻ bắt cóc kia, bị khảo thành một chuỗi, ở mọi người cảm tức cùng mắng nhiếc, cúi đầu bị mang đi ra ngoài, người người đều thành hủ nút, không dám nói nửa lời, thậm chí ngay cả dũng khí ngắm trộm Oa Oa cũng không có.

Đến nỗi Lãng Lung vừa mới phát hiện 『 thân phận chân thật 』 của chị dâu, còn đang ngồi ở trong phòng, bàn tay ôm chặt lấy đầu gối, vắt hết óc suy tư, vì sao 『 bạch hạc báo ân 』 kia lại gả vào Lãng gia, thành chị dâu của nàng.

Trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng cau đôi mày liễu, ở trong lòng âm thầm quyết định, thế nào cũng phải tìm cơ hội, lên tra hỏi Lãng Vân, hảo thăm dò sò trong đó chân tướng --

Một bóng đen to lớn đang đứng lặng ở cửa phòng ,tầm mắt lợi hại như tia chớp dạo một vòng quanh phòng, nhanh chóng tìm được thân ảnh nhỏ nhắn kia.

“Lãng Lung!”

Tiếng rít gào thật lớn vang lên, dọa nàng bị cú sốc, thiếu chút nữa đem nàng oanh ngã xuống giường.

Bóng đen cao lớn nhanh chóng dọa người, trong lúc nàng vẫn chưa kịp nhìn thấy rõ, hắn đã mình đi vào bên giường, ánh mắt sắc bén nhìn trừng trừng nàng.

“Ách -- em -- em --” Nàng càng siết chặt cái gối vào lòng hơn, lên nhìn Hường Cương giận đến mức khuôn mặt tuần tú biến thành màu đen, đoán hẳn đại khái bởi vì nàng chạy trốn mà cuồng nộ không thôi.

Nàng với dĩ đã đáp ứng, sẽ ở lại 『 Phúc Nhĩ Ma Sa 』, ngoan ngoãn chờ đợi hắn. Nhưng do phóng viên xuất hiện, làm cho nàng rối loạn suy nghĩ, lập tức chạy như bay về nhà bỏ trốn. Chẳng những như thế, nàng còn bị cuốn vào kế hoạch dụ địch của chị dâu, bị đám người bắt cóc truy đuổi, rất nguy hiểm,

làm cho người ta không khỏi một phen đổ mồ hôi lạnh, cũng khó trách hấn từ trong miệng Tiểu Trần biết được mọi chuyện, lại tức giận đến mức đỉnh đầu bốc hơi nước.

Lăng Lung ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn sắc mặt hung ác nham hiểm của nam nhân trước mắt, Tâm nhi đập bịch bịch, cho tới bây giờ mới phát hiện, Hường Cương khi phát hỏa thần sắc âm trầm, gương mặt như thế so với nhóm bất cóc còn dữ tợn dọa người hơn.

“Hường Cương, Xin lỗi anh.” Nàng cố lấy dũng khí, nhẹ giọng mở miệng, vươn tay nhỏ bé chạm đến cánh tay hấn.

Tiếp theo nháy mắt, cả người nàng bay lên không, bị kéo vào trong ngực hấn. Đôi tay hấn siết chặt nàng thật nhanh, vô cùng mạnh mẽ, như muốn hòa tan thân thể nàng vào hấn làm cho nàng cơ hồ không thể hô hấp.

“Em có bị thương không?” Hấn ôm chặt nàng, khuôn mặt chôn sau gáy thơm tho của nàng đặt câu hỏi, thanh âm có chút mơ hồ không rõ, thân hình cao lớn cứ nhiên đang run rẩy.

Cảm xúc này rất nhẹ mà khắc sâu, sự run run của hấn đã khắc sâu vào trong nội tâm của nàng. Nàng thật cảm động, không nghĩ tới đại nam nhân này nhìn như hoàn toàn không chỗ nào sợ hãi, nhưng lại lo lắng cho nàng như vậy.

Lăng Lung vươn cánh tay mảnh khảnh, thử ôm hấn, không nghĩ tới hấn cũng không cảm kích, một tay liền kiềm trụ cổ tay nàng, đem song chường của nàng giơ lên cao quá đầu, tay kia thì cẩn thận sờ soạng, kiên trì muốn kiểm tra hoàn toàn, xác định nàng có bình yên vô sự hay không.

“A, em thật sự không có việc gì, anh, anh, anh không cần sờ loạn –” Nàng trốn trái tránh phải, bị hấn mò mẫm làm gương mặt đỏ bừng.

Ngay cả hai người đã từng có da thịt chi thân, ngay cả khi hấn giờ phút này chạm đến, cũng không hay, vẫn mang nửa điểm tình dục, nhưng hành động quá mức vô cùng thân thiết làm cho nàng rất ngại ngùng.

Hường Cương bá đạo không tiếp thu sự kháng nghị cùng phản kháng, đem nàng từ đầu đến chân cẩn thận sờ soạng một lần, xác nhận nàng hoàn toàn không có việc gì, thế này mới buông tay, một lần nữa đem nàng ôm vào trong lòng.

“Anh muốn giết mấy tên đó.” Hấn gần giọng, con ngươi đen lóe lên sát khí, tròng mắt hấn đầy tơ máu làm cho người ta sợ hãi, sự bình tĩnh ngày thường sớm bay đến lên chín tầng mây.

“Ách, không cần, trải qua trừng trị của chị dâu, những người đó cũng chỉ còn có nửa cái mạng.” Nàng dựa vào ở trước ngực hấn nhỏ giọng nói, tuy rằng cảm động hấn để ý đến nàng, nhưng cũng không hy vọng hấn thật sự chạy tới giết người, vì nàng phạm tội.

“Hường Cương,” Ngoài cửa bay tới một câu mềm mại, ngọt ngào kêu to, Oa Oa xuất hiện ở cửa. “Cảnh sát nói, mời chúng ta đến cục, để hợp tác điều tra một chuyện. Tôi cùng Lăng Vân đi trước một bước, các người nhớ theo nhanh nhé.”

“Đã biết.” Hường Cương giương giọng đáp, thay nàng cầm một cái áo khoác màu bạc, đến góc phòng nhặt từng chiếc giày ngắn ngang ban này mang vào chân cho nàng.

Mười phút sau, hai người bước ra cửa phòng, dưới sự hộ tống của cảnh sát, tiến vào thang máy.

Chính là, khi thang máy dần dần tiếp cận lầu một, thanh âm ồn ào đánh trống reo hò càng lúc càng thật lớn. Lăng Lung tò mò xoay người, dán đôi mắt vào thang máy trong suốt trên vách đá, muốn xem thử tại sao lại ồn ào đến thế.

Nhưng khi vừa nhìn thấy, làm cho nàng sợ tới mức thiếu chút nữa chân đã mềm nhũn.

Chỉ thấy ở trước cửa thang máy lầu một người ta tấp nập, tề tụ mấy trăm người, bọn họ có mang máy chụp ảnh, có lấy Microphone, đều tự hỏi há, bốn phía quần chúng còn vây phần đông xem náo nhiệt, trên đường xe chạy ùn tắc liên tục, xe đậu dày đặc trên đường, đám người đông đến mức so với hoan nghênh siêu sao quốc tế càng long trọng hơn.

“Những người này là ai?” Lăng Lung sắc mặt trắng nhợt, hai chân bắt đầu run run.

Hường Cương nhướn mày, hí mắt vừa nhìn.

“Phóng viên.”

“Phóng viên?” Nàng kinh hãi lặp lại. “Vì sao phóng viên lại tụ ở trong này?”

“Đại khái là tin tức để lộ, bọn họ biết được em cùng Oa Oa bị tập kích, nên chạy đến để đưa tin.” Hấn thấp rủa một tiếng, nắm chặt tay nhỏ bé của nàng đang rét run. “Không có việc gì, nắm chặt tay của anh, anh mang em ra ngoài.”

Đại chúng đối với chuyện riêng tư của danh nhân cảm thấy rất hứng thú, hơi có gió thổi cỏ lay sẽ đưa tới rất nhiều phóng viên. Mà hấn cùng với Lăng Vân từ trước đến nay luôn là tiêu điểm của giới truyền thông, chẳng những có năng lực, còn có những tin tức nóng hổi, ở trong mắt phóng viên, giống như bảo chứng cho doanh thu của bọn họ.

Thang máy từ từ càng xuống gần, sắc mặt Lăng Lung càng lúc càng tái nhợt.

Đình!

“Đừng rời khỏi anh.” Hấn thận trọng dặn dò.

Nhưng nàng không ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị. Ngược lại, nàng còn rút bầy tay nhỏ bé ra, từng bước một lui về phía sau, dần dần tạo ra khoảng cách giữa hai người trong này.

Hướng Cương xoay đầu lại, nheo ánh mắt lại cảnh cáo.

Cửa thang máy mở, các phóng viên vội vàng đồng loạt tiến lên, ầm ầm tranh nhau đặt câu hỏi. Dưới tia sáng huỳnh quang của máy chụp ảnh, vẻ mặt hấn từ hoang mang chuyển sang chột hiểu, đôi mắt đen kìa lóe lên ánh lửa tức giận.

“Em dám?” Hướng Cương hỏi vô cùng mềm nhẹ, trong giọng nói tràn đầy vẻ uy hiếp nguy hiểm.

Cho đến tận lúc này, nàng vẫn là nao núng muốn chạy trốn. Nếu cứ như thế này, hấn không phải cả đời cùng nàng lén lút, đem người vợ thân yêu của hấn giống như tình nhân lén lút, như thế chuyện hôn sự của hấn và nàng, càng lúc thấy càng xa vời.

Đùa giỡn cái gì, hấn đã đợi nhiều năm như vậy, nếu còn tiếp tục đợi, đầu của hấn không trắng mới là lạ!

Lui ở góc Lăng Lung, chớp đôi mắt đầy cảm giác tội lỗi, nhìn trái rồi đến nhìn phải, rồi lại phải nhìn lại trái, quay tròn chung quanh loạn xạ, nhưng hoàn toàn không dám tiếp xúc cùng tầm mắt hấn.

“Ách -- em --” Nàng cố lấy dũng khí mở miệng.

“Lại đây.” Hấn vươn tay, thanh âm càng mềm và nhẹ hơn.

(Sao thấy anh giống dụ mèo quá)

Lăng Lung ngừng thở, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi càng thấp.

“Cái kia -- Loại trường hợp này anh ứng phó thì được rồi.” Thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng nhỏ đến mức cơ hồ nghe không thấy. “Em... cái kia -- em đi trước --”

Không dám nhìn Hướng Cương sẽ có phản ứng gì, nàng thì thầm nói cho hết lời, liền cúi đầu thật thấp, giả vờ như nàng và hấn không hề quen biết, vọng tưởng bất chúc tình huống năm đó, bỏ hấn ở lại một mình.

Nhưng mà, đương nhiên không giống như mười năm trước, trên tay Hướng Cương lúc này cũng không có hòm thư cần phải đỡ.

Nàng ở trong biển người cố gắng chui ra, ra sức muốn đột phá vòng vây. Nhưng là lượng phóng viên cùng đám người xem náo nhiệt, đã vây thành ba lớp đông nghịt, ba lớp người đó đem bọn họ vây chặt ở trước cửa thang máy, còn tổ chức thành một bức tường người, chiếm đi tất cả mọi khoảng trống, làm cho nàng hoàn toàn không thể bước tới nửa bước.

Mới hoạt động không đến một m, cả người nàng liền bị lôi về phía sau, dễ dàng bị Hướng Cương tha trở về.

“A, buông buông.” Ánh mắt mọi người, làm cho chân tay nàng luống cuống, miệng nói lung tung.

“Tôi không biết anh a, mau buông tay, buông tay --” Nàng dùng hết sức lực giãy dụa, muốn thoát khỏi hai bàn tay to bên hông, bắt đắ dĩ bị hấn ôm nàng vô cùng chặt, nàng hoàn toàn giãy không ra.

Hướng Cương cúi xuống gần sát nàng, trong mắt toát ra lửa giận, khóe miệng lại dương một chút cười.

“Lăng Lung.” Hấn kêu.

Nàng vốn dĩ đang cúi đầu giãy dụa, theo tính phản xạ ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy nụ cười trên mặt hấn, cả người lâm vào cứng đờ. Nháy mắt, trên cánh tay nàng nổi da gà.

Mỗi lần hấn lộ ra loại tươi cười này, loại ánh mắt này, nàng sẽ gặp xui xẻo.

Lăng Lung trừng lớn mắt, kinh hoàng mãnh liệt xoay đầu sang hướng khác. Hấn lại kiên định gật đầu, còn đem nàng vòng ôm càng chặt hơn.

“Em yêu à.” Hai mắt hấn lóe sáng, liên tục tiến sát mặt nàng.

Xung hô vô cùng thân thiết này, làm cho tất cả mọi người trong ngoài thang máy thờ đốc vì kinh ngạc, tia sáng huỳnh quang lại lần nữa chớp nhá liên tục, chiếu sáng lên khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hoàng đang của nàng, cùng với nụ cười đầy thâm ý trên môi hấn.

Lăng Lung trốn không ra vòng ôm áp của hấn, chỉ có thể kinh hoàng nhìn trái nhìn phải, bất lực muốn hỏi mượn cảnh sát khấn trùm đầu của phạm nhân để che mặt.

“Hương Cương tiên sinh, Hương Cương tiên sinh, xin hỏi một chút, vị tiểu thư này là gì của ngài?” một cái Microphone đột phá vòng vây, đung đến trước mặt Hương Cương, hỏi ra câu hỏi mà trong lòng mọi người nghi hoặc.

“Vị hôn thê của tôi.” Hần mỉm cười, chuẩn bị lợi dụng tin tức truyền thông chiêu cáo thiên hạ, đám đem gạo nấu thành con, làm cho tiểu nữ nhân này ngoan ngoãn “Đi vào khuôn khổ.”

Hiện trường lại một trận xôn xao, càng nhiều ánh đèn huỳnh quang chiếu vào trên mặt Lăng Lung, các phóng viên lại bắt đầu xôn xao, tranh nhau tìm hiểu tin tức sốt dẻo này.

Nàng kinh ngạc nhìn hần, khăn trang bắt đầu lấp bấp.

“Không không không... không phải đâu.”

“Phải.” Hương Cương trả lời như chém đinh chặt sắt, tươi cười hoàn toàn không tan.

“Tôi, tôi chưa nói muốn gả cho anh...” Em kinh hãi quay đầu, nhìn máy chụp ảnh, phi thường dùng sức lắc đầu.

“Em không muốn gả cho anh>”

Nàng thực dùng sức gật đầu, tiếp theo lại thực dùng sức lắc đầu, những đôi mắt nhìn theo thần sắc kinh hoàng tiểu nữ nhân kia, cũng lay động theo choáng váng.

Nha, chiều này thật sự rất độc ác!

Tin tức rộng lớn của giới truyền thông một khi đã có được thông tin giống như quả bom đã được châm ngòi, một khi mặt của nàng xuất hiện trên màn hình, thì những việc nhỏ nhất như lông gả vô tội đều sẽ bị xối tung lên. Nói cách khác, chỉ là trang web kia của A Gia, bên trong còn chứa phim nhựa và những bức ảnh chụp, liền đủ để thuyết minh hết thảy, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, nàng làm sao có thể phủ nhận được.

Ai, từ nay về sau, quan hệ của chạy thoát... bọn họ sẽ bị mọi người đều biết, nàng hoàn toàn không có cách nào.

Nói trở về, nàng là thật muốn chạy trốn sao?

Bởi vì tuyệt vọng, Lăng Lung ngược lại dần dần trở nên yên tĩnh, lúc trước ở tại phòng bếp, bị kẻ bắt cóc cắt ngang suy nghĩ, chậm rãi tiếp tục đứng lên.

Nàng có thể rời khỏi Hương Cương, vứt bỏ cơ hội hạnh phúc sao?

Giấc mộng mà tất cả các cô gái khác đều ước ao có được, toàn bộ đã nằm trong tay nàng, dường như không nên lại xa xỉ so đo ánh mắt bên ngoài nhìn bọn họ như thế nào. Dù sao nàng yêu hần như vậy, nếu thật sự rời khỏi hần, cho dù nàng có cuộc sống bình thường yên tĩnh suốt cuộc đời, nàng cũng cả đời sẽ sống trong cảm giác bị thâm không thể vượt qua.

Tuy rằng, làn sóng khi bị các cô gái ghen tị thật đáng sợ, nhưng Hương Cương ở trong lòng nàng nặng hơn rất nhiều.

Thang máy trong ngoài đều an tĩnh lại, tất cả mọi ánh mắt đều nhìn nàng, chờ nàng mở miệng.

“Em nguyện ý hay là không muốn?” Hương Cương hỏi lại, trong tiếng nói trầm thấp kia có mang theo một tia khăn trang cực kỳ nhỏ bé.

Lăng Lung thờ dài một hơi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng thương vô cùng nhìn hần.

“Nếu còn có người đem em kéo đi toilet thân thiết thì sao?”

“Anh cùng em đi.”

“Thật sự?” Nàng xác nhận, nhỏ giọng bổ sung “Toilet nữ nha.”

Hần nở nụ cười, hạ giọng nói vào tai nàng “Chân trời góc biển đều cùng em.” Hần cúi đầu xuống, về mặt vạn phần ôn nhu

“Bé con, anh yêu em.” Hần thốt lên tiếng nói tận đáy lòng của mình, nhẹ nhàng như rót mật vào tai nàng, không cho người ngoài biết được thâm tình của hần đối với nàng.

“Anh luôn khi dễ em.” Nàng thảm oán nói nhỏ.

“Sau này sẽ không.” Hương Cương mỉm cười, đem nàng ôm vào lòng, nhỏ giọng hỏi lại lần nữa: “Em có đồng ý gả cho anh không?”

Lăng Lung dựa vào trong ngực hần, nghe tim hần đập cấp tốc, biết hần cũng không giống như vẻ bề ngoài trầm tĩnh mà lạnh lùng như thế. Hần cũng đang khăn trang, chờ đợi sự đồng ý của nàng, điều này đối với hần rất quan trọng.

Từng hình ảnh tuổi thanh xuân đều nhất nhất hiện lên trước mắt nàng, bọn họ truy đuổi, bọn họ đấu võ mồm, bọn họ cười vui cùng nhau ngây ngô yêu nhau say đắm, đều kết tinh thành xinh đẹp, ôn nhu nhất.

Cuối cùng, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt to tròn nhìn vào đôi mắt đen của hắn.

“Hương Cương.”

“Ừ?” Hắn nhíu mày, khăn trương chờ đợi.

“Em yêu anh.”

Thân hình hắn đang cứng nhắc, bởi vì ba chữ đơn giản kia mà thả lỏng/

“Anh biết rồi.” Sự khăn trương từ sâu trong đôi mắt đen của hắn đã biến mất, trên gương mặt lại hồi về mặt mỉm cười tự tin.

Kiều ngạo vô lại!

Lăng Lung hừ nhẹ một tiếng, xem như đối với da mặt dầu của hắn biểu đạt một chút ý kính nể.

Cho dù có chút không cho là đúng, nhưng đôi môi đỏ mọng của nàng vẫn nhếch lên, thành một nụ cười đầy ngọt ngào.

Ôi, vô lại cũng thế, da mặt dày cũng thế, dù sao nàng chỉ yêu duy nhất một mình nam nhân này, cuộc đời này nàng không thể thoát khỏi hắn.

Bốn phía người tập trung càng lúc càng nhiều, đem bọn họ vây khốn ở bên trong thang máy, hơn cả trăm đôi mắt sẫm soi, đều đang nhìn chăm chú nhất cử nhất động của bọn họ. Nàng nên cảm thấy khăn trương, nên cảm thấy bất an nhưng có Hương Cương làm bạn, những sợ hãi cùng khiếp đảm lúc trước, đã dần dần trở nên phai nhạt.

Hắn cúi đầu xuống, ôm lấy đôi gò má phấn hồng của nàng, nhìn chăm chú ánh mắt của nàng.

“Bé con, anh tuyên bố em đã thuộc về anh và nói cho cô gái bé nhỏ này rằng, anh chỉ yêu duy nhất một mình em.”

Hương Cương dụ dỗ, ngoại trừ muốn nàng thốt lên lời nói ngọt ngào kia, còn muốn tiến một bước, yêu cầu sự cam đoan chắc chắn.

Hơi thở nóng ấm của hắn phả nhẹ lên đôi môi phấn mềm mại của nàng, ám chỉ yêu cầu hứa hẹn của nàng đối với hắn, nàng đỏ bừng mặt nhưng không chuyển khai tâm mắt.

Tâm nàng quả thật nhất như chuột, ngay cả lúc còn đi học, vào những buổi học hát, khi bị điểm danh lên đài hát, đều sợ tới mức toàn thân run run...

Chính vì thương hắn, nàng nguyện ý trở nên dũng cảm một chút.

Nàng hít sâu một hơi, vươn cánh tay mảnh khảnh, cuối cùng dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, đưa tay lên vòng qua cổ cường tráng của hắn, kéo khuôn mặt hắn xuống, môi đỏ mọng chủ động phong giam bạc môi của hắn, dùng động tác thực tế đồng ý cả đời gắn bó gần nhau.

Phóng viên cùng mọi người vậy xem tuôn ra một trận vỗ tay nhiệt liệt, tiếng huýt sáo cùng với tiếng trầm trồ khen ngợi không dứt bên tai, tia sáng huỳnh quang chớp nhá loé ra không ngừng, nắm bắt mỗi một động tác nhiệt tình, mà bọn họ lại phá lệ hôn vô cùng say mê, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới hai người.

Dưới sự chứng kiến của phương tiện truyền thông, bọn họ ngọt ngào truy đuổi cuối cùng đã đến điểm kết thúc.

Tia sáng của ánh đèn camera chiếu sáng cả một góc thang máy, soi rõ hình bóng của đôi nam nữ đang chìm trong tình yêu.

Lăng Vân ôm thê tử, lẳng lặng nhìn trước mắt trường hợp hỗn loạn đến cực điểm.

Cũng may trường hợp cho dù có loạn, nhưng Hương Cương vẫn có thể nắm chắc cơ hội, bắt phương tâm, đem đứa em gái vốn nhất gan của hắn bắt về.

“Là em tiết lộ tin tức, đem tất cả các phóng viên đến?” Hắn cúi đầu, đôi mắt phía sau kính mắt viền vàng loé ra ý cười.

Nàng mỉm cười, xem như cam chịu.

Lăng Vân vươn tay, nhẹ điểm lên cái mũi khéo léo của nàng “Em học xấu.”

“Còn không phải do anh dạy sao?” Lại nói tiếp, Lăng Lung như bà mối của nàng. Nàng ra bao nhiêu điểm khí lực, tìm cơ hội nổi gió đốt lửa, làm cho người có tình sẽ thành đôi!

Hắn nhún vai cam chịu, hào phóng nhận sự lên án của vợ yêu, nhíu mày lại hỏi: “Em không sợ đùa một trận lớn như vậy sẽ đem Lăng Lung sợ chạy mất thì sao?”

“Hương Cương sẽ không để cho cô ấy trốn.” Oa Oa trả lời chắc chắn, lộ ra mỉm cười ngọt ngào. “Cũng giống như anh tuyệt đối sẽ không để em rời khỏi anh.” Nàng nhìn chăm chú đôi tình nhân đang hôn nồng nhiệt kia, nhớ tới nàng cùng Lăng Vân lúc trước có nhiều điểm thật giống nhau.

Về cùng hân trong lúc đó, kia, lại là một câu chuyện xưa khác ...

~Toàn thư hoàn~

Bạn đang đọc truyện *Làn Váy Lay Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.